Salvarea unei diavolițe
KATE MOORE

KATE MOORE
SALVAREA UNEI DIAVOLIŢE
SERIA FIII CURTEZANEI 2

To Save the Devil by Kate Moore

Traducere din limba engleză: Laura Stan
LITERA*
2019

Capitolul 1

Londra, 1820

Era o noapte cumplit de umedă pentru ca un bărbat şi îi părăsească patul ca şi cumpere o fecioară. Will Jones se uită prin fereastra aburită a trăsurii la porticul cu coloane albe al unei reşedinţe discrete de pe Half Moon Street. Dacă informaţia lui Jack Castle era bună, deflorarea fecioarelor era doar una dintre desfrânările care se petreceau înăuntru.

Picături mari şi grele de ploaie răpăiau pe sticlă. Will îi făcu semn omului său, Harding, să pună planul în mişcare. Deschise portiera trăsurii şi coborî. Picioarele lui întâlniră caldarâmul umed, şi un junghi ascuţit în coaste îl făcu să încremenească. Îşi mască oprirea bruscă prin gesturi vanitoase, aranjându-şi manşetele de sub mânecile costumului de seară negru şi înclinându-şi pălăria într-un unghi stilat.

Pauza îi oferi un moment să cerceteze casa mai de aproape. Petrecuse săptămâni în închisori mai puţin fortificate. Panouri vopsite cu abilitate acopereau ferestrele de sus, iar de o parte şi de cealaltă a uşii stăteau doi bătăuşi masivi, în veşminte de lachei. Totuşi, locul îşi avea propriile vulnerabilităţi. Acoperişul trăsurii era la înălţimea porticului, pe deasupra căruia o balustradă din fier se unea cu altele la capătul şirului de case, până la colţul cu Piccadilly, pe unde traficul de seară încă se făcea simţit.

Will îi aruncă peste umăr birjarului câteva cuvinte în franceză, renunţând la propria identitate şi devenind vicontele de Villard, cu avere în Indiile de Vest, soţie slută şi obiceiul de a colecţiona publicaţii erotice.

Lacheii masivi îşi ţinură privirea aţintită înainte cât Will ridică ciocănelul din alamă al uşii, dar acesta nu se lăsă păcălit de aparenta lor neatenţie. Îl vor recunoaşte cu altă ocazie.

Un chip roşu şi ciupit ca o cărămidă se ivi la vizetă.

— Douăzeci şi cinci de lire.

Faţă de Cărămidă avea un scrâşnet în voce de parcă ar fi pilit metal cu ea.

— *Bien sûr.* Ca să câştigi marele premiu, este de aşteptat să investeşti mai întâi.

Will îndesă bancnotele prin deschizătură.

Înăuntru, Faţă-de-Cărămidă îi luă lui Will pelerina, pălăria şi mănuşile şi-i ordonă mormăit să aştepte. În holul de la intrare nu se observa nici o urmă vădită de viciu, doar confortul britanic obişnuit al unui covor turcesc, o măsuţă din mahon şi un pendul înalt, dar undeva prin Londra, Archibald March, viermele criminal care deţinea acest loc, se plimba liber.

Majoritatea londonezilor îl ştiau pe March drept marele binefăcător al oraşului, un om ale cărui acte de caritate se presupunea că sprijină văduve şi orfani, şchiopi şi orbi. Doar o mână de oameni, printre care Will, fratele lui, Xander, şi mireasa acestuia, Cleo, aveau motive să creadă că March este un ucigaş şi şantajist care omorâse cel puţin trei oameni şi păstrase documente despre viciile şi păcatele multora. Dacă autorităţile nu îl prindeau pe March, avea s-o facă Will.

Un râset bărbătesc grosolan izbucni dintr-una din camerele de la etaj, şi paşi grăbiţi se auziră pe scări.

În următoarea clipă apăru gazda, şi Will decise că holul era până la urmă anticamera iadului.

Nu catadicsi să dea mâna cu Guy Leary, un delincvent uscăţiv şi pistruiat, cu părul de culoarea morcovului şi o privire rece care lăsa de înţeles că era capabil de orice răutate. Faptul că Leary era şeful şi nu vreo madamă bine îngrijită, cu piept umflat şi aer linguşitor, spunea multe despre loc. Will bănuia că angajatele nu apreciau stilul de a conduce al lui Leary.

— Ce plăcere căutaţi în această seară, domnule viconte?

— Am înţeles că o licitaţie este pe cale să înceapă.

Leary aruncă o privire rapidă spre ceas şi clătină din cap.

— Regret, viconte, Licitaţiile sunt doar pe bază de invitaţie, pentru persoanele interesate, cunoscute acestei case. Cu toate astea, vă putem oferi alte desfătări.

— Permiteţi-mi să îmi exprim interesul de a participa la licitaţia dumneavoastră.

Will puse un teanc de bancnote pe măsuţa de lângă el.

— Nu vă cunosc.

— Nu aţi auzit de vicontele de Villard? Credeam că are o anumită reputaţie colecţia mea de publicaţii.

Îi înmână lui Leary un pachet învelit în hârtie cafenie.

Cu încă o privire îngrijorată către ceas, Leary sfâşie învelişul şi privi desenele. Cu mare atenţie.

— Cum aţi aflat de licitaţia noastră?

Deşi nu se observă nimic schimbat în privirea rece, Will simţi schimbarea de ton.

— Unui prieten i s-a făcut milă de mine. Mă aştepta o seară plictisitoare cu soţia şi doar desenele mele care să mă însufleţească. Perspectiva virginei voastre m-a înviorat de îndată. Este un produs autentic? Se poate verifica pentru a fi sigur?

— Nu se poate.

— Dar garantaţi…

— Vreţi să participaţi sau nu?

Will flutură molatic din mână.

— Vă rog. După dumneavoastră.

Leary se răsuci brusc şi îl conduse în sus, pe o scară principală în spirală.

— Are această minunăţie un nume?

— Elena din Troia.

Will aproape se înecă din cauza ironiei. Leary era clar un bărbat care nu se bucurase de beneficiile unui dascăl bun. Un bun institutor ca bătrânul Hodge l-ar fi certat pentru că îşi numise fecioara după cea mai cunoscută depravată din istorie.

La capătul scărilor intrară într-un salon roşu cu auriu, plin cu domni de vârste diverse, dar cu aceleaşi apucături trupeşti. Aerul era îmbâcsit de tutun şi de dorinţe carnale.

Trei tinere îmbrăcate în corsete din mătase crem, purtate pe deasupra unor pantalonaşi la fel de subţiri ca voalul, circulau printre bărbaţii mai bine acoperiţi, asigurându-se că toate paharele sunt pline ochi. Prezenţa lor feminină în haine sumare printre bărbaţii complet îmbrăcaţi răspândea o dorinţă carnală mulţimii. Mai oferea şi un nou înţeles meseriei de prostituată, femei atât de bine aflate sub controlul proprietarului, încât nu aveau nici măcar propriile haine. Guy Leary chemă o frumuseţe cu păr negru, buze roşii cărnoase şi ochi goi, care îi oferi lui Will un pahar de brandy.

Pe deasupra marginii acestuia, Will cercetă amestecătura de căutători de plăceri. Recunoscu doi membri ai parlamentului, şi nu din Partidul Reformiştilor, un lord octogenar şi, în locul în care discuţiile erau mai aprinse şi mai îndrăzneţe, unul dintre ceilalţi băieţi ai contelui de Oxley, un bărbat cu care el avea în comun doar strămoşii. Era norocos. Nu era niciun ofiţer prezent şi nici altă persoană care să îl cunoască pe Villard sau pe Will Jones. Cu siguranţă fratele lui vitreg, Oxley, nu îl va recunoaşte pe bastardul familiei.

Mulţimea era de genul acelora pe care Will le frecventase în Paris, după Waterloo şi înainte de dispariţia lui Kit, fratele său mai mic. Câţiva pierduseră simţul limitelor oamenilor civilizaţi şi deveniseră dependenţi de dezmăţ în acelaşi mod în care unii devin dependenţi de opiu. Alţii veniseră doar pentru a fi excitaţi. Vor merge apoi acasă şi îşi vor iubi soţiile cu entuziasm în timp ce în minte vor avea imagini excesiv de erotice.

Pentru o clipă, Will simţi cum identitatea lui Villard păleşte şi vechea lui identitate de poliţist de pe Bow Street îşi face simţită prezenţa, dar nu era aici în calitate oficială. Îşi îndreptă acul de diamant din pliurile lavalierei pentru a-şi recupera deghizarea în Villard, un fin cunoscător al decadenţei, un om superior brutelor ordinare cu porniri vulgare de a ciupi funduri şi a se holba la sâni.

Scaune şi canapele fuseseră aranjate cu vederea spre o scenă acoperită de draperii din catifea roşie, aflată în

capătul îndepărtat al camerei. Unul dintre lacheii mătăhăloşi îi aduse lui Will un scaun, în timp ce Leary se urcă pe scenă şi ciocăni uşor într-un pahar.

Discuţiile se opriră, iar bărbaţii se aşezară. Cele trei femei încorsetate, greu de deosebit în înfăţişarea lor voluptuoasă şi inexpresivă, se poziţionară în spatele lui Leary. Cei mai mulţi din cameră le priveau în vreme ce Leary explica regulile licitaţiei.

Will studie concurenţa. Fuseseră invitaţi, deci ştiau că fata din spatele cortinei era virgină, nu profesionistă, şi plătiseră o taxa piperată ca să participe, aşa cum făcuse şi el, prin urmare trebuia să presupună că se confrunta cu bărbaţi cu buzunare adânci şi conştiinţe superficiale. Şi totuşi, mai depindea şi de fată.

Leary făcu o pauză.

— Domnilor, cât sunteţi dispuşi să licitaţi pentru o noapte cu Elena din Troia?

La semnalul lui, femeile îndepărtară draperiile din catifea pentru a dezvălui o fată cu un păr roşcat-auriu, într-o rochie albastră cu eşarfă în talie, de un alb feciorelnic, întinsă pe un divan în dungi trandafirii şi aurii, cu capul odihnindu-se pe un braţ subţire şi gene întunecate pe obraji îmbujoraţi. Arăta ca o tânără învăţătoare care stătuse trează până târziu şi doar aţipise pentru câteva clipe. Leary ar fi trebuit mai degrabă să îi facă reclamă ca Frumoasa din Pădurea Adormită.

Era greu să îi ghicească vârsta, dar cel puţin nu avea cincisprezece ani, aşa cum se temuse Will. Cu excepţia picioarelor goale, a părului răvăşit şi a sfârcurilor date cu ruj, arăta suficient de respectabil pentru un bal, o combinaţie de inocenţă şi senzualitate. Acea inocenţă neruşinată îl lovi cu un impuls erotic care ar fi putut scula chiar şi membrul unui cadavru. Îşi reaminti că într-un astfel de loc înfăţişarea fetei putea fi doar de faţadă. Putea fi până la urmă o profesionistă.

Pleoapele ei tremurară şi se deschiseră, dezvăluind ochi de un căprui intens şi brusc panicaţi. Nu era o profesionistă, ci doar o fată captivă şi înspăimântată. Oare

cum ajunsese în mâinile lui March?

Însoţitoarele o ajutară să se ridice. Eforturile lor părură mai degrabă gesturile unor gardieni ţinând în frâu un prizonier decât ale celor Trei Graţii servindu-şi zeiţa, dar ea ar fi fost perfectă pentru unul dintre acei pictori italieni. Înaltă, dar zveltă, ca o tânără amazoană, se lupta cu influenţa unui drog. Se vedea în pupilele ei dilatate. Erau momente în care substanţa punea stăpânire pe ea făcându-i capul să se lase pe gâtul suplu şi momente în care încerca cu disperare să scape de efectele ei. Will se mira că nu ţipa şi nu protesta.

Bărbaţii începură să strige. O rafală de oferte reduse rapid competiţia la o mână de înflăcăraţi – un blond cu faţă rumenă şi turtită şi un brunet cu nasul lung. Ridicaţi în picioare, faţă în faţă, cei doi se clătinau de la băutură. Alţii, din mulţime, puseră pariuri cu privire la rezultat.

Blondul cu faţă turtită îşi împinse oponentul.

— Retrage-te, Milsing, eşti pe gheaţă subţire de luni bune.

— Am de două ori mai mult mălai ca tine, în orice zi, Cowley. Brunetul năsos împinse înapoi. Cowley se clătină, se îndreptă singur şi chicoti.

— O idee, prietene. Flutură un deget în aer. Am putea să o împărţim. Un murmur general se auzi din mulţime, nu în semn de protest, ci de nemulţumire.

Milsing se încruntă.

— Ei bine, am putea toţi cumpăra acţiuni, Cowley, dar, ştii, un singur bărbat va fi primul.

Venise vremea să acţioneze. Will Jones ar fi luat o masă sau un scaun şi le-ar fi spart în capul cuiva, dar, ca Villard, avea nevoie de o abordare mai subtilă. Se ridică încet şi azvârli paharul său de brandy spre şemineu. Sticla se sparse cu un sunet satisfăcător. Toate capetele se întoarseră spre el. Sunetul păru să fi ajuns până şi la mintea înceţoşată a fetei. Îşi ridică bărbia şi privirea ei întunecată o întâlni pe cea a lui Will într-un scurt moment de luciditate.

„Aşa e, drăguţă, pleci cu mine”.

Capitolul 2

Will îşi controlă impulsul de a râde de indignarea descumpănită de pe feţele rivalilor.

— Domnilor, încă nu am făcut oferta.

— Cine dracu' eşti? ceru să ştie Milsing.

Will se înclină.

— Villard.

Deghizarea asta îi fusese de folos în câteva ocazii când lucrase ca poliţist.

— Un nenorocit de franţuz?

Murmure obscene se intensificară în jurul lui.

— Ah, dar ofer bani englezeşti. Cinci sute de lire sterline.

— Cinci sute? Al naibii de necavaleresc, indiferent ce fel de bani ai.

— Pentru Elena din Troia? Pardon, domnilor, dar doamna este de nepreţuit.

Se întoarseră să se uite la fată, ca şi cum ar fi uitat de prezenţa ei. Cowley fu cel dintâi care reveni spre Will.

— Ascultă, asta e o licitaţie închisă. Cum ai intrat aici?

Will se întoarse către Guy Leary ridicând din umeri a nepăsare. Tot ceea ce conta acum era lăcomia bărbatului.

— *Vraiment.* Am ajuns cu întârziere, dar nevoia îmi este atât de mare încât sunt dispus să plătesc pe măsură.

Capul fetei era din nou plecat, dar Will îi simţi concentrarea la vocea lui.

— Măreşte la o mie, spuse Leary.

— *Bien sûr*, zise Will fără să clipească.

După un moment, Leary dădu aprobator din cap.

— Elena din Troia este adjudecată lui… Villard. Păşi în mulţime. Domnilor, casa vă mulţumeşte pentru participam. Oferim alte consolări pentru a-i recompensa pe toţi care au licitat.

Faţă-de-Cărămidă apucă fata de braţ, şi Guy le făcu

semn celor Trei Graţii care începură să umple din nou paharele.

— Viconte, noi vom aranja nota de plată. Elena din Troia vă va aştepta la etaj.

Will încuviinţă din cap. Privirea îi era la braţul fetei, unde strânsoarea puternică a lui Faţă-de-Cărămidă îi înroşise pielea. Îi zâmbi cordial bărbatului.

— Învineţeşte-o şi o să-ţi rup mâna.

Altă brută de lacheu îl conduse pe Will pe scara arcuită. Asta însemna că nu avea să vadă mare lucru din reşedinţă, doar camerele cu vedere spre stradă. Îşi putea da cu presupusul în privinţa planului casei, dar nu văzu niciun loc în care să se afle aşa-zisele documente ale lui March. Castle îi făcuse o favoare dându-i informaţia despre licitaţie, dar pentru moment fata era pe primul plan. Situaţia ei întrecea dorinţa lui Will de a-l aduce pe March în faţa justiţiei. În plus, escorta lui Will nu încuraja explorarea inutilă a casei.

Camera în care aştepta fata se afla la un etaj deasupra salonului, spre stradă. O colecţie de tablouri suficient de stimulante şi oglinzi strategic plasate acopereau pereţii de un corai profund. Deasupra căminului, o natură moartă cu nişte ouă de pescăruş pestriţe aflate într-un cuib de răchită reprezenta singura urmă din cameră a lumii naturale. Faţă-de-Cărămidă stând deasupra fetei nu îmbunătăţea cu nimic priveliştea.

Will făcu un inventar rapid al lucrurilor cu care trebuia să se descurce. La dreapta lui, tăblia din panouri a patului ajungea până la tavan formând un baldachin. Patul în sine părea suficient de solid chiar şi pentru cele mai sportive întâlniri sexuale. Cordoane din mătase roşie ţineau draperiile strânse de tăblie. De partea cealaltă a camerei, lângă piciorul patului, un vătrai din oţel se sprijinea de cămin. Lucrurile păreau în favoarea lui Will de data asta.

O sticlă de vin şi două pahare se aflau pe o masă, lângă uşă. Will ridică sticla, o destupă şi mirosi. Se întoarse spre Faţă-de-Cărămidă.

— Nu se poate aşa ceva! Avem nevoie de şampanie,

nu-i aşa, *ma belle?*

Fata se ghemui în scaun, apucându-se de braţele acestuia. Privirea sa trecu de la Faţă-de-Cărămidă la Will.

— Vin primeşti.

Faţă-de-Cărămidă ridică din umerii săi laţi.

— Prostii! Will flutură o bancnotă către bărbat. Ia poşirca asta de aici. Trebuie să bem şampanie. Elena din Troia nu meriţi mai puţin. Vezi ce poţi face, prietene, şi grăbeşte-te. Dacă te întorci în mai puţin de zece minute, te voi răsplăti cu încă una de cinci.

După un moment de gândire nu foarte rapidă, Faţă-de-Cărămidă luă sticla şi se retrase din cameră.

Will se întoarse către fata ghemuită.

— Acum, *ma belle,* ne putem cunoaşte pe îndelete. Eşti binecuvântată, cred, cu marele noroc de a-l avea pe vicontele de Villard drept cel dintâi amant. Îţi promit nu doar plăcere, ci şi educaţie.

După estimările lui Will, erau şase metri pe verticală până pe acoperiş, nouă metri până la pavaj; o rută nu extraordinar de dificilă pentru un tânăr, dar solicitantă pentru a fată drogată şi o epavă distrusă ca el. Intenţionase să îşi petreacă seara odihnindu-se în patul lui, cu o veche şi bună prietenă, în care se putea încredere că îi va oferi plăcere, fără să deterioreze şi mai mult corpul recent bătut al lui Will. „N-a fost să fie”.

Aşezându-se în faţa unei oglinzi vizibil duble, îşi scoase lavaliera şi haina cu o încetineală intenţionată. Merse tacticos până la panoplia patului şi desfăcu uşor cordoanele draperiilor, punându-şi-le pe după gât pentru a le folosi mai târziu. Ochii măriţi şi consternaţi ai fetei îl urmăriră în timp ce mută lămpile şi sfeşnicele, blocă oglinda dublă şi răsturnă un dulap greu în faţa uşii. Avea la dispoziţie poate cinci minute înainte ca Faţă-de-Cărămidă să revină şi ceilalţi membri ai personalului lui Leary să termine de consolat lorzii dezamăgiţi şi să se întoarcă la locurile lor de pază.

Era timpul să intre în acţiune. Din trei mişcări iuţi, sfâşie cearşafurile, răsturnă un scaun cu spătar de lângă

şemineu, îi rupse stinghiile de rezistenţă cu călcâiul şi luă vătraiul şi cele două bucăţi de lemn desprinse.

Privirea uluită a fetei se mută de la el la cameră, în căutare de obiecte grele şi solide.

Will străbătu camera până la cele două ferestre şi trase draperiile din damasc. Aşa cum observase din stradă, scânduri groase acopereau geamul. Alese fereastra cea mai apropiată, înţepeni vătraiul între pervaz şi partea de jos a scândurii acoperitoare şi apăsă cu forţă. Scândura ieşi din cadrul ferestrei cu un scârţâit ca de pasăre pe moarte. Will spera că Faţă-de-Cărămidă era încă plecat cu treabă şi că oricine era de pază nu se afla la locul lui.

Făcu o mică pauză, ascultând orice sunet de alarmă. Nu auzi nicio reacţie, aşa că se întoarse la treabă pe partea cealaltă a ferestrei, până când scândura desprinsă atârnă ca o pânză de cort rigidă. Cu stinghiile de la scaun propti scândura desprinsă în direcţia opusă geamului şi se strecură prin deschizătură ca să ridice jumătatea interioară a ferestrei. Aer rece şi umed suflă prin geamul deschis, dar niciun semn de alarmă nu se auzi de la lacheii aflaţi la datorie la parter. Mai aşteptă un minut şi apoi scoase un semnal ca să îi dea de veste lui Harding.

Se întoarse şi o găsi pe fată la picioarele patului, cu un sfeşnic din alamă în mână. Zâmbi ştrengăreşte spre ea:

— Perfect, drăguţă, hai să facem gălăgie.

El plonjă înainte, iar ea se avântă spre el, lovind stâlpul de la pat. El se feri şi împinse scaunul răsturnat spre ea, aproape imobilizând-o între stinghiile sale la picioarele patului. Rămaseră nemişcaţi, gâfâind şi privindu-se reciproc cu precauţie. Ochii ei erau larg deschişi acum, membrele tremurându-i de la energia bruscă a fricii. Will ştia cât de repede va obosi şi va rămâne fără vlagă.

Se apropie astfel încât singura ei cale de scăpare să fie spre fereastră. Curentul dinspre rama ridicată o făcu să tremure în rochia subţire. Aruncă o privire spre fereastră, iar el o prinse, răsucindu-i sfeşnicul din strânsoare şi legându-i încheieturile cu lavaliera. Băgă unul din cordoanele groase prin legătura din jurul încheieturilor ei.

Harding trebuie să fi fost deja pe poziţie.

Dintr-odată, fata se înfurie cumplit, zvârcolindu-se şi încordându-se în braţele lui. Will primi un cot în coaste, care îl făcu să tragă o gură de aer înainte să o poată opri, ţinând-o strâns lipită de corpul lui ca şi cum ar fi dansat cel mai imoral vals.

Will îşi lipi buzele de urechea ei şi şopti cu vocea lui adevărată:

— Într-un minut, drăguţă, vom ieşi pe geamul acela. Luptă-te cu mine şi o să-ţi rupi gâtul.

Îi simţi din nou confuzia, mintea ei luptându-te să îl înţeleagă. Era suficient ca să îi dea avantajul de care avea nevoie la o întoarcere agilă de vals, o răsuci în spaţiul dintre scândura desprinsă şi geamul deschis. Frigul îi făcu instant dinţii să clănţăne. O prinse de sub genunchi, o ridică şi îi azvârli picioarele peste marginea ferestrei.

Ea se arcui brusc şi îşi puse mâinile legate pe după gâtul lui. El înjură.

— Nu pot. Să plec. Încă.

Cuvintele îi ieşeau sacadate.

— Trebuie să plecăm acum. Nu mai scoate un sunet.

— Trebuie să obţin lucrul pentru care am venit.

Acum el era cel confuz:

— Ce anume?

Fata îşi clătină din cap, cu buzele strânse ferm.

— Singurul lucru pe care îl vei obţine dacă nu ieşi pe fereastra asta este atenţia nedorită a vreo şase brute înfuriate, aşa că pentru orice ai fi venit, fă-ţi planuri să revii altă dată, drăguţă.

Se auzi o bubuitură în uşă.

— Acum.

Will se aplecă şi, eliberându-se din strânsoarea braţelor ei, îi îndesă picioarele prin fereastră. Rămase blocată de pervaz. El îi mai dădu un ghiont, şi ea rămase atârnată de legătură. Respiraţia îi ieşi ca un chiţăit speriat, atenuat de furtună. Greutatea ei îi încordă braţele lui Will pentru un moment, ca apoi să simtă frânghia destinsă. „Binecuvântat fie Harding”.

În spatele lui, uşa se făcu ţăndări sub presiunea unei lovituri puternice.

Will se urcă prin deschizătura îngustă şi, atârnând pentru câteva secunde de poliţa ferestrei, îşi pregăti corpul pentru săritură, promiţându-le coastelor sale îndurerate că nu le va mai abuza prea curând; apoi se lăsă să cadă.

*

Inima Elenei îi bubuia în piept. Îşi ţinu faţa apăsată de peretele din dreptul ei. Senzaţia aspră a cărămizilor lipite de obraz îi alunga ameţeala. Nu îndrăznea să privească în jos. Nu putea apuca nimic cu mâinile legate. Încercă să îşi strângă degetele goale de la picioare pe bordura din piatră împrejmuită de fier. Ploaia îi lipise rochia subţire de trup. O mână fermă pe cotul ei drept era singurul sprijin călduros şi de nădejde din acest coşmar.

Atârnase în jos pe geam, cu puţine secunde înainte ca un domn cărunt cu maniere de majordom să îi prindă picioarele şi să o stabilizeze pe bordura cea îngustă.

În clipa următoare, nebunul care o aruncase pe fereastră ateriza lângă ea. Căzu pur şi simplu de deasupra, la fel de silenţios şi de agil ca o umbră. La aterizare scăpă un geamăt înăbuşit de durere. Trăsăturile lui frumoase se contorsionară într-o grimasă.

Will privi pe deasupra capului ei către complicele lui şi încuviinţă din cap, fără niciun cuvânt, fără niciun sunet.

Prin furtună, Elena desluşi zgomotul unei trăsuri pe stradă. În clipa următoare, aceasta se opri undeva sub ei, caii fornăind şi tropăind şi harnaşamentul zornăind.

Se auziră voci dedesubt.

Nebunul ei se întoarse, îşi aruncă picioarele peste bara din fier şi păşi pe margine. Elena simţi cum un ţipăt i se stinse în gât. El o luă pe sus în braţe, apoi o întinse pe o suprafaţă dură şi udă, acoperişul unei trăsuri, care se lăsă sub greutatea lor. Complicele lui păşi peste ei şi se lăsă să cadă pe locul de lângă birjar. Acesta pocni din bici şi trăsura ţâşni înainte.

Se auziră două împuşcături şi sunete de sticlă spartă. Strigătele furioase şi paşii urmăritorilor se pierdură în curând în huruitul roţilor trecând peste caldarâm. Elena şi nebunul ei se clătinau dintr-o parte în alta a acoperişului de mişcările trăsurii, dar el o ţinu lipită de trupul lui cu un braţ de fier în jurul taliei. Cu mâinile legate nu se putea salva singură. O întoarcere înfricoşătoare la capătul străzii înguste îi duse în Piccadilly. Ritmul nu încetini până nu ajunseră într-un cartier mai întunecat al oraşului. Trăsura se opri pentru scurt timp. Omul cu păr cărunt o ajută pe Elena să coboare şi să intre în interiorul întunecat al trăsurii. Acesta îi înfăşură în jurul umerilor o pătură de trăsură. În minutul următor, răpitorul ei intră şi se aşeză în faţa ei, chipul lui palid fiind singurul vizibil în semiîntuneric, părul şi ochii lui negri contopindu-se cu bezna. Trăsura îşi reluă călătoria.

— Nu eşti francez, nu-i aşa?

— De sorginte londoneză, până în măduva oaselor, răspunse Will, dându-şi şuviţele de păr negru şi ud de pe faţă.

— Nici viconte de Villard?

— Nu.

Elena încă era ameţită. Mintea îi era ca o sală de bal în care dănţuiau gânduri învolburate. Îşi dorea ca ele să încetinească pentru a le putea aranja poate într-un cadril maiestuos în locul valsului galopant. Străinul din faţa ei fusese cineva în salon, iar acum era altă persoană. Părea să sufere de nişte dureri, în ciuda forţei şi a sărituri sale remarcabile.

— Te numeşti cumva Hades?

— Nimic atât de solemn sau de damnat. Credeai că te voi duce în iad?

— O fecioară răpită şi ţinută captivă într-o trăsură neagră? Are o anumită alură de Hades-Persefona.

— Cum te numeşti?

— Elena din Troia.

Numele îi ieşise natural pe gură când căzuse în mâinile lui Guy Leary. În momentul respectiv, mai credea în

planul său de a se angaja ca servitoare ca să scotocească prin casă.

— Ai costat tot pe atât de mult.

Nebunul ei ştia deci mai multă mitologie greacă decât golanii de la bordel.

— Nu ţi-am cerut ajutorul.

— Nici o domniţă până acum nu a avut mai mare nevoie să fie salvată decât tine.

Cuvintele nu erau un compliment.

— Pot să te răsplătesc.

— Mă îndoiesc. Am plătit o sumă serioasă pentru plăcerea companiei tale.

Cuvintele o făcură să fie conştientă de interiorul luxos al trăsurii.

— Nu sunt lipsită de resurse.

Elena nu avea nicio intenţie să îi spună acestui străin nebun adevărata ei poziţie în societate.

— Erai de vânzare într-un bordel.

— Ţi-am zis că m-am dus acolo ca să obţin…

— Ceva ce nu doreşti să numeşti.

— Exact.

Tot ceea ce făcuse fusese perfect rezonabil. Singurul nerezonabil fusese Guy Leary. Acum trebuia să o ia de la capăt. Presupunea că folosirea cuvântului „salvare” de către nebun era un lucru încurajator. Intenţiona probabil să o înapoieze familiei ei sau autorităţilor, aşa că nu îi rămânea decât să îl asigure că era perfect capabilă să aibă grijă de ea însăşi.

— Aveai de gând să le ceri să îţi dea acel ceva?

Nota de batjocură masculină din voce o înţepă.

— Nu, bineînţeles că nu. Plănuiam să îl fur.

— Mă scuzi, dar asta după sau înainte să te violeze cineva?

Trăsura îşi continuă drumul în timp ce ea digeră remarca. Nu era nicio confuzie în alegerea cuvântului. Capul îi pulsa şi stătea încordată pentru a nu se lăsa pradă frisoanelor. Crezuse că el însuşi se pregătea să o violeze. În schimb, îi dăduse drumul pe fereastră. Nu putea să îl vadă

bine, iar misterul care îl înconjura se adâncea, modul lui simplu de a vorbi în contrast cu hainele elegante de seară, cumpărarea în contrast cu salvarea ei.

— Nu eşti deloc un gentleman, nu-i aşa?

— Câtuşi de puţin.

Întinse încheieturile legate.

— Mă poţi dezlega?

— Ai de gând să te întorci la bordel?

— Trebuie.

El ridică din umeri.

— N-ai decât.

Trăsura se opri. Nebunul ei se aplecă brusc şi o legă cu batista lui la ochi.

Capitolul 3

Will îşi dădu jos din trăsură fecioara câştigată. Fata se împiedică pe treapta trăsurii şi îi căzu direct în braţe. Coastele lui protestară, dar nicio altă parte din corp nu se plânse. Păr mătăsos îi mângâie obrajii, iar sâni fermi şi rotunzi îi atinseră pieptul, sâni pe care avea să îi vadă în vise săptămâni întregi. Planurile sale întrerupte pentru seara respectivă se întoarseră să îl tachineze. Conducea în camerele sale o femeie încântătoare, fără nici o posibilitate de a se culca cu ea.

Conştiinţa îi aminti că era o femeie înfrigurată, aproape goală în rochia udă. Trebuia să o usuce, să o încălzească, să o scoată de sub efectul drogului şi să pună distanţă între ei.

O repuse pe propriile picioare pe caldarâm şi, ţinând-o de mâinile legate, o ghidă prin labirintul de alei care duceau la uşa lui. Cândva, cartierul său fusese cel mai rafinat din Londra, căutat de lorzi şi doamne, ambasadori şi poeţi. Acum, străzile îi erau rău famate şi murdare, cămin pentru oameni de proastă reputaţie şi lăsaţi în voia sorţii. Achiziţionase neobişnuitele apartamente cu ocazia unui caz

mai vechi când curăţase casa de un grup de falsificatori.

Avea o înţelegere cu orbul din cartier să îi păzească uşa. Când Will intră în pasaj, câinele lui Zebediah, un mastif negru, ieşi din umbre şi îşi băgă capul mare între coastele fetei.

— Ai un ponei? întrebă fata, cu voce subţire.

— Fă cunoştinţă cu Argos, câinele orbului din cartier.

— Câine?

— Mastif. Lasă-l să te adulmece. Te va recunoaşte data viitoare.

Will descuie uşa secretă şi o conduse pe două şiruri de trepte, spre cea mai îndepărtată cameră din apartamentele sale. O aşeză într-un fotoliu tapiţat vechi, lângă foc, şi îi scoase legătura de la ochi.

Lucrurile erau aşa cum le lăsase. Will aţâţă focul unde vase cu apă aşteptau să fie încălzite pentru baie. O cadă mare din cupru se afla lângă o bancă de lemn pe care se aflau împăturite prosoape înmiresmate. Will aprinse câteva lumânări pe dulapul de lângă pat. A, chiar îi plăcea acel pat.

— Ne aflăm încă în Londra? întrebă ea privind patul.

— În adâncimile oraşului. Eşti în siguranţă aici, pentru moment. Will puse pe vatra şemineului un ceainic. Elena avea nevoie de ceva cald, care să alunge efectele drogului. Apucă braţele scaunului şi se aplecă spre ea.

— Ce ţi-au dat să bei în bordel?

— Nişte ciocolată.

— Respiră înspre mine.

— Ce?

— Lasă-mă să-ţi miros respiraţia.

Fata se lăsă pe speteaza scaunului.

— Nu vorbeşti serios.

— Ba da. Îmi voi da seama ce drog ţi-au dat.

— Oh…

Nu se mai feri de el. După un moment, deschise gura ca o cântăreaţă şi expiră. Will aproape gemu când respiraţia caldă şi dulce ajunse la el.

— Opiu şi *satirio.*

— Ce este?

— O orhidee sălbatică, ceva care să te facă foarte deschisă la atenţiile unui bărbat. Bea cât de mult ceai poţi. Şi mănâncă. Vei găsi pâine şi brânză lângă pat.

Elena aruncă din nou o privire patului.

— Eşti cumva sultan?

El râse în timp ce adăugă câteva linguri de frunze într-un vas.

— Nu sunt sultan. Îngenunche şi îi luă mâinile într-ale lui, frecându-le blând. Să înţeleg că nu aveai în plan să ajungi premiu la o licitaţie în seara asta.

— Bineînţeles că nu.

El râse când văzu privirea de inteligenţă jignită în ochii aceia căprui

— Ce nu a mers bine?

— Guy Leary. Nu a fost... Nu m-am aşteptat să fiu nevoită să am de-a face cu el.

— Indiferent ce treabă ai acolo, trimite un bărbat să rezolve cu Leary.

— Nu pot. Expresa ei era serioasă. Trebuie să mă întorc.

Will o ridică în picioare şi o trase în faţa unei oglinzi înalte, suspendate între doi piloni, lângă patul enorm.

— Îţi sugerez atunci să-ţi ştergi vopseau de pe sâni înainte să încerci să treci neobservată pe străzile Londrei

Ochii li se întâlniră în oglindă, ai ei larg deschişi de şoc, ai lui sincer înfometaţi, fără niciun viconte în spatele căruia să se ascundă. Îi desprinse frânghiile de la încheieturi, îi aruncă un prosop şi-i întoarse spatele.

*

Un moment era aici, în clipa următoare dispăruse. Elena rămase cu privirea aţintită la imaginea tremurândă din oglindă care, cu siguranţă nu era fiica tatălui ei, nici salvatoarea mamei ei şi nici ea însăşi. Imaginea din oglindă o făcea să fie confuză. Ea, care îşi admirase mereu demnitatea tăcută în propria oglindă de nenumărate ori înainte să iasă din casă, nu o văzuse niciodată pe femeia

asta, nu şi-o închipuise niciodată.

Rochia udă atârna pe ea ca un drapaj pe o statuie de alabastru. Nu purta corset, doar o cămăşuţă care nu acoperea mai nimic. Obrajii îi erau înfierbântaţi. Deasupra pântecului rotund, sfârcurile ieşeau în evidenţă, roşii precum cireşele. Triunghiul închis la culoare, aflat la punctul de întâlnire al picioarelor, era în contrast cu pielea ei palidă. Corpul îi pulsa acolo.

Prosopul îi atârna în mâna amorţită. Vocea pătrunzătoare a tatălui ei îi răsună în creier: „O, slăbiciune, numele tău e femeie”[1]. Era replica lui favorită din toată opera lui Shakespeare. Elena îl ura pentru că o pusese pe hârtie.

Aruncă prosopul către oglindă. Aceasta vibră, iar imaginea tremură. Şi sânii i se înfiorară de la mişcarea mâinii, o senzaţie ciudată care o lega de femeia din oglindă, de femeia care ea nu era. Femeia din oglindă nu putea face nimic, nu putea merge nicăieri în Londra. Nebunul ei ştia asta. O lăsase pur şi simplu, fără să facă nici cel mai mic efort să o împiedice să plece. Nu era nevoie să facă asta. O privire în oglindă ar opri-o.

„Nu sunt tu”, îi spuse femeii din oglindă. Întoarse spatele imaginii şi apucă alt prosop de pe bancă. Nebunul ei plecase, dar nu ştia pentru cât timp. Cu furnicături în palme, îşi trase rochia peste umeri şi începu să se frece cu prosopul pe sâni.

Uşoara asprime a ţesăturii îi zgâria, trimiţând valuri de senzaţii spre pântec şi mai jos, în locul dintre picioare, care pulsa. Frecă mai tare. Dâre de roşu pătau prosopul, dar sânii aveau aceeaşi tentă de cireaşă.

Se opri, trase o gură de aer tremurândă şi privi din nou prin cameră. Era un apartament cu mobilă veche, dormitorul, din vremuri apuse, al unui aristocrat, unde un bărbat îmbrăcat comod îşi distra oaspeţii în crinoline şi peruci pudrate, în redingote şi pantofi cu cataramă.

Trebuia să fie ceva prin cameră cu care să se aranjeze. Găsi cu privirea o bucată de săpun într-o

1 *Hamlet.* Actul I, Scena 2 (med.)

farfurioară lângă cadă. O înhăţă. Mirosea a lavandă, familiar şi obişnuit, ca săpunul pe care ea şi mama ei îl făceau în fiecare vară. Se îndreptă spre şemineu şi afundă săpunul parfumat în vasul cu apă cel mai aproape de cărbuni. Apa se simţea caldă pe pielea rece. Clăbuci săpunul şi întinse spuma pe sâni, inspirând adânc la contactul alunecos cu propriile mâini. Pregătindu-se pentru un nou val de senzaţii, se frecă până când prosopul şterse mare parte dintre pete. Sânii o dureau, dar, deşi încă rozalii, nu mai erau atât de intens coloraţi. Rochia era leoarcă şi nu mai putea fi folosită.

Un val de ameţeală o lovi. Unde îi dispăruseră hainele: corsetul şi pantalonaşii, dresurile şi jartierele, jupa şi fişiul? Alesese o rochie maronie obişnuită pentru planul ei. Se simţise atât de sigură pe ea în rochie, o femeie modestă, cu picioarele pe pământ, de origini şi mijloace decente, căreia niciun bărbat nu i-ar aduce vreo insultă. Îşi amintea ca prin ceaţă de trei femei care o dezbrăcau ca pe o păpuşă.

Traversă ameţită camera şi deschise un dulap mare. Era plin cu haine bărbăteşti. Cămăşi, jiletci şi sacouri atârnau într-un mod îngrijit, lavaliere elegante erau călcate şi gata de purtat, iar pantofi şi cizme stăteau aliniate sub ele. Elena trase sertarele şi găsi lenjerie intimă şi ciorapi împăturiţi.

Pentru o clipă se holbă prosteşte la haine, ca şi când nu aveau niciun înţeles, un fragment scris într-o limbă ciudată. Apoi smulse o lavalieră şi înfăşură strâns dreptunghiul lung de in în jurul pieptului, acoperindu-şi şi strivindu-şi sânii. Imediat se simţi mai ea însăşi, liniştită. Îşi trecu degetele prin păr şi îl strânse în nod la ceafă.

Ceainicul fluieră lângă foc. Se repezi spre el, ca nu cumva sunetul să îl aducă pe bărbat înapoi. Cu un prosop înfăşurat pe mână, ridică ceainicul de mâner şi umplu vasul pe care Will îl lăsase pentru ea. Lângă pat, găsi o tavă cu pâine, brânză, nuci şi smochine.

Se cufundă într-un scaun cu spătar înalt, lângă foc. Altă relicvă din vremuri apuse, şi se forţă să mănânce şi să

bea. Fiecare muşcătură era un efort. Nu avea idee cât era ceasul, încă noapte, dar aproape de zori. Tot aţipea, când ea avea nevoie de o minte lucidă şi de o nouă strategie.

Întrebarea era cum să se întoarcă la bordel fără să ajungă un articol pe o notă de plată. Nu se putea preface că este servitoare în căutarea unui loc de muncă, aşa cum făcuse în urmă cu două zile. Acest plan eşuase, dar învăţase totuşi anumite lucruri. Pentru a-l evita Leary, avea nevoie de altă metodă de a intra în casă.

Capul îi căzu şi se smuci înapoi în stare de veghe, împingându-se din scaun pe picioarele tremurânde. Înfăşură cel de-al doilea prosop în jurul umerilor şi se forţă să se plimbe prin apartamentul ciudat. Parchetul larg, vechi, era uzat, dar covoarele erau moi sub picioarele ei.

Nebunul ei afirmase că erau în inima Londrei. În adâncurile ei, îi spusese. Patul nu era deloc englezesc, cu stâlpii groşi ca nişte palmieri tineri, cu draperiile din damasc portocaliu şi pătura şi pernele albastre din mătase. Elena văzu acum ceea ce nu realizase mai devreme: că el se pregătise pentru un oaspete. Pe tava de băuturi răcoritoare se găseau două pahare, două farfurii. Pe ladă erau două prosoape. Lumânări aprinse luminau calea către pat.

Lăsase el altă femeie ca să traverseze Londra prin furtună, s-o cumpere pe Elena şi să o elibereze? Dar cum ar fi putut să ştie că planul ei mersese prost? Nimic din ce făcuse el până acum nu avea sens. Nu era viconte, deci cine era? Nu-i ceruse numele şi nici el nu se oferise să i-l spună. Capul i se învârti din cauza efortului de a răspunde unui val de întrebări, până când o singură întrebare se auzi mai tare decât celelalte. Unde era el?

Văzu doar uşa din lemn, cu fronton, prin care intraseră. Urcaseră două şiruri de trepte; l-ar fi auzit coborând. Dar el se dusese spre peretele îndepărtat. Elena se uită lung la lambriuri, întunecate de vechime, uzate şi încărcate cu detalii, cu o stucatură în relief în jurul fiecăruia dintre pătrate. Câteva picturi înfăţişând Londra – bărci pe rău, parcul, un meci de box – atârnate ici şi colo, dar nici o

uşă. Cu siguranţă erau şi alte camere în casă, dar Elena nu vedea cum se făcea legătura între camera în care se afla şi altele, doar dacă nu ieşeai din nou pe uşa principală.

Totuşi, avea probabil doar câteva minute să găsească ceva cu care să se acopere. Se întoarse la dulapuri şi-l deschise pe cel de-al doilea. Un amestec de mirosuri la fel de variate ca acelea care pluteau prin Londra – bere şi fum, oţet şi peşte. Aceste haine erau cu totul diferite, zdrenţuite şi colorate, chiar teatrale, purpurii şi în carouri, de catifea verde şi roşie, haine pentru un ţigan la un carnaval, nimic ce ar purta un domn. Tot dulapul era un depozit de costume.

Privindu-le, Elena se gândi la un plan nou. Va deveni bărbat. El spusese să trimită un bărbat, dar putea fi ea acel bărbat. Dispăruse o dată ca Elena din Troia. Acum va dispărea din nou.

Începu să scoată obiecte de pe agăţătoarele lor, căutând cele mai simple piese: o cămaşă, un sacou, o vestă de lână să-i ţină de cald, nişte pantaloni, o şapcă, toate gri şi maro, astfel încât să poată trece neobservată. Se forţă să-şi amintească de tinerelul care îi livrase cărţi de la Hatchards tatălui ei. Băiatul acela va fi modelul ei.

Aproape renunţă la cizme. Avu nevoie de trei perechi de ciorapi pentru a face o pereche de cizme de-ale nebunului să se potrivească pe picioarele ei. Când îşi verifică în cele din urmă imaginea în oglindă, arăta ca un tânăr credibil, cu excepţia unui singur lucru. Se întoarse la şemineu, luă cuţitul de brânză de pe tavă şi se puse pe treabă să îşi desăvârşească transformarea.

Capitolul 4

Lumina dimineţii de o intensitate nemiloasă îl trezi. Până şi deschiderea pleoapelor îl anunţa că alte părţi ale corpului vor protesta din cauza aventurilor din noaptea trecută. Harding dădea târcoale pe undeva prin camerele

exterioare, amestecând în oale, dar fata nu scotea niciun sunet. Nu era o surpriză. Unul din efectele secundare ale drogului era epuizarea.

— Cafea, domnule?

Harding intră prin perete în camera interioară a lui Will.

— Oaspetele nostru încă doarme?

— A dispărut, domnule.

— A dispărut?

Will se ridică în fund. Unde ar fi putut să plece desculţă şi arătând ca un martir? Se ridică în picioare, ignorând protestele altor părţi din corpul lui.

— A lăsat un bilet.

— Un bilet?

Se duse la uşă, cercetând cu privirea camera. Pe bancă era aruncat un prosop plin de pete roşii. Rochia nefolositoare era făcută grămadă pe podea. Uşile şifonierului erau deschise. Pe pat se aflau o haină şi o cămaşă.

— Isteţ bagaj.

Harding îi stătea alături.

— Nu şi dacă se îndreaptă din nou către Half Moon Street.

Will aruncă o privire prin încăpere şi văzu că fata mâncase. Asta era o dovadă de înţelepciune. Se opri. Al doilea prosop se afla pe pietrele şemineului; În pliurile sale erau şuviţe lungi de păr roşcat auriu, în care îşi îngropase faţa pentru scurt timp în noaptea trecută. Will ridică una dintre şuviţele lungi şi zări cuţitul de brânză. Era un sacrilegiu să îţi ciunteşti părul cu un asemenea instrument. Însemna că fata era hotărâtă să îşi atingă scopul, oricare ar fi fost acela.

— Unde este biletul?

Harding îi înmână lui Will biletul şi o cană de cafea neagră. Biletul spunea simplu:

Te voi răsplăti.

Pentru o femeie, era foarte directă. Scrisul era al unei doamne rafinate şi educate. Fusese la şcoală sau avusese o guvernantă. Deja Will ştia că era familiarizată cu mitologia greacă. Trebuia să-i aprecieze instinctul de a nu trăda nimic, dar ea nu ştia cum fiecare alegere pe care o făcuse în timp ce el dormea – „cavalereşte, separat de ea, într-un afurisit de pat" – îi va permite lui să-i dea de urmă.

Îşi termină cafeaua şi se întoarse să verifice lucrurile scotocite din şifonier până când putu să vadă cu ochii minţii obiectele care fuseseră înainte. Îşi construi cu grijă imaginea tânărului în care ea se transformase.

Făcu împreună cu Harding lista obiectelor lipsă.

— Ce lipseşte, Harding?

— O pereche de cizme, trei perechi de ciorapi, o cămaşă, o lavalieră, o jiletcă de flanel gri, o manta cărămizie şi o pereche de pantaloni maro.

— Mai e ceva, zise Will şi arătă spre o agăţătoare goală.

— O şapcă maronie, domnule.

Will simţea că Harding era pe punctul de a mai spune ceva.

— Şi?

— O pereche de sfeşnice de argint.

Harding ţinu lumânările în mână.

— A naibii de minuţioasă, nu-i aşa?

Will se aşteptase ca ea să se cuibărească, umilită şi istovită, în pat. Fusese şocată de propria reflexie din oglindă. Prosopul pătat zăcea ca dovadă a ruşinii sale. Elena dejucase fără milă eforturile lui Leary de a o transforma într-o desfrânată. Şi el era căzut pradă diavolului pentru că gândul la ea frecându-şi cârmâzul de pe sâni în timp ce el dormea în camera alăturată îi trezea altfel de sentimente decât dintre cele nobile.

Figura impasibilă a lui Harding nu dezvăluia nimic din gândurile lui. Nu era nevoie de prea multe cuvinte între ei doi. Erau împreună de când regimentul sergentului Harding fusese decimat într-o luptă de-a lungul râului Bidassoa[2] şi

2 Este vorba despre bătălia de la Bidassoa (7 octombrie 1813) între

Wellington îi recrutase pe amândoi ca spioni.

— Fii cu ochii pe anunţurile din ziar cu fiice sau protejate dispărute.

— Credeţi că este fugară, domnule?

Will aprobă din cap. Intenţiona să se întoarcă pe Half Moon Street. Exista ceva în acel bordel pe care ea era disperată să pună mâna. „Documentele lui March?” Întoarse gândul pe toate părţile. Era oare posibil ca Elena din Troia să fi ajuns într-unul din acele documente? Privi din nou biletul de la ea. Era în asentiment cu exprimarea.

„O, mă vei răsplăti, drăguţă”. Will putea pune pariu cu oricine că ştia oraşul mai bine decât ea. Chiar dacă reuşise să obţină câteva monede pentru sfeşnicele furate, i-ar lua aproape întreaga zi să se întoarcă pe Half Moon Street, şi, când o va face, el va fi acolo să îşi întâlnească fecioara dispărută.

*

Elena se plimba pe Clare Street. Piaţa stradală aglomerată se dovedi cea mai folositoare pentru scopurile sale. Oamenii îşi vedeau de treburi fără să îi acorde atenţie. Ploaia se oprise, cotigile şi birjele alunecau prin noroi. Străzile degajau miros metalic de piatră umedă. Cel mai probabil, cizmele salvatorului ei nu vor mai arăta la fel ca înainte. Elena alungă încă o dată gândul la el. Îl va răsplăti în cele din urmă.

Băieţii mişunau nestingheriţi prin piaţă, unii trimişi cu treburi, alţii mergând suspect cu mâinile în buzunare. Era una dintre puţinii care purtau cizme şi îşi dorea să fi furat şi nişte mănuşi. Frigul îi făcea mâinile rigide şi neîndemânatice.

În cealaltă viaţă a ei, de-abia băgase de seamă băieţii din Londra, dar acum încercă să le imite mersul greoi şi ţanţoş şi îşi ţinu şapca trasă pe frunte. Păru înţelept să îşi cocoşeze umerii şi să fie mereu în mişcare. Sfeşnicele din

---

trupele conduse de Arthur Wellesley, primul duce de Wellington, şi armata franceză sub comanda generalului Nicolas Soult. (n.red.)

buzunare i se loveau de coapse în ritmul mersului, şi Elena nu vedea nicio prăvălie unde ar fi putut să le vândă.

Magazinele îşi anunţau mărfurile prin pancarte şi le atârnau de cârlige sau le amestecau în coşuri neacoperite de-a lungul trotuarului, dar niciunul nu invita clienţii să dea la schimb bunuri vechi pentru unele noi, deşi Elena ştia că acest comerţ era o industrie importantă în Londra. Trebuia să facă o încercare mai devreme sau mai târziu. Îi era foame, iar noul ei plan necesita o investiţie modestă în bunuri, ceva ce ar fi putut pretinde că livrează casei de pe Half Moon Street.

Coti spre o stradă mai mică, îndreptându-se spre nord şi trecu pe lângă un magazin potenţial util. Un semn deasupra uşii anunţa „Domnii Weems şi Higget, argintari”, iar prin fereastra prăfuită Elena văzu tăvi de argint pătate în canelurile desenului lor şi ceainice înnegrite care aveau nevoie să fie lustruite. Un băiat care ieşea dintr-un depozit alăturat îi aruncă o privire tăioasă, dar ea se întoarse, în timp ce proprietarul argintăriei învelea în hârtie maro cumpărăturile unei femei. Părea genul de domn voios, cu mustaţă albă şi jiletcă dungată. Femeia plecă, şi negustorul luă o mătură. Elena decise să-şi încerce norocul.

— Domnule, m-aţi putea ajuta vă rog? Sunt nou-venit în Londra să-mi fac un rost pe lume.

— Pleacă de aici, băiete. N-am nimic liber aici.

Vânzătorul puse mătura la loc fără să îi arunce nici cea mai mică privire Elenei.

— O, dar nu am nevoie de o slujbă, domnule. Am o moştenire.

— O moştenire, băiete? Păi eşti aranjat atunci!

— Sfeşnicele bunicii mele, domnule. Mi-a spus să le vând ca să încep o viaţă nouă.

Acum vânzătorul se oprise din treabă şi, sprijinit de mătură, o studia.

— Nou-venit în Londra, zici?

— Din Oxford, domnule.

Elena se strădui să îşi aplece umerii precum băieţii pe care îi observase toată ziua.

— Şi cum de moştenirea bunicii tale te aduce la magazinul meu?

— Ar părea că lucraţi cu argint, domnule. Mi-aţi putea spune, vă rog, unde aş putea vinde o pereche de sfeşnice de argint?

— Sfeşnice de argint? Din Oxford? Le ai la tine?

— Da, domnule.

— Arată-mi-le.

Vânzătorul îşi sprijini mătura de cadrul uşii.

Elena scoase un sfeşnic din buzunar şi îl înmână bărbatului. Acesta îl cântări în palmă şi îl întoarse ca să se uite pe spatele lui.

— Bunica ta din Oxford, băiete? Atunci de scrie aici Rudges din Drury Lane, Londra?

Bătu în fundul sfeşnicului.

La auzul tonului acuzator al bărbatului, Elena făcu din instinct un pas în spate.

— I-auzi la el! Hoţule! Vocea lui întoarse capete de-a lungul străzii. Am un hoţ aici! strigă bărbatul, ţinând sfeşnicul strălucitor deasupra capului.

Elena se simţi în atenţia unor priviri dure. Voia să nege, să insiste pe inocenţa ei, dar cuvintele nu îi ieşeau din gură. Păşi înapoi şi se izbi cu cotul de un băiat, cel care o privise lung – un roşcovan cu dinţi albi şi puternici, care scoteau la iveală un rânjet neobrăzat.

— Ia-ţi sfeşnicu’ şi fugi, amice, că altfel Weems o să asmută copoii pe tine într-o clipită.

Elena înşfăcă sfeşnicul şi îl îndesă înapoi în buzunar în vreme ce Weems urla din nou, ridicându-şi mătura.

— Urmează-mă, o grăbi băiatul şi ţâşni în stradă.

Elena ezită doar pentru o bătaie de inimă. Băiatul era surprinzător de îndrăzneţ şi de rapid. Rămase pe stradă, strecurându-se printre căruţe şi birje, lăsând traficul să creeze obstacole pentru urmăritorii lor. Strigăte păreau să ajungă la ei din toate părţile. Mâini îi smulseră şapca şi sacoul. Sfeşnicele îi loveau şoldul cu putere, provocându-i vânătăi.

Strigătul „hoţul” încă îi urmărea, ca şi cum vântul rece

l-ar fi purtat cu sine.

— Încă puţin! strigă băiatul.

Picioarele o dureau, pete albastre îi dansau în faţa ochilor, iar muşchii o înţepau de la efort. Elena habar nu avea unde o conducea băiatul, tot ce ştia era că părea capabil să scape dintr-o urmărire.

Pe o stradă plină de vânzători ambulanţi, un bărbat cu un cărucior de ascuţit cuţite le blocă calea. Băiatul alergă direct către căruţă. Bărbatul se dădu la o parte ca la un semnal şi trecură pe lângă el printr-o deschizătură fără uşă, într-o casă abandonată şi apoi într-o curte cu vreo şase alte deschizături. Se repeziră într-una din ele, şi băiatul încetini în sfârşit. Se sprijiniră pentru un moment de un perete de cărămizi înnegrite.

— Eşti începător, nu-i aşa?

Elena îşi trase sufletul, cu picioarele tremurându-i. Încuviinţă din cap. O acceptase ca băiat.

— A fost primul tău „opriţi hoţul!”, nu?

Elena consideră că era mai bine să dea aprobator din cap.

— Cum te cheamă?

— Troy.

Fuse singura silabă pe care reuşi să o pronunţe.

— Nate Wilde. Unde-ţi faci veacu’ atunci, Troy?

— Nicăieri până nu vând sfeşnicele.

— Floare la ureche dacă ştii pe cine trebuie. Vino! Hai s-o facem cum trebuie de data asta.

Locul pe care i-l arătă Nate Wilde avea o intrare în spate, prin altă curte. Uşa greoaie stătea întredeschisă, cu un şir de şuruburi de fier ieşind din interior. Înăuntru, nişte vase de lemn robuste, ca acelea pentru frământarea aluatului, adăposteau grămezi de mărunţişuri, unul pentru inele, altul pentru broşe, al treilea pentru ceasuri de argint şi încă unul pentru tabachere. Un perete era dedicat viorilor şi arcuşurilor, iar o vastă armată de piese de şah mărşăluia pe o masă lungă şi îngustă. Semnificaţia acelor mici pierderi, daruri şi plăceri la care se renunţase pentru bani, abandonate în grămezi, o făcu pe Elena să devină

inexplicabil de tristă.

Proprietarul nu arăta deloc precum domnul Weems. Era înalt şi uscăţiv, cu haina de catifea peticită şi roasă, nasul ascuţit şi pleoape grele lăsate peste ochi. Se aplecă deasupra unui registru gros, cu tocul în mână.

— Nu-mi spune că ai ajuns la fundul sacului, tinere Wilde, spuse el notând în registru.

— Nu eu, domnule Dry. Prietenu' meu.

Dry lăsă jos tocul şi îşi aruncă privirea către Elena.

— Să vedem bunurile.

Elena scoase sfeşnicele. Puneau în umbră toate celelalte obiecte din magazin.

— Ce nume să trec?

— Troy.

Bărbatul notă în registru.

— Proprietate personală, desigur?

— Moştenire de la bunica mea, domnule.

Văzu clar că Dry nu o credea mai mult decât o făcuse Weems, dar privirea-i indiferentă nu şovăi.

— Şi o adresă?

— E cu mine, spuse Wilde. Treceţi şcoala lui Bredsell.

Dry notă din nou în registru.

— Patru şilingi.

— Opt, spuse Wilde.

Una dintre sprâncenele negre ale lui Dry se ridică într-o arcuire înaltă precum spatele unei pisici.

— Ei bine atunci, să spunem şase, pentru un client nou?

Elena aprobă. Dry modifică în registru.

Când ea şi Nate Wilde fură din nou afară, el îi arătă unde să îşi ţină banii ca să nu îi dispară în Londra.

— Zici că ai un rost?

— Am.

Nu era chiar o minciună. În cealaltă viaţă a ei, avea un rost.

— De mâine încep să fac livrări. Am nevoie de un loc în care să stau doar în noaptea asta.

— Stai cu noi la şcoală. O să-ţi salvezi mălaiul.

Elena ezită. Avea într-adevăr nevoie de bani pentru planul ei şi nu ştia prea bine pe unde se afla. Nu putea fi la mai mult de trei kilometri de destinaţia ei, dar o dureau picioarele. Tovarăşul ei mergea cu pas voios, de parcă întâmplarea de mai devreme nu avusese niciun efect asupra energiei lui. Elena simţea nişte băşici acolo unde clamele prea mari se frecau de piciorul ei, în ciuda celor trei perechi de şosete.

— Avem prăjituri, încercă el.

Părea o tentaţie ciudată.

Nate Wilde se opri, cu mâinile în şolduri, şi o privi de sus până jos.

— Uite care-i treaba, Troy, în niciun caz nu poţi rămâne de capu' tău. Nu deosebeşti un vânzător de bunuri furate de un copoi. Nu poţi să fugi pentru viaţa ta. Un frizer beţiv ţi-a tăiat părul. Eşti mai inocent ca un copil, aşa că mai bine rămâi pe lângă mine.

Elena dădu să protesteze, se opri şi începu să râdă. Băiatul avea dreptate şi îi oferea o identitate pe care ar trebui să fie înţeleaptă şi să o folosească.

— Bunica mea oarbă mi-a tăiat părul.

Wilde rânji aprobator.

— Oarbă, zici? De-asta nu te-a văzut când ai luat-o la sănătoasa cu sfeşnicele ei.

*

Will plecă de pe Half Moon Street cândva după ora două, cu corpul înţepenit şi dureros de la frig. Fie el, fie Harding fuseseră cu ochii pe partea din spate a casei o bună parte din zi. Deghizarea Elenei nu îi dădea prea multe opţiuni ca să aibă acces în bordelul bine păzit al lui March. Will ştia ce ar fi făcut în locul ei: ar fi intrat sub acoperirea unui curier şi ar fi lăsat un geam deschis pentru o vizită ulterioară.

Văzuse şase livrări făcute. Oaspeţii nu aveau să ducă lipsă de vin, cărbune, bere şi stridii, toate livrate de comercianţi locali bine cunoscuţi, fără nicio faţă nouă

printre ei. Nu lăsase nimeni vreo fereastră întredeschisă, şi individul masiv de la uşa din spate fusese o prezenţă enervant de neclintită toată seara. Respiraţia acestuia era singura care se mişca, o răsuflare îngheţată în aerul aspru. Dacă iadul putea să îngheţe, ar fi îngheţat.

Când alt bărbat veni să îl schimbe pe cel de la uşa din spate, Will se duse să aibă o conversaţie cu noul tip. Nu era agreabil, dar era suficient de dornic să vorbească cu un cuţit la gât. Îi vorbi despre afacerile obişnuite ale serii, iar Will se convinse că Elena nu se întorsese.

Unde era?

Will îşi alungă din minte întrebarea. Putea avea un complice. Putea să o găzduiască cineva. Dacă avea un dram de raţiune, se întorsese la familia ei. Dar instinctul şi două sfeşnice lipsă îi spuneau că acţiona singură. Iar părul tăiat însemna că nu avea să renunţe. Orice o împinsese să rişte să intre în dezgustătorul mic palat de plăceri al lui March, având asemenea rezultate dezastruoase, avea s-o determine s-o facă din nou. Aşa că de ce nu o făcuse încă?

Nu era grija lui. Cert lucru, un bărbat nu era obligat şi salveze o femeie mai mult de o dată. După asta, ea trebuia să acţioneze cu suficientă raţiune încât să evite să fie violată. El îşi făcuse partea. Cel puţin fata fusese suficient de înţeleaptă cât să fugă de el şi ştia cât de ticălos era Leary. Will se putea duce acasă în patul lui, având conştiinţa curată, fără vreun păcat comis împotriva ei. Gândul la pat stârni, din nefericire, câteva senzaţii. Imaginaţia lui neastâmpărată deja o aşezase în patul lui, corpul ei pregătit, neatins, arcuind spre el acei sâni minunaţi care aşteptau să fie ai lui.

Harding nu îi îmbunătăţi cu nimic starea de spirit când, în birjă pe Piccadilly, îi spuse:

— Sunt sigur că a lăsat o urmă pe care o poate găsi până şi un om orb.

*

Un zgomot strident o trezi pe Elena. Urechile ei se

chinuiră să localizeze sunetul în camera întunecată şi rece.

Nu intenţionase deloc să adoarmă, ci să găsească o cale de scăpare. Libertatea de mişcare a lui Nate Wilde o făcuse să îşi formeze o impresie greşită despre şcoală. Ceilalţi băieţi mergeau, stăteau, se ridicau, mâncau şi dormeau la ordinele unei matahale arţăgoase pe nume Coates, care mânuia o chingă din piele.

— Stai unde-ţi zic io să stai. Dormi unde-ţi zic io să dormi. Acu' eşti numărul zece, asta eşti.

La masa lungă de cină şi în timpul rugăciunilor şi al pregătirilor pentru culcare, nu-şi dăduse nimeni seama că era femeie, dar Elena nu avea de gând să stea supusă, să fie atent cercetată de stăpâni la lumina zilei. Băieţii erau mici şi scunzi, şi încă nu le însuşise accentul sau atitudinea. Avea să fie descoperită. Pipăi după bani şi îi găsi vârâţi în bucata de pânză care îi strângea pieptul.

Stătea întinsă în ultimul pat într-un rând de zece pe o latură a unei odăi aflate în pod. Acoperişul se înclina abrupt peste ei, cu o fereastră la capătul exterior şi scări la cel interior. Două ferestruici în acoperişul propriu-zis, aflate pe ambele părţi ale camerei, lăsau să intre o lumină slabă.

Sunetul se auzi din nou, ceva era târât sau împins pe podea, şi Elena îşi întoarse capul să îl localizeze. O umbră apăru pentru scurt timp la una dintre ferestre. Capul unui băieţaş apăru conturat de lumina slabă. Elena îl putea vedea acum, echilibrându-se pe un scaun şi întinzându-se să apuce zăvorul geamului.

Elena îşi aruncă picioarele pe podea şi tresări când acestea, pline de băşici, îi preluară greutatea. Îşi păstrase ciorapii puşi atât pentru frig, cât şi pentru faptul că erau însângeraţi şi lipiţi de pielea ei. Se apropie de băieţel şi îşi răsuci o mână în cămaşa lui ca să îl apuce bine. Băiatul era rece ca un sloi de gheaţă.

— Ce faci aici? şopti ea.

Băiatul se întoarse. Avea ochi mari şi rotunzi, faţa palidă şi serioasă, iar părul deschis la culoare era ţepos ca fânul nestrâns de pe câmp.

— Poţi deschide geamul? întrebă el.

— E prea frig.

Micuţul îşi clătină capul.

— Vine Băiatul din ceruri să mă ia.

Elena se simţea pierdută. Mititelul vorbea cu o certitudine calmă despre ceva ce era imposibil.

— Unul dintre băieţi e afară?

— Băiatul.

Elena încercă să prindă sensul cuvintelor micuţului.

— Un băiat e pe acoperiş?

Băieţelul aprobă din cap.

— Băiatul merge pe cer.

— Cer?

Acesta încuviinţă din cap.

— Ăsta e un loc rău.

Elena ajunsese la aceeaşi concluzie. Împărtăşea dorinţa micuţului de a pleca, dar mersul pe cer nu părea o scăpare prea bună.

— Lasă-mă să încerc.

Întinse mâna şi încercă zăvorul.

— Închisă, îi spuse tovarăşului ei. Hai să te bag înapoi în pat. Va trebui să găsim altă cale să te ducem la Băiat.

Trecuse printr-o fereastră la trei etaje deasupra pavajului, era o experienţă supraapreciată. Şi nu una la care să se gândească vreun băieţel.

Micuţul nu se mişcă.

— Nu pot să dorm. Vreau la Băiat.

Părea cu minţile pierdute.

— Cum te numeşti?

Trebui să se gândească un pic la întrebare.

— Băiatul numărul patru.

— Numele tău adevărat, insistă Elena.

— Robin.

— Eu sunt Troy, Robin. Vino cu mine.

Elena porni să îl ia de mână, dar băiatul îi sări direct în braţe. Mâinile lui de gheaţă se agăţară de gâtul ei. Elena împinse scaunul de lângă fereastră şi îşi cără noul prieten în patul ei, învelindu-l în pătură, lângă ea.

Corpul lui micuţ se lipi de ea. Elena inspiră adânc la

contactul cu picioarele lui de gheaţă.

— Poţi să vii cu noi când vine Băiatul, îi spuse el.

Capitolul 5

Dimineaţă, câteva întrebări adresate vecinilor îl puseră pe Will pe urmele Elenei. Duceau către nord şi vest, din cartierul lui urât până în mijlocul dărăpănăturilor unde lunga căutare a fratelui său dispărut Kit îi condusese în octombrie. Era teritoriul băieţilor ieşiţi de pe băncile aşa-zisei şcoli de caritate a reverendului Bredsell de pe Bread Street. Pe aceste străzi aglomerate, golani tineri perfecţionau toate artele de a fura bunuri din buzunare vecinilor lor.

Până la prânz, Will îl asculta pe domnul Weems plângându-se de imoralitatea tinerilor moderni. Weems era indignat pe bună dreptate de încercarea neobrăzată a unui tânăr de a vinde bunuri furate unui comerciant cinstit. Nu era o surpriză că Will îl recunoscu pe dinţosul Nate Wilde în rolul complicelui din povestire. Era ucenicul vedetă al şcolii lui Bredsell, un flăcău ale cărui talente variau de la furt la spionat şi mai rău.

De la casa lui Weems, Will mersese direct la negustorii de bunuri furate de pe Saffron Hill Street. Nu dură mult până să îl găsească pe Benjamin Dry.

Pentru două lire, Will îşi cumpără propriile sfeşnice şi pentru încă o liră putu inspecta registrul cel gros al lui Dry. Troy, aşa cum îşi spunea ea acum, dăduse la adresă şcoala lui Bredsell. Dacă existase vreo femeie care avea talentul de a sări din lac în puţ, aceasta era virgina lui.

Când Will ajunse pe Bread Street, o găsi schimbată. Cu câteva luni în urmă, când căutarea lui Kit îi adusese pe strada mizerabilă şi veche, era unul din acele locuri din Londra unde niciun cetăţean obişnuit sau om al legii nu se aventura. Principalele ocupaţii ale celor care locuiau în zonă erau lenevitul, băutul, încăierările şi datul în cap

trecătorilor.

Acum lenevia părea că fusese izgonită. Curtea berăriei erau un furnicar de bărbaţi care construiau noi cuve care să le înlocuiască pe cele pe care nefericitul Dick Cullen le sabotase. Un cadru pentru tancurile imense de fermentare se ridica deasupra zidurilor sfărâmate, unde zece mii de galoane de bere neagră inundaseră strada.

Inundaţia fusese planul lui Archibald March. Prin legăturile lui cu ministrul de interne, March aranjase arestarea fratelui mai mare al lui Will, Xander. Şi, în timp ce Will şi Xander încercau să scape de lege, March o răpise pe mireasa lui Xander, Cleo, şi o ascunsese într-o pivniţă la capătul Bread Street.

La momentul respectiv, crezuseră cu toţii că acţionase doar ca să păstreze averea lui Cleo pentru sine, în calitate de unchi şi administrator. Dar chiar şi atunci Will bănuise că era mai mult de-atât. Pentru el, inundaţia păruse o strategie disperată de a-i împiedica să îl caute pe Kit.

Eşuase. Din contră, inundaţia uşurase pentru Xander începerea proiectului de a ilumina cu gaz Bread Street. Acum Xander venea aici în fiecare zi, iar printre muncitorii lui existau oameni care ascultau ce se vorbea prin jur. Orice indiciu cu privire la ascunzătoarea lui Kit ar fi raportat numaidecât lui Xander.

Spre mijlocul străzii, se întindea şanţul care avea să adăpostească ţeava de gaz, de un metru lăţime şi deja de treizeci de metri lungime, şi în creştere. O mică armată de bărbaţi mânuiau târnăcoape, lopeţi şi împingeau cărucioare de pământ şi piatră. Panourile arse ale lui Xander care anunţau locuri de muncă şi lefurile fuseseră înlocuite, şi un rând de bărbaţi stăteau în faţa biroului său provizoriu din curte. Neguţători se plimbau cu tăvi de prăjituri cu ghimbir, cartofi umpluţi şi portocale.

Will îşi zări fratele în mijlocul unui grup, studiind harta unui inspector, şi fu şocat de schimbarea lui. Xander era căsătorit de aproape patru luni. Aparent, culcatul cu femeia iubită putea face un bărbat să creadă în imposibil, ca de

exemplu în salvarea Bread Street. Energia fratelui său era palpabilă.

Cu acelaşi păr negru şi simetrie severă a trăsăturilor, Xan şi Will semănau îndeajuns încât să fie confundaţi unul cu celălalt, bastarzii Jones. Doar că ochii lui Will erau mai închişi la culoare, iar Xan era mai înalt cu vreo doi-trei centimetri. Şi era ceva în umerii largi ai lui Xan care spunea lumii că rămânea neînduplecat sub dispreţul ei.

Will îl prinse în timp ce se desprindea de micul grup.

— A naibii Tamisa, a îngheţat. Nu puteai să aştepţi până la primăvară?

Îi stătea în fire lui Xander să fie de neclintit în căutarea lui Kit, ca şi cum l-ar fi putut găsi sub dalele de piatră. Aşa frig cum era, bărbaţii erau la bustul gol şi transpirau în timp ce mânuiau târnăcoapele.

— Condiţiile dificile fac ţinta mai satisfăcătoare.

Xander îi aruncă o privire cercetătoare.

— Lefurile par să fie pe placul celor de pe Bread Street.

— Nu e chiar paradis, dar oamenii continuă să vină la muncă. Ţi-am urmat sfatul. Ţinem sculele încuiate, iar Cleo mituieşte pe oricine semnează cu cartofi şi lumânări.

Will încuviinţă din cap. Faţa lui Xander deveni serioasă.

— Nate Wilde e prin preajmă.

— Are obiceiul să apară pe urma lui March, nu?

Nate Wilde era ultima lor pistă în căutarea lui Kit. Cei doi informatori, Dick Cullen şi Mama Greenslade, care îi aduseseră pe Bread Street, muriseră în inundaţie. Will ştia că atunci când sursele îţi dispăreau sau erau găsite moarte, însemna că erai aproape de ceva neplăcut.

— Pe Wilde am venit şi eu să îl găsesc.

Will făcu câteva schimbări în plus la înfăţişarea lui şi ieşi pe stradă. Nate Wilde apărea acolo unde oamenii se înghesuiau în mulţime şi era improbabil ca ei să simtă o izbitură, o atingere sau o uşurare bruscă a buzunarelor. Wilde ştia cum să se facă dispărut, ascunzându-se în peisaj, mai puţin când îşi arăta rânjetul. Fratele lui Cleo, Charlie, îi

spunea lui Wilde „Dinţosul, o poreclă destul de potrivită.

Will îl găsi printre tâmplarii, dogarii şi zidarii care lucrau la berărie. Era logic. Aceştia erau zilieri cu unelte proprii, iar o rindea sau o daltă era dintre articolele frecvente de amanet, vândute când nu era de muncă şi recuperate la următoarea slujbă.

Will îl prinse pe Wilde când se strecura din curtea berăriei cu o umflătură în haină.

— A cui e? îşi întrebă Will victima care se zbătea.

În loc de răspuns, Will auzi câteva înjurături, aşa că puse mai multă presiune pe braţul băiatului. Se auzi un oftat şi se lăsă linişte pentru o jumătate de minut.

— Grăsanul de acolo. Uite, nu i se închide haina.

Will îl forţă pe Wilde să traverseze curtea.

— Fiul meu vă datorează scuze, domnule.

— Rindeaua dumneavoastră, domnule.

Wilde întinse obiectul cu mâna liberă. Tipul îl luă surprins.

— Ar trebui dat pe mâna copoilor.

— Sau bătut, spuse Will cu veselie. N-o să cruţ nuiaua, prietene.

Îl târî pe Wilde în afara curţii, printr-un gard rupt, pe un teren cu ziduri înalte plin cu gunoi şi îl lipi de un butoi răsturnat ca să aibă o discuţie.

— Heeei, asta-i cea mai bună haină a mea, şi băgaşi cuţitu-n ea.

— Faci greşeli pe care nu ţi le poţi permite, Wilde.

— Ţi-ai băgat tu nasu’, de-aia.

— Păcatele tale l-ar şoca până şi pe diavol.

Băiatul se zvârcoli, dar cuţitul îl ţinea ţintuit.

— Şi ce-ţi pasă ţie?

Will ridică din umeri. Se putea vedea pe sine în băiat, un supravieţuitor, întotdeauna cântărindu-şi şansele, suspicios şi războinic.

— N-ai decât să ajungi înecat de March ca Dick Cullen şi Mama Greenslade. Nu mă deranjează.

Chipul băiatului deveni serios, fără niciun dinte la vedere.

— Au ciripit.

— Au avut încredere în March şi Bredsell.

— Şi-n cine ar trebui să avem încredere? În tine, curcanule?

Will clătină din cap. Băiatul se îndrepta spre un sfârşit urât: hoţie, spionaj pentru March, recrutare pentru Bredsell. Will ştia câte ceva despre sfârşituri urâte. Nu le dorea pentru băieţi, nici chiar pentru cei ca Wilde.

— Ai ceva ce vreau, şi e ceva pe care tu nu îl vrei.

Imediat o strălucire ascuţită de târguială lumină ochii băiatului. Încetă să se mai zbată.

— Vrei să punem de-o afacere? Cât face pentru tine?

— Cât face pentru tine să te ţii departe de pârnaie?

Băiatul îşi ridică bărbia.

— Nu poţi dovedi nimic.

— Am două sfeşnice în buzunar care îţi vor cumpăra un bilet dus către Golful Botany[3].

— Băi, nu-s eu hoţu'. Ăla o fost Troy.

Will aşteptă ca Wilde să realizeze că îşi dăduse de gol prietenul. Poate că el şi Will nu se asemănau chiar atât de mult.

— Troy este cel pe care îl vreau, şi nu tu. O să aducă toţi copiii din Londra pe capul tău.

O privire suspicioasă apăru pe chipul lui Wilde, dar pentru Will băiatul păru dintr-odată mai tânăr. Era clar că habar n-avea ce zăcea de fapt în Troy.

— E inocent ca un prunc nou-născut.

— Mai mulţi ştabi din West End îl caută pentru o fraudă mare, şi ştii bine că Bredsell n-o să-ţi mulţumească dacă îi aduci poliţia în şcoală.

— Vrei să încasezi recompensa?

— Adu-mi-l pe Troy înainte de cină şi o să-ţi primeşti partea.

— Cât?

---

3 Pentru a reduce numărul alarmant de mare al deţinuţilor din închisori, autorităţile engleze deportau infractorii în Australia. În ianuarie 1788, o flotă engleză formată din 11 vase acosta în Golful Botany, iar pasagerii au devenit părinţii fondatori ai Australiei, (n.red.)

Will spuse o sumă şi un loc în care să îl aducă pe Troy. Îşi îndepărtă cuţitul ca să îl elibereze pe băiat.

— E unul din ăia răi, nu?

— Chiar favoritul diavolului.

*

Elenei îi curgea nasul de la frig. Îşi ţinea bărbia în jos şi mâinile îngheţate vârâte sub braţe şi se concentra să pună un picior în faţa celuilalt pe o stradă întunecată pe care Nate Wilde promisese că exista o casă de oaspeţi în care ar fi putut obţine o cameră peste noapte.

Ce se întâmplase în continuare se petrecuse atât de repede, că Elena nu avu nici o şansă să evite capcana.

Portiera unei birje se deschise chiar în faţa ei. Fluierul piciorul i se zgârie de o treaptă în timp ce ea fu trasă înăuntru. Aterizâ în poala diavolului, răsucindu-se şi dând din coate. Şapca îi căzu şi bărbia i se lovi de capul lui tare. Mâinile lui acţionară rapid înfăşurând-o ca pe o mumie într-o pătură care mirosea a cai. O aşeză lângă el şi îi dădu lui Wilde un teanc mare de bancnote.

Elena se holbă la Wilde. Avusese încredere în el. Când îi oferise o cale de ieşire din şcoală, profitase de ocazie. Wilde îndesă bancnotele în haină.

— Stai departe de Weems, Troy.

— Turnătorule!

Portiera se închise şi birja se puse în mişcare.

— Nu îl învinui pe Wilde, drăguţă. Tentaţia pe care i-am oferit-o a fost prea mare pentru ca un om cu raţiune să o refuze.

— Bani.

— Mi-eşti datoare.

Îi ţinu bărbia în palma caldă şi îi puse o batistă moale la nas.

— Ţi-am spus că te voi răsplăti. Este necesar pentru planul meu să par o persoană fără resurse, dar te asigur că am… prieteni în poziţii înalte.

— Iartă-mă dacă nu sunt satisfăcut de aceste

asigurări venite din partea cuiva care are obiceiul să ajungă în situaţii care, presupun, i-ar oripila pe acei prieteni suspuşi ai tăi.

— Unde mă duci acum?

Elena îşi îndepărtă faţa de mâna lui. Nici de data asta nu avea idee unde se afla şi avea probabil mai puţin de un sfert de oră să îl convingă pe Will să îi dea drumul.

— Umblând prin Londra de una singură, te-ai îndreptat în tot acest timp într-o singură direcţie: patul unui bărbat. Vocea lui era sobră. Al meu.

Spusele lui reprezentau negreşit o revendicare. Glasul lui avea tonul pe care Elena îl auzise prima oară în bordel.

— Nu o să mă… violezi, zise ea, forţându-se să pronunţe cuvântul.

— Nu o să îţi citesc predicile[4] lui Fordyce despre caracterul şi conduita sexului feminin".

Umbrele pâlpâitoare în interiorul birjei dezvăluiau doar fragmente din înfăţişarea lui Will, profilul tăios, strălucirea din ochii întunecaţi. Elena îl citise greşit în bordel. Crezuse că se pregăteşte să se culce cu ea şi aerul său languros de francez o făcuse să creadă că îl poate birui şi scăpa. Dar în afara bordelului, vicontele manierat nu exista.

— Nu ştiu cine eşti. Ieri purtai lavalieră şi mătase, azi o eşarfă Belcher şi velur.

— Cartierele se schimbă. Depravarea… rămâne aceeaşi.

— Ai un nume?

Rânjetul străluci pentru scurt timp în întuneric.

— Will Jones, descendent din ambele părţi dintr-o distinsă linie de păcătoşi care merge până la însuşi Cuceritorul.

— Nu trebuia să mă vânezi. Ţi-am spus că o să te recompensez.

— Asta înainte sau după arestarea ta pentru furt şi vânzare de bunuri furate?

---

4 Apărute în 1766, *Sermons for Young Women,* sunt o colecţie de predici scrise de James Fordyce, predicator şi poet scoţian, (n.red.)

— Ştiu exact unde se găsesc acele sfeşnice.

— Mă îndoiesc.

Elena trase o gură de aer ca să se calmeze.

— Îmi zădărniceşti planurile.

— Care mergeau atât de bine.

— Au fost câteva piedici, recunosc.

De când venise în Londra, pierduse trei zile. Mama ei era la trei zile distanţă de dezastru.

— Piedici, drăguţă? Mai întâi Leary, apoi Wilde – ambii destul de dispuşi să te vândă, deşi, spre meritul lui Leary, el îţi aprecia mai mult valoarea. Cât credeai că o să poţi trece drept băiat într-o şcoală de băieţi?

— Aveam de gând să stau acolo doar o noapte.

Greşelile ei se înmulţeau clipă după clipă îngrijorătoare.

— Şi ce te-a ţinut azi?

Nu avea de gând să îi povestească despre Robin. Băiatul o urmărise prin şcoală toată ziua şi faptul că îl lăsase cu speranţa deşartă că un erou-fantomă va veni peste acoperişuri să îl salveze îi părea singurul păcat pe care îl comisese în ziua respectivă. Furatul de la diavol nu se punea la socoteală.

— Ai venit după mine pentru sfeşnice sau pentru haine?

— A, Elena, pentru câtă experienţă ai în Troia, cât de puţine ştii despre bărbaţi.

Avea o notă de tachinare în glas.

— A existat un singur bărbat, ştii, Paris, Paris la nesfârşit, iar o femeie nu poate judeca toţi bărbaţii după un asemenea bărbat. Serios, în restul timpului am stat printre femeile troiene. Imaginează-ţi o cameră plină de femei, cincizeci de războaie de ţesut şi de suveici mişcându-se în acelaşi timp, sub neîntrerupta privire severă a bătrânei regine.

— Bună la ţesut, aşadar? râse Will.

Birja se opri. Aplecându-se spre ea, îi spuse:

— Mi-ai zădărnicit eforturile depuse pentru tine şi când fac un lucru, îmi place să rămână aşa.

— Te rog, nu-ţi face probleme pentru mine. Sunt sigură că ai şi alte treburi de rezolvat.

— Am, Elena, dar vezi tu, în timp ce îmi văd de treaba *mea,* tu tot apari în locuri suspecte.

Will îşi scoase din birjă prizoniera, o desfăşură din pătura mirositoare, plăti birjarul şi o conduse prin obişnuitele pasaje către uşa lui.

— Acasă, anunţă.

— O să plec dimineaţă.

— Ştii, eşti o povară lipsită de recunoştinţă. N-ai fi fost în stare să ieşi nici din bordel şi nici din şcoală fără ajutorul şi banii mei.

— Cu care eşti cam darnic pentru cineva din cartierul tău.

Din umbre, Argus dădu din coadă în semn de bun venit.

— Argus deja te recunoaşte.

Will o puse să stea două trepte mai sus decât el, pe al doilea şir de scări.

— Ce faci?

— Îmi scot cizmele distruse din picioarele tale. Harding o să ţi-o ia în nume de rău dacă laşi urme de noroi pe covoare.

— Harding?

Will îi simţi oboseala din glas. Se îndoia că dormise prea mult în ultimele trei zile.

— Omul meu. L-ai întâlnit pe balustradă, la bordel. Un om bun la ananghie.

— Ai fost de multe ori cu el la ananghie?

— De nenumărate ori.

Ciorapii pe care îi furase de la el se lipiseră de picioarele ei cu pete uscate de sânge.

„A naibii femeiuşcă încăpăţânată!” O luă peste umăr şi o cără prin uşă. Elena rămase întinsă unde el o aşeză pe pat şi ochii i se închiseră.

— Te avertizez că orice ai intenţiona să îmi faci, o să fiu adormită.

— Oh, mă îndoiesc.

Ochii i se deschiseră instant când el îi legă mâna stângă de stâlpul patului cu o eşarfă de mătase. O urmă roşie i se vedea pe încheietură, acolo unde o ţinuse el să atârne de fereastra bordelului cu două nopţi în urmă.

— Vrei să mă torturezi?

— Cu siguranţă.

Ochii Elenei se măriră, iar el rânji viclean.

— O să ne ocupăm de hainele tale mai târziu. Doar dacă nu cumva ai vreun articol pe care vrei să îl scoţi de pe tine.

— Nu, mulţumesc.

Bărbatul chicoti.

— Ce infractor tânăr şi bine crescut eşti, Elena!

Will îi legă cealaltă mână la baza tăbliei sculptate şi o sprijini de perne albastre de mătase. Părul ei ciuntit îi încadra faţa cu raze neuniforme de aur. Cămaşa albă avea gulerul deschis, şi el realiză că Elena îşi legase una dintre lavalierele lui în jurul sânilor. Membrele ei zăceau molatice pe cuvertura de mătase.

— Legal vorbind, acestea sunt hainele mele. Ştiai că o femeie poate fi deportată pentru furtul unei cămăşi de noapte?

— Eşti un izvor de informaţii reconfortante.

El aruncă o privire spre picioarele ei şi se întoarse pentru a stârni focul. Când ochii ei se închiseră din nou, Will rămase deasupra ei pentru scurt timp.

— Vreau răspunsuri de la tine, Elena din Troia.

Urcarea şi coborârea superficială a pieptului ei plat fură singurul răspuns.

Will se duse în camera interioară să caute cele necesare pentru a-i trata băşicile.

Elena se trezi simţindu-şi piciorul tras uşor.

— Asta e tortura?

Will stătea aşezat pe pat, cu un lighean în poală, ţinându-i piciorul stâng.

— Din nefericire, nu-i cu bătaie.

Piciorul ei gol şi lipsit de vlagă din pricina durerii se odihnea în mâinile lui calde şi puternice care trimiteau

vibraţii zguduitoare ce îi urcau în sus pe membru. Somnolenţa dispăru în simţiri senzuale. Chiar şi sânii ei strânşi răspundeau la atingerea lui cu înţepături ascuţite de trezire a simţurilor. Will îi spălă piciorul în apă caldă, îngriji băşicile şi îi înfăşură talpa într-o cârpă curată. Repetă la celălalt picior, fără să arate că i-ar fi observat reacţia.

Atingerea lui, deşi nu blândă, era grijulie şi pricepută, în contrast cu concentrarea aprigă de pe chip. Era prima ei ocazie de a-l privi de aproape. Sprâncenele negre se întâlneau într-o încruntătură deasupra unui nas care trebuie să fi fost cândva perfecţiunea întruchipată, dar care acum era uşor îndoit la mijloc. Buza de sus era şi ea afectată, neîntâlnind cu totul buza de jos, pe partea stângă. Privirea intensă, maxilarul umbrit şi părul lung şi sălbatic o făcură să se gândească la lucrurile nebuneşti pe care Will le făcuse – distrusese mobilă, se aruncase de la fereastră, se ţinuse de acoperişul unei trăsuri în mişcare, atât de diferite de gestul simplu de a-i bandaja piciorul rănit.

Elena îşi stăpâni o pornire ciudată de a-l complimenta.

— Nu eşti ca alţi gentlemeni.

— Dar nu sunt un gentleman.

Vorbi cu nepăsare, dar Elena înţelese că nu era o problemă lipsită de importanţă, alungarea lui din lumea bună în acest bârlog de o splendoare trecută. Will îndepărtă ligheanul şi prosoapele şi rămase nemişcat, reliefat acum de foc, părând posomorât şi rece în licăririle lui.

— Nu ai o părere bună despre tine.

Elena ascultase toată viaţa voci, învăţând să ghicească părerea despre sine a vorbitorului.

El nu-i luă în serios observaţia.

— Atunci sunt în companie bună.

Will ocoli patul spre partea opusă, aruncând un teanc de broşuri pe cuvertură, fâlfâiră lângă ea, şi Elena văzu că erau ca broşurile religioase pe care le citea tatăl ei. Îşi aduse aminte de ameninţarea lui Will Jones că îi va citi Fordyce – nu că avea nevoie de acel text să îi spună cum lumea i-ar condamna comportamentul din ultimele trei zile.

Merita toate numele proaste atribuite de tatăl său

femeii – năbădăioasă, desfrânată, vicleană, stricată, prostituată.

Stând lângă pat privind-o, Will Jones îşi scoase haina, desfăcându-şi gulerul, care căzu. Intimitatea actului, modul confortabil în care făcea acest lucru în faţa ei, reflexia lui în oglinzile aurite îi făcu golul din stomac să cadă ca o găleată într-o fântână.

— Ce faci?

— Te-am făcut să te simţi comod. Acum e rândul meu.

O privi fără să-şi dezlipească ochii din ai ei. Cămaşa deschisă îi expunea coloana puternică a gâtului. O vestă de lână gri, cu dungi roşii subţiri, îi acoperea coastele şi îi punea în evidenţă lăţimea umerilor şi îngustimea taliei şi a şoldurilor. Pantalonii de culoarea cărbunelui erau strânşi pe coapse, îmbrăcându-i acea parte din corp pe care Elena nici măcar nu putea să o numească în sinea ei.

Will îşi scoase cizmele şi se aşeză ca să îşi scoată ciorapii. O surprinse privindu-l din nou şi ridică unul din picioarele goale ca ea să le poată cerceta.

— Nu-s despicate[5], în caz că te întrebai. Brandy?

Elena clătină din cap în semn de refuz. El îşi turnă un pahar, luă o înghiţitură lungă şi puse băutura pe masă. Îşi făcu un cuib din perne lângă ea şi se aşeză comod pe pat, întinzându-şi picioarele lungi şi încrucişându-le elegant. Pentru un moment, privirea îi rămase aţintită la picioarele ei. Elena rămase nemişcată cât el o analiză.

„O femeie nu trebuie să arate prea mult. O femeie nu trebuie să îşi dezvăluie frumuseţea privirilor vulgare”. Picioarele ei, atât de neinteresante pentru ea, atât de utile, practice, obişnuite, păreau să-l fi absorbit complet.

El inspiră adânc şi îşi dezlipi privirea.

— Acum îmi vei explica de ce eşti atât de hotărâtă să invadezi infamul palat de plăceri al lui March sau îţi voi citi.

— Îmi vei citi? Asta e tortura?

— Neortodox, ştiu. Luă câteva broşuri. „Noaptea virginei într-un bordel: Lordul Împingemaimult o întâlneşte pe Domnişoara Cedează”. Sprâncenele negre se ridicară cu

5 Aluzie la copitele despicate ale diavolului (n.red.)

o expresie întrebătoare. Sau preferi „Arhiva şcolii de băieţi: principiul plăcerii” Sau „Vizită la Templul Himenului: budoarul Doamnei Faceorice”.

Elena se holbă la el.

— Inventezi.

Îi arătă pagina de titlu a broşurii din mâna lui.

— Lunga ta şedere în Troia te-a făcut pesemne să nu fii inconştientă cu privire la ce are Londra de oferit, produse chiar aici în cartier, un penny bucata. Poţi să divulgi secretul care te-a împins la o viaţă de infracţiuni sau îţi citesc.

Ea se uită lung la tavanul întunecat.

— Scopul pentru care am intrat în acel loc trebuie să rămână secret.

— Bine.

Will înghiţi mai mult brandy şi deschise una dintre broşurile din poală. Celelalte alunecară în spaţiul dintre picioarele lor.

Capitolul Unu

Domnişoara Miranda Cedează intră în serviciul lui Venus.

Miranda Cedează, nou-venită în Londra, aşteaptă într-un neglijeu de mătase într-o cameră elegantă un domn care să o iniţieze în serviciul lui Venus. Sfătuită de Nan şi Poli, îşi curăţase şi îndulcise corpul. Dornică să îi fie pe plac primului domn, îşi verifică reflexia în oglindă şi îşi îndreaptă buclele sub bonetă. O mulţime de instrucţiuni îi trec prin cap. Nu îţi aminteşte ce trebuie să facă mai întâi, dar îşi îndreaptă umerii. O să ceară îndrumări de la oaspetele ei.

Uşa se deschide şi tânărul Lord Împingemaimult intră, un domn bine, cu un tricorn cu cocardă şi cu dantelă bogată la gât şi încheieturi, cu o sabie atârnată într-o parte şi cu haina albastră croită pe corp. Faţa lui chipeşă şi rumenă şi buclele de aur frumoase sunt exact ceea ce Miranda a visat.

— Voi fi primul, atunci, frumoasă Miranda?

Ea dă din cap cu timiditate.

Elena îşi trânti coatele în perne şi se îndreptă în şezut. El se opri din citit. Ea rămase nemişcată şi el continuă.

Îşi spuse că nu o afectau cuvintele, dar timbrul lui aspru o făcea să fie conştientă de trupurile lor, lungite pe pat. Contrastul izbitor al tălpilor lor goale, ale lui arcuite şi puternice, ale ei înguste, palide şi bandajate, o fascina.

Will Jones se opri din citit ca să o privească din nou.

— Ai vrea să îmi spui ceva? Ca de exemplu, cum se face că în două zile ai fost în două dintre locurile dezgustătoare obişnuite ale lui Archibald March?

Elena clătină din cap. Recunoscu numele. Îl văzuse pe domnul March la o întâlnire sau alta, un bărbat uscăţiv, cu o înfăţişare plăcută, aproape poetică. Era unul dintre cei care promovau munca de caritate în Londra.

Ambii ei părinţi îi admirau eforturile, dar Elena nu îl considerase o persoană prietenoasă. Şcoala băieţilor putea fi una dintre cauzele lui, dar Elena nu putea să creadă că avea vreo legătură cu casa de pe Half Moon Street.

— Patul este într-adevăr splendid, demn de un faraon. Şi camera asta trebuie să fi fost magnifică pe vremea când Henric al VII-lea era rege.

— Regina Ana.

Will îi aruncă una din privirile lui tăioase şi reluă cititul:

Lordul Împingemaimult îşi scoate tricornul şi sabia. Se aşază într-un fotoliu tapiţat la capătul patului şi o invită pe Miranda în braţele lui ca să se poată cunoaşte.

— Cum ai aflat despre licitaţie?

— De la un prieten om al legii din bătrânul şi păcătosul nostru oraş.

Will avea prieteni în poliţie. Vestea îi mări pulsul. Oricât de improbabil suna, îi înrăutăţea foarte mult situaţia. Elena trebuia să se asigure că orice informaţie despre ordinele de plată nesăbuite ale mamei sale către iubitul ei

nu ajunge la poliţie. Nu putea spune nimic cuiva care avea legături cu legea.

— De ce ai venit acolo?

— Întrebarea e: de ce erai de vânzare?

— Ţi-am explicat.

— Nu. Nu ai făcut-o.

Lordul Împingemaimult o întoarce pe Miranda în poala lui ca să îi poată admira fundul bombat. O roagă să îl ajute să îşi slăbească gulerul de la gât. Ea zâmbeşte, fericită să îi facă pe plac. Este semnalul de care are nevoie. Mâinile lui calde alunecă în jos şi în sus deasupra genunchiului, peste jartierele din mătase. Degetul lui mare şi puternic îi mângâie partea interioară a coapsei.

— M-ai crede dacă ţi-aş spune că ceva important pentru mine a ajuns printr-o întâmplare nefericită în mână unor persoane de la acea adresă?

O ridicare cinică de sprâncene fu singurul răspuns pe care el i-l dădu.

— Este adevărat. O scrisoare a venit chiar de la adresa respectivă. Trebuia să fie atentă să nu dezvăluie prea multe.

— Când?

— Chiar după Ajunul Bobotezei.

Will nu răspunse imediat.

— Şi ai pus la cale pe loc un plan să pătrunzi într-un bordel notoriu ca să recuperezi posesiunea dispărută?

— Adresa părea perfect respectabilă.

Îi era greu să se uite la el. Nu mai avusese o conversaţie cu un bărbat care o făcea să fie conştientă de trupul ei îi al lui, de apropiere şi de ceva mai mult, un sentiment care îi unea.

— Trebuie să fi fost penibil momentul în care ai realizat natura acelui loc, Elena.

Fusese un moment de realizare a propriei idioţenii crase. Mai trecuse prin astfel de momente de-a lungul vieţii, când faţa i se îmbujorase de ruşine. Deghizarea ca

servitoare care răspundea unei solicitări de angajare, dar fusese trimisă în locul greşit, funcţionase de minune să o aducă până la uşă. Nu se aşteptase la Guy Leary sau la cele două matahale care o duseseră înăuntru. Abia mai târziu aflase că acea casă avea două tipuri de angajaţi: bărbaţi masivi şi femei dezbrăcate. Spera totuşi, în ciuda situaţiei neplăcute în care se afla, să găsească o cale de a căuta scrisorile furate ale mamei ei. Îşi petrecuse ziua într-o cameră simplă, la un etaj superior, ascultând paşi şi voci, făcându-şi o idee despre oamenii care locuiau acolo şi amenajarea camerelor. I se făcuse aşa de foame până seara, încât atunci când femeile îi oferiseră ciocolată caldă acceptase, fără să-şi închipuie că băutura ar conţine un drog.

— Ai de gând să mă predai autorităţilor?

Acele scrisori nu trebuiau să ajungă la tatăl ei.

— Nu cât eşti hotărâtă să încropeşti al doilea plan care nu o să funcţioneze mai bine decât primul.

— Crezi că îmi ştii planul?

— Oare chiar nu-l ştiu? Te-ai deghizat în curier ca să apari la uşa din spate a lui Leary, cu scuza că ai o livrare de făcut. Vei lăsa un geam întredeschis şi te vei întoarce mai târziu să intri pe acolo.

— Va merge?

— Nu, viaţa în Troia te-a înmuiat, Elena, te-a făcut necunoscătoare în materie de bărbaţi precum Leary şi March şi de răutăţile de care sunt în stare.

Will ridică din nou broşura.

Miranda aruncă deoparte lavaliera Excelenţei Sale şi el o invită să îi descheie jiletca. Cât ea se ocupă de nasturii mici, el îi desface fundele neglijeului din dantelă. Se întrec să vadă cine termină primul. Miranda câştigă şi deschide marginile jiletcii lordului. Acesta desface neglijeul şi îl trage în jos pe braţe ca să strângă toate pliurile mătăsoase în jurul coapselor ei. Îi admiră fiecare sân şi o mângâie şi o necăjeşte până când sfârcurile închise la culoare stau drept, soldăţeşte. Miranda respiră gâfâind şi se arcuieşte

sub mâinile nerăbdătoare ale Excelenţei Sale.

Elena se forţă să caşte, cu gura larg deschisă şi o respiraţie lungă la sfârşit. Era atât de obosită. Ar fi trebuit să fi adormit buştean. Dar vocea lui o ţinea încordată. Avea un ton pe care nu îl mai auzise în conversaţiile bărbaţilor serioşi şi puternici din jurul tatălui ei.

El râse.

— Îl găseşti pe Lordul Împingemaimult neinteresant după atâţia ani de zbenguială în pat cu Paris?

— Ştii, Paris era cât se poate de îngust la minte. Cred că Afrodita îi furase isteţimea cu târgul lor.

— Paris avea isteţime?

— Şi şiretenie, şi farmec. Pur şi simplu, ştia ce să spună ca să atragă o femeie în patul lui.

— Era cam fixat pe o singură femeie, nu-i aşa?

— Norocul meu.

— Blestemul frumuseţii.

— Poate face într-adevăr pe cineva vanitos.

— Sigur. Eşti atât de vanitoasă încât ţi-ai ciuntit părul ca să te întorci în acel bordel. Mă face să mă întreb ce eşti atât de disperată să recuperezi.

Will îi dădu pe după ureche o şuviţă de păr şi îşi lăsă degetele să alunece pe gâtul ei. Senzaţia zăbovi şi se răspândi, o combinaţie de moleşeală şi excitare, mai ameţitoare decât ciocolata care îi fusese oferită în bordel. Elena se întoarse spre el să protesteze. Privirea lui întunecată era arzătoare.

— Vrei să îmi povesteşti?

Clătină din cap, refuzând, iar el reluă broşura. Elena îşi lipi strâns buzele şi studie tavanul. Numără câte pătrate erau pe tavan.

„Douăzeci pe peretele din stânga. Patru la stânga şemineului. Opt la dreapta”.

Torţionarul ei citi în continuare. Când Lordul ÎMPINGEMAIMULT o dezbrăcă pe Miranda, când ea îi scoase cizmele, ciorapii şi cămaşa, când el o întoarse în poala lui astfel încât să îngenuncheze cu faţa spre el, Elena nu mai

era deloc somnoroasă. Se simţea vădit stânjenită. Corpul o durea şi tânjea în locuri surprinzător de personale.

Senzaţia o zăpăcea. Era ca un nod în gât, o durere combinată cu dorinţă, dar nu pe deplin o senzaţie fizică pe care ar fi putut să o limiteze la un loc anume din corp.

— E de-ajuns?

— Nu pot să-ţi spun nimic.

Cu o mişcare rapidă, Will o ţintui sub el. Coapsele şi pântecele li se atingeau. Inima le bătea cu putere.

— Te-ai înfierbântat, Elena? Simţi o nelinişte, un dor? Ne putem opri acum dacă îmi spui ce vreau să ştiu.

Ea se uită direct în acei ochi negri nemiloşi şi nu cedă:

— Nu.

Cu un genunchi, el îi îndepărtă picioarele şi îşi făcu loc între ele, apăsând partea cea mai masculină din el de locul care o ardea de dorinţă. Picioarele ei nu erau obişnuite cu un asemenea gest, dar locul pulsând întâmpină cu plăcere apăsarea corpului lui.

Se ţinu deasupra ei, sprijinit pe braţe. Vocea îi deveni ademenitoare:

— M-ai costat o noapte de plăcere chiar în acest pat. M-ai putea recompensa.

Elena refuză clătinând din cap.

— Pot fi foarte convingător.

Se aplecă să îi depună săruturi la baza gâtului. Gura lui înfierbântată stârnea în ea o pornire nestăpânită de a-şi arcui sânii legaţi.

El îşi înălţă capul şi, privind-o, îşi împinse şoldurile în sus, mângâindu-i încet corpul cu ele. Era o plăcere pe care Elena o suportă cu greu. Încercă să invoce senzaţii ordinare, dar păcătoasa plăcere nouă izgoni orice amintire a desfătărilor familiare – soarele pe chipul ei, brize răcoritoare, lilieci înfloriţi, pâine caldă, căpşuni.

Senzaţia înşelătoare persistă, efemeră şi intensă, concentrată într-un singur punct ce tânjea şi vast precum o mare în care toate celelalte simţuri ale sale se înecaseră. Nu putea fi numit. Elena trebuia să inventeze un simţ nou ca să îi înţeleagă esenţa.

— Ce te-ai dus să obţii în bordelul lui March? Asta?

Din nou îşi clătină capul, ţinându-şi buzele ferm închise. Era conştientă de îmbujorarea de pe faţa ei şi de un reflex neruşinat al picioarelor de a se închide şi a-l ţine pe el acolo.

— Părinţii tăi nu ştiu unde eşti, nu-i aşa? Dar cineva ştie, o mătuşă, o verişoară? Cine te-a ajutat să ajungi în Londra?

Cum ghicise? Verişoara Margaret era probabil foarte îngrijorată că nu avea veşti de la ea. El avea acea privire cunoscătoare pe chip.

— Nu eşti prima prostuţă care fuge de acasă.

Privirea lui Will se fixă pe buzele ei şi îşi aplecă uşor capul. Ea îşi spuse că era doar o ameninţare, o tachinare. Ar trebui să îşi întoarcă faţa, dar buzele i se despărţiră ca să îi guste respiraţia, caldă şi cu o urmă de brandy, iar corpul ei se încordă spre el în anticipare.

Ochii ei se închiseră. Dorinţa de a-i simţi sărutul o ţinea suspendată în momentul prezent. Urma să se întâmple. Aşteptă. În linişte, Elena auzi o uşă deschizându-se şi, deasupra ei, Will Jones încremeni. Ea deschise ochii şi văzu luminile jucăuşe din ochii lui stingându-se. El nu se mişcă şi nici nu se întoarse spre noul-venit, dar păru că uită de existenţa Elenei.

Un moment lung se scurse.

— Mă gândeam eu că te voi găsi… aici. Harding mi-a dat drumul.

Vocea masculină adâncă era impregnată de sarcasm.

— După cum vezi, Xan, sunt ocupat.

— Nu să îl găseşti pe fratele nostru, aparent.

— Treburi urgente mă împiedică să fac asta pentru moment. Cum se face că ai venit aici?

Celălalt bărbat nu spuse nimic în timp ce ea şi Will Jones stăteau întinşi, cu inimile bătându-le la unison.

— Mama s-a întors din Paris. Am venit să te rog să treci pe la Hill Street de dimineaţă, dacă se poate.

— O reuniune de familie?

Will Jones se aplecă, lăsându-şi greutatea pe ea, cu

obrazul cald lipit de al ei. Inima lui Will încetini până când Elena abia îi mai simţi bătăile pe pieptul ei.

— Întocmai. Nu e nevoie să mă conduci până afară.

Uşa se închise. Într-o clipită, Jones se rostogoli de pe ea şi ateriză în picioare, cu spatele. Un şir de înjurături se auzi dinspre el. Ea îşi închise ochii şi îşi strânse picioarele. Îl auzi înjurând şi mişcându-se cu paşi rapizi. Apoi se lăsă linişte.

Umilirea se revărsă peste ea, un val fierbinte şi înţepător de roşeaţă. Corpul îi tremura, iar pulsul îi trepida. Sânii se răzvrăteau împotriva pânzei care îi ţineau legaţi. Dorinţa din interiorul ei părea uriaşă, mistuitoare. Nu avea nevoie de rochia transparentă sau de imaginea din oglindă pentru a-şi reproşa slăbiciunea. Sânii ei acoperiţi, turtiţi, strâns legaţi de corpul ei, o trădaseră. Şi el plecase.

O uşă se deschise, şi Elena deschise ochii. Will se îndreptă către ea purtând o pălărie şi o mantie. Fără un cuvânt, îi tăie legăturile cu un cuţit şi îi trânti un teanc de bancnote în palma deschisă.

— De data asta, nu fura sfeşnicele.

Capitolul 6

Plecase. Corpul ei se zbătea implorând neruşinat ca el să rămână. Obrajii înfierbântaţi o înţepau.

Strânse bancnotele în pumn. Ce ridicol să se simtă dezamăgită. Era liberă. Avea nevoie de o haină şi ceva de încălţat. Cele două şifoniere de lângă peretele din partea cealaltă a camerei s-ar fi putut afla la fel de bine pe ţărmul Franţei. Le privi din patul călduros şi pufos, cu simţurile stârnite, în timp ce corpul ei stătea întins la fel de plin de viaţă ca un sac de ovăz pe podeaua grajdului. Dacă nu se punea în mişcare, era posibil să adoarmă pentru o săptămână. Cu un efort dureros, se ridică şi îşi împinse piciorul bandajat pe marginea patului. Îşi coborî delicat călcâiele pe podea şi şchiopătă până la foc. Scaunul cu

spătar înalt şi braţe din lemn sculptat amintea de Lordul Împingemaimult şi Domnişoara Cedează, aşa că Elena se ghemui pe banchetă în schimb şi se concentră la furia ei pe Will Jones. Furia era ca un tăciune aprins pe care l-ar fi putut transforma într-o explozie.

Will era sarcastic şi rece. Nu avea nimic cavaleresc în atitudine şi maniere. Nu-i păsa ce credeau oamenii despre el şi nu avea o părere bună despre sine. Trăia într-un fel de exil, ca însuşi Lucifer. „Mai bine să domneşti în iad decât să serveşti în rai”.

Ca să obţină informaţii de la ea, îi folosise trupul împotriva ei. Corpul ei neruşinat răspunsese entuziast la povestioara obscenă şi la apropierea lui, la vocea lui şi la apăsarea corpului lui de al ei. Lucrul cel mai umilitor – pentru el totul era un joc în care deţinea toate avantajele.

Dar o ascunsese de privirea fratelui lui. Dispreţul cras din vocea fratelui său se revărsase doar asupra lui. Şi o salvase de la viol şi îi bandajase piciorul. Elena era dispusă să pună pariu că fratele arogant îl făcuse pe Will Jones să simtă că ar fi eşuat, deşi nu putea îşi imagineze cum. Cu mintea lui isteaţă şi îndrăzneala nechibzuită, părea imposibil să dea greş.

Elena se opri. Nu va îngădui ca o simpatie ridicolă pentru Will să o tulbure sau să îi distragă atenţia. Se afla în Londra pentru că prostescul cadou al mamei ei pentru un bărbat îi implicase într-un dezastru.

Nici mama ei nu dormea la ora asta. Stătea adesea trează noaptea, nedorind să îşi cheme camerista la acele ore târzii. Totul începuse când Elena se dusese la mama ei în acea după-amiază de ianuarie, după ce aceasta se întorsese de la doctorul ei. Jane plângea aşa cum Elena nu o mai văzuse niciodată. Elena se speriase, temându-se că starea fragilă de sănătate a mamei ei se agravase, dar povestea spusă nu era despre sănătatea lui Jane, ci despre trecutul ei.

Cu aproape un sfert de secol în urmă, înainte de căsătorie, Jane avusese un iubit, un tânăr rebel şi nesăbuit, educat, dar fără avere, care fugise în colonii şi se întorsese

la fel de sărac, prea târziu ca să o ceară de soţie. Jane nu îl mai văzuse şi nici nu mai auzise nimic despre el în toţi acei ani de la dureroasa despărţire.

Jane o implorase pe Elena să înţeleagă cum ajunsese să corespondeze cu fostul ei iubit proaspăt întors în Londra şi să îi trimită două cecuri generoase, de dragul amintirilor. Jane nu mai auzise nimic despre el. În schimb, îi înmânase Elenei o scrisoare înfiorătoare pe care o primise şi în care îi era explicat faptul că banii ei fuseseră folosiţi ca să promoveze acte de trădare. Autorul inclusese cuvintele lui Jane şi ale iubitului ei, cât şi suma exactă de pe fiecare cec.

Ce păruse a fi indiscreţia unei femei măritate scriindu-i fostului iubit ajunsese acum conspiraţie. Autorul anonim îi ceruse lui Jane să trimită alt cec consistent la adresa de pe Half Moon Street până de Ziua îndrăgostiţilor sau scrisorile vor fi încredinţate personal ministrului de interne.

Primul gând nebunesc al Elenei fusese că mama ei nu greşise cu nimic pentru a se teme de o asemenea dezvăluire, chiar dacă banii ei căzuseră în mâinile radicalilor. Al doilea gând îl urmase imediat. Tatăl ei nu trebuia să afle niciodată despre asta. Nu trebuia să obţină informaţii pe care să i le reproşeze soţiei la infinit.

Nimic din povestea şocantă nu se potrivea cu ceea ce ştia Elena despre mama ei. Mama pe care o ştia stătea ore întregi în fotoliul ei cu aţe de mătase în poală. Cu cât era perna mai mică, cu atât mai multă culoare părea să coasă mama ei în ea. Mama pe care o ştiuse ea dintotdeauna se supunea zilnic dojenilor nepăsătoare ale tatălui ei despre modul în care ţinea gospodăria. „Presupun că nu era niciun peşte bun de mâncare astăzi”. „Observ că notiţele mele au fost din nou rătăcite”. Mama pe care o ştiuse dintotdeauna insista ca Elena să se plimbe zilnic şi să îi povestească în fiecare seară cât de departe ajunsese şi pe ce drumuri, şi ce văzuse – potârnichi sau grozamă sau orz sălbatic sau ciuboţele – fiecare culoare trebuia descrisă.

Ca să îşi amuze mama, Elena spusese pentru prima dată poveşti despre Troia. În timp, dezvoltase voci pentru fiecare personaj. Să se imagineze pe sine faimoasa prinţesă

furată îi făcuse lecţiile de greacă mai suportabile. Să fie Elena cea uşuratică şi vicleană, Elena care nu leşina şi nici nu se smiorcăia mai uşura corvoada acelor lecţii. Niciunul dintre celelalte personaje feminine nu oferise aceeaşi eliberare. Elena se afla în centrul poveştii, vicleană şi sfidând tot ceea ce trebuiau soţiile loiale şi devotate să fie, şi scăpase cu asta. Nu o intimida niciun bărbat, nici Menelau, nici Paris şi nici Deiphobus, străpuns în cele din urmă de Ulise. Aşa că, în timp ce institutorul ei îi explica inflexiuni şi o instruia în vocabule greceşti, Elena afişa o atitudine de detaşare.

În timp, fantezia îi dăduse un mod de a-şi trata primii peţitori, acei tineri nerăbdători, impresionaţi de tatăl ei şi mai mult atenţi la el decât la ea. Ca Elena, îi era uşor să alunge discursuri înflăcărate, dar lipsite de sinceritate.

Părea totuşi că a fi Elena nu îl impresiona cu nimic pe Will Jones. Acesta credea că planul ei de a intra în casa de pe Half Moon Street va eşua. Îi dăduse bani doar pentru că era de părere că nu o să reuşească. Trebuia să existe o cale. Avea timp doar până de Ziua îndrăgostiţilor să găsească scrisorile mamei ei şi să dejoace planurile şantajistului.

Mama ei îi promisese să nu facă nimic până în ziua respectivă. O strânsese pe Elena de mână şi îi amintise să îşi facă plimbările zilnice oriunde s-ar afla şi căzuseră de acord să îi spună tatălui ei că o vizita pe verişoara Margaret în Londra. Elena îşi privi picioarele bandajate. Cel puţin îşi făcuse plimbarea zilnică.

Se ridică şi se clătină ameţită. Pete negre îi dansau în faţa ochilor, şi întinse braţul către perete ca să se stabilizeze. Se sprijini de lambriuri şi începu să se deplaseze către şifonierele lui, ţinându-se aproape de perete. Se întrebă dacă Will avea papuci.

Şchiopătă, cu mâna sprijinită de perete. Pe la jumătatea drumului, când palma ei alunecă de-a lungul lambriului se prinse de unul dintre panourile ieşite în relief ca să îşi menţină echilibrul, o pârghie cedă şi peretele aparent solid îi fugi de sub mână. Se întoarse şi privi lung în

altă cameră, cu totul diferită de cea în care se afla ea.

Să îi treacă pragul ar fi însemnat să schimbe iar secolele, înapoi în prezent. Camera era un fel de birou care ar fi putut să fie de avocat sau de judecător. Pereţii erau de un galben pal, iar sub lambriurile din lemn alb se aflau rafturi lungi, pline de cărţi.

Mobila era obişnuită şi uzată, un pat de campanie în colţ acoperit cu o pătură, două fotolii maronii în stare bună, lângă focul mocnind, în colţul opus şemineului se afla un birou ordonat şi deasupra o hartă mare în relief a Londrei, în care erau înfipte bolduri, fiecare având un steag mic din hârtie ataşat. Lângă birou, o vitrină de stejar cu uşi de sticlă era plină cu arme, iar deasupra acestuia, un panou din plută era acoperit cu fragmente de articole din ziarele londoneze şi schiţe cu personaje detestabile din fluturaşi împărţiţi pe stradă.

Pe partea de sus a dulapului erau cântare şi instrumente pe care Elena nu le putea numi şi o pereche de cătuşe. Fata se sprijini de o masă din mijlocul camerei. Inima îi bătea de parcă ar fi alergat pe scări. Cine era el cu adevărat? Vicontele molatic, nebunul care sărise de pe fereastră, cititorul aventurilor amoroase ale Lordului Împingemaimult sau un spion?

Elena încercă să se adune. Camera în care se afla îi arăta mintea lui, ascuţită, atentă şi tenace, şi văzu ceva ce nu realizase înainte. El ar putea să o ajute. Dacă, în loc să se lupte cu el, ar putea să-i obţină ajutorul, avea şanse mai mari să primească scrisorile.

Inima îşi încetini ritmul. Elena se îndepărtă de masă şi se aplecă pentru a examina harta. Majoritatea boldurilor erau grupate pe o singură stradă şi, în timp ce privea atent, observă că era Bread Street, unde se afla şcoala. Şase ace cu steaguri cu margini negre îi marcau lungimea. Fiecare avea un nume şi litera d.

Elena se cutremură. Pe alte ace marcate cu steaguri roşii stătea scris „March”. Pe colţul în care se afla şcoala era un steag cu margine roşie şi altul la câteva clădiri mai jos, lângă două steaguri cu margini negre. Exista un tipar.

Elena făcu un pas în spate ca să vadă ansamblul.

Era ca o hartă militară a unei campanii, cu ace pentru fiecare punct în care duşmanul avea trupele. Nu era niciun dubiu cine era acel duşman. Ace pentru March apăreau la banca mamei sale şi la biroul de poliţie de pe Bow Street. În partea de vest a oraşului, ambele steaguri cu margine roşie şi neagră stăteau din nou alături pe Half Moon Street, pe locul bordelului. Se pare că Will Jones îl legase pe March de moarte.

Elena îşi îndreptă atenţia spre însemnările de pe panoul de plută.

*

Will salută frigul şi ceaţa. Avea nevoie să îi simtă muşcătura ca să îşi potolească răzmeriţa din vene. Lăsase controlul să îi scape fără să obţină nici cea mai mică informaţie utilă. „Să n-ai niciodată încredere în informaţiile date de un şobolan cu un singur ochi”. Zicala era la fel de adevărată acum, aşa cum fusese şi atunci când Tinsley îl învăţa să fie spion. Încă nu ştia nici cine era Elena sau de ce voia să pătrundă în groaznicul stabiliment al lui March.

Nu intenţionase să o seducă. Voise doar să o facă să se ruşineze suficient de mult încât să îi dezvăluie planurile. Dar dorinţa îl făcuse să uite cine este el, cine este ea şi de ce o ţintuise de patul lui. Totul la ea, mai puţin şarada nesăbuită cu Elena din Troia, sugera că venea din lumea cuviincioasă, precaută a fecioarelor engleze de sânge nobil, a căror idee despre sex, cel puţin până când soţul le spulbera iluziile, era de un pupic pe întuneric şi o înţepătură pe sub cămaşa de noapte. Dar ea îi răspunsese, şi el îi „înghiţise” cu lăcomie fiecare suspin virginal, chiar şi cea mai mică apăsare a trupului ei pe al lui, ca pe o prăjitură.

Doar vocea lui Xander îl oprise să ducă jocul prea departe. Se putea baza pe Xander să îi reamintească faptul că Kit încă era dispărut pentru că el, Will, nu îi respectase planul. În noaptea în care March o răpise pe logodnica lui Xander şi aranjase un accident ca să o înece, Will plecase în

urmărirea lui March, nu a lui Cleo. Will nu credea că Xander îl va putea ierta pentru asta.

Sau pentru că nu credea cu adevărat că Kit era viu după trei ani. Fusese cel mai mare eşec al lui. Aveau dovada acum – numai Will nu fusese acolo să vadă să îl ajute pe Xander să îl găsească pe Kit.

Amintirea acelui eşec deschise în mintea lui uşa care le permitea tuturor mustrărilor de conştiinţă să vină să se strângă, un cor urlător al greşelilor sale din momentul în care plecase de acasă la şaisprezece ani ca să intre în armată. Mergea rapid pe străzile goale, o umbră mai întunecată în ceaţă. Will avea nevoie ca un miner, un om de dimensiunea unui uriaş, cu pumnul ca o nicovală, să îi blocheze calea şi să-l lase inconştient la pământ.

Trecuse de Piccadilly când realiză că minerii din Londra erau în paturile lor. Hoinăreala îl conduse la St. James, cu tripourile şi cluburile sale, unde bărbaţii cu mult mai puţină raţiune decât a minerilor erau încă pe afară, jucându-şi averea pe următoarea mână de cărţi. Când ajunse în faţa clubului lui March, se hotărî să-şi înfrunte conştiinţa nesăbuită şi să-şi facă mintea să se supună raţiunii.

Din umbrele de pe partea opusă, se uită spre camerele de la etaj, unde jucătorii încă erau la mese, cu chelneri trecând printre ei. Era timpul să descuie acea cameră anume a trecutului. Alegerile pe care le făcuse în noaptea aceea îl costaseră meseria de poliţist şi aproape că îl costaseră vieţile lui Xan şi Cleo. Alegerile pe care le făcuse în acea noapte însemnau că Kit încă era acolo în întuneric.

Mai întâi se forţă să îşi amintească încăperea – tavanul boltit înalt, covoarele cu dungi mari roşii şi cu model învolburat, scaunele tapiţate.

Senzaţia de încredere pe care o simţise în acea seară, în timp ce şedea pe scaunul lui March, îl cuprinse din nou. Fusese sigur că se afla în avantaj, că l-ar fi putut expune pe March drept un ipocrit şi un infractor, că acesta se va panica şi îi va scăpa vreun detaliu care să îi ajute să îi

găsească pe Cleo şi pe Kit.

Îşi forţă mintea să lucreze încet. March îl văzuse, confundându-l cu Xander. Apoi March îşi privise ceasul. Ce oră fusese? Will aşteptă, invocând detaliile, cadranul ceasului, numărul de bătăi, cinci fără un sfert. Acum ştiau cu toţii semnificaţia acelei priviri. March plănuise un accident ca să îi înece pe Cleo, Xander şi pe ceilalţi duşmani de pe Bread Street. Fostul partener al lui Will, Jack Castle, participase la ancheta morţii celor care se înecaseră în acea noapte. Judecătorii declaraseră decesele accidentale, în ciuda probelor de sabotaj, semn că March era încă protejat de prietenul său puternic, ministrul de interne.

Will ar fi trebuit să recunoască privirea lui March drept ce era, un jucător dându-şi de gol mâna. Dar Will era atât de concentrat la propriul scop, încât la început nu simţise pe nimeni în spatele lui. Apoi, se auzise o voce ca de gheaţă: „March, discuţia dumitale dezgustătoare deranjează membrii. Îţi sugerez să-l conduci pe bărbatul ăsta afară”.

Nu se întorsese, dar ar fi recunoscut acea voce dispreţuitoare oriunde. Se forţă să îşi reamintească totul – expresia de pe faţa lui March schimbându-se, prima lovitură primită în spate, clătinarea, aruncarea paharului, prinderea chelnerului de mână, spargerea unei oglinzi înainte ca acei lorzi mânioşi să prindă curaj pentru a sări pe el. Vocea se auzi încă o dată: „Scoateţi afară gunoiul, domnilor”.

Will derulă întreaga scenă în cap, oprindu-se asupra expresiei lui March până când o înţelese.

Voce-de-Gheaţă era un bărbat de care March se temea. Cine era şi de ce îi era lui March teamă de el? Să îşi pună asemenea întrebări însemna să vadă într-o nouă lumină aparenta dispariţie a lui March. Acesta nu se ascundea de autorităţi. Nu exista nicio căutare oficială a lui pentru că nimeni nu credea că bunul prieten al ministrului de interne, Archibald March, comisese vreo crimă. March se ascundea pentru că se temea de cineva puternic. Voce-de-Gheaţă era un bun candidat. Undeva în Londra exista un

bărbat care îl avea la mână pe March.

Era un gând încurajator. Cel puţin încă un cetăţean al Londrei, şi încă unul nemilos şi influent pe deasupra, vedea dincolo de masca de mare binefăcător a lui March. Ar fi fost de folos să ştie cui îi aparţinea acea voce, şi Will era sigur că o mică investigaţie rezolva problema.

Uşa clubului se deschise şi doi membri ieşiră în pas de plimbare. Servitorii alergară să le dea hainele şi pălăriile. O trăsură în aşteptare trase lângă intrare şi lacheii se grăbiră să îi deschidă uşile. Will se îndreptă spre casă.

*

Când se întoarse, în apropierea zorilor, Will găsi cameră principală exterioară goală. Broşurile se aflau într-o grămadă pe patul răvăşit. Sfeşnicul stătea la locul lui pe vatră. Ea plecase fără să deranjeze nimic. „Foarte înţelept”. De data asta nu o va urma. Nu avea nicio pretenţie de la ea. Îi dorea noroc. Poate că acum, că el avea o pistă, îl va doborî pe March înainte ca ea să se reîntoarcă la bordel.

Aruncă deoparte pălăria şi mantia şi privi pentru ultima oară patul mare. Mai târziu, îşi promise el. Deschise larg uşa spre apartamentul interior; mai bine să doarmă în patul mic din birou, care nu-i amintea de Elena din Troia. Mâine va afla identitatea lui Voce-de-Gheaţă.

Focul strălucea puternic în vatră. Will nu avu nevoie de altă lumină. Dintr-o rutină inconştientă şi eficientă, îşi dădu jos cizmele şi hainele şi îşi lăsă deoparte ceasul de buzunar, armele şi banii. Ar fi putut prinde cel puţin două ore de somn înainte ca Harding să vină pe scări şi să înceapă să zdrăngănească lucruri în camera exterioară şi înainte de a se confrunta cu perspectiva unei reuniuni familiale emoţionante.

Îşi găsi patul ocupat.

Pentru o clipă, rămase neclintit în chiloţi, nicio barieră între el şi dorinţă, simţurile lui copleşite de forma ispititoare a unei femei. Ar fi putut să se retragă în cealaltă cameră şi să doarmă în patul cel mare. Dar înainte ca gândul să îi

îndrepte paşii, puse mâna pe cuvertură şi o trase de pe ea. Fata se ridică în capul oaselor. Cel puţin era îmbrăcată.

— Drăcie! N-ai nici cel mai mic instinct de supravieţuire?

— Te-ai întors. Bine.

— Cum ai ajuns aici?

— Am apăsat panoul de pe perete. Privirea ei îi observă goliciunea. De ce-ţi pasă atât de mult unde este March?

— Elena, nu invadezi patul unui bărbat şi apoi începi o conversaţie cu el. Până şi Goldilocks a fugit când cei trei ursuleţi s-au întors[6].

— Credeam că celălalt pat este al tău, dar cine este March cu adevărat?

— Acum auzi pentru prima oară de el?

— Toată lumea a auzit de operele lui caritabile, dar tu nu eşti interesat de faimoasa lui generozitate pentru cei mai puţin norocoşi.

Will nu comentă asupra ceea ce dezvăluia despre ea însăşi. Camera era prea întunecată ca să îi poată vedea clar faţa, doar strălucirea din ochii ei mari şi întunecaţi.

— E un vierme. Păstrează dosare despre sute de bărbaţi, cu informaţii care îi pot ruina sau stânjeni.

— Pentru bani? Credeam că e bogat.

— Să spunem că inspiră oferirea de donaţii.

— Dar cum pune mâna pe genul acela de informaţii private despre…?

— Victime? De ani întregi are acces la o bancă importantă.

— Evershot.

Will rămase neclintit. O spusese cu atâta siguranţă. Trebuia să râdă de el însuşi. Sub tortura lui erotică ea nu dezvăluise nimic, dar acum îi dădea informaţii ca un condamnat care îşi turna toţi complicii.

Tot ce trebuia Will să facă, se pare, era să stea aproape gol în prezenţa ei. Nu părea ca ea să observe.

---

6 Aluzie la basmul englezesc *Goldilocks (Bucle aurii) şi cei trei ursuleţi* (n.red.)

— Da, banca Evershot. Şi dacă sursa asta nu îi oferă nicio informaţie, există întotdeauna casa de pe Half Moon Street, unde poate invita domni să se pângărească, apoi să le aducă aminte la nesfârşit de păcatele lor.

— Asta aproape că explică harta ta. Ce înseamnă steagurile roşii?

— Că March deţine acea proprietate.

— Nu deţine banca.

— Nu, dar are influenţă asupra lui Samuel Evershot de ani buni.

Elena păru să ia în considerare ideea în tăcere.

— Şi ce înseamnă arest articol despre March? Întinse o hârtie mototolită. Am găsit-o lipită de perete.

Will ţi-o amintea, un fragment de bârfă din ziarul *Chronicle* despre absenţa lui March din Londra, scris într-un stil ironic, speculând unde dispăruse Marele Binefăcător. Conform autorului, March nu era de găsit nici la clubul lui şi nu era prezent nici la dineuri. Gazdele care aveau nevoie de un singur domn pentru a-şi alcătui numărul adecvat de invitaţi la dineu erau aparent disperate. Foştii protejaţi, lordul Woford şi Cleopatra Jones, născută Spencer, se aflau sub protecţia notoriului Sir Alexander Jones. Nefericiţii Londrei vor pieri cu siguranţă în acest frig muşcător în absenţa lui March care să inspire milostenia în noi toţi. Will păstrase hârtia pentru că data ziarului indica data când absenţa lui March devenise cunoscută.

— Nimeni din Londra nu pare să ştie unde se află March în acest moment. Şi-a părăsit reşedinţa anterioară şi nu a mai apărut în societate din noiembrie.

— Vrei să-l distrugi pe March, nu-i aşa?

— Vreau să ajungă în faţa justiţiei.

— Putem deci lucra împreună.

— Să lucrăm împreună? În timp ce tu mă minţi şi îmi ascunzi atât identitatea ta, cât şi scopul?

— Nu trebuie să împărtăşim totul. Doar un duşman comun, un scop comun.

— Şi ce ai tu, cu vasta ta experienţă despre Troia si uimitoarea ignoranţă cu privire la Londra, de oferit în acest

parteneriat? Nu ai folosit niciodată o armă, ai obiceiul de a cădea în capcane neplăcute, n-ai făcut sex şi nici măcar n-ai fost sărutată, nu-i aşa? Eşti, cum ar spune Nate Wilde, inocentă ca un prunc nou-născut.

Elena îl privi în tăcere.

— Pot intra în acea şcoală şi sunt un imitator al naibii de bun.

Will râse. În acea propoziţie, sunase exact ca el.

— Eşti rece.

— Ca un bloc de gheaţă.

Un lucru bun şi pentru părţile lui intime care, în loc să iasă proeminente ca un tun îndreptat spre ea pe puntea unei fregate, se micşoraseră în căldura corpului său.

— Nu te pot ajuta, Elena.

— O poţi face, ştii asta, dar nu crezi că ai nevoie de ajutorul meu. Îşi puse picioarele bandajate pe podea şi începu şi se ridice. Mulţumesc oricum, o şi mi descurc singuri.

„La dracu'!" Tot mai credea că se putea întoarce pe Half Moon Street să-l înfrunte pe Leary. O împinse înapoi cu o mână pe umăr în timp ce ea întinse braţul şi îşi propti o palmi caldă pe pântecul lui. Mâna ei alunecă în jos şi într-o parte, mângâindu-i coapsa, iar membrul lui se trezi instant.

— Ai nevoie de un plan mai bun pentru a te ocupa de Leary, şi de o tunsoare. Dimineaţă poţi vorbi cu Harding despre amândouă. Will se întoarse şi se îndreptă spre patul lui. Între timp, eşti musafira mea. Ai nevoie de un loc în care să stai peste noapte. Consider-o camera ta personală pentru femei năbădăioase.

— O să plec dimineaţă.

— Dacă găseşti drumul spre ieşire. Se opri la uşa secretă. Noapte bună, Elena.

De cealaltă parte a uşii închise, el îşi felicită conştiinţa pentru o muncă nobilă de salvare a virginelor prostuţe de propria nesăbuinţă. Cealaltă parte din el, mai insistentă, se revoltă, amintindu-i că instinctele lui primare nu făcuseră decât să o salveze pentru el.

Capitolul 7

Nate Wilde ştia care îi este rolul la întâlnirea care avea loc în biblioteca lui Bredsell. Trebuia să se arate supus şi nerăbdător să ducă la capăt orice sarcină i-ar fi fost dată pe mai departe. Nu trebuia să se arate prea interesat de detaliile discuţiei dintre Bredsell şi March. Nu trebuia să observe că niciunul dintre bărbaţi nu părea foarte mulţumit în dimineaţa asta şi nici că vocile lor aveau un ton tăios. Se sprijini de perete, cu mâinile în buzunare, ochii la cizme şi urechile ciulite.

Era devreme pentru o astfel de întâlnire, aşa că Nate judeca problema ca fiind una mare, ca bărbatul enorm cu faţă roşie care stătea în mijlocul camerei. Numele lui era Noakes şi lucrase în casa de toleranţă din partea sofisticată a oraşului. Desigur, Nate ştia despre astfel de locuri, unde femeile erau curate şi frumoase şi îşi făceau meseria în paturi pufoase precum norii. Şi se dusese de vreo şase ori la casa de pe Half Moon Street, cu sarcini din partea domnului March însuşi. Exista şi o bibliotecă acolo.

— Spune-ne din nou, Noakes, ce s-a întâmplat cu fata.

March se lăsă pe spate într-un fotoliu din catifea verde, lângă focul lui Bredsell.

— Franţuzul o plătit pentru ea.

Numele lui?

— Vii-contele Vii-l-ar.

Noakes pronunţă cu atenţie, ca un copil care îşi recită literele.

— Ştim ceva despre om, Bredsell?

Bredsell clătină din cap. Stătea în faţă, în fotoliul pereche cu cel al lui March. Nimeni nu îl invitase pe Noakes să se aşeze, iar uriaşul îşi schimba poziţia de pe un picior pe altul.

Noakes cumpăni:

— Un sutar.

Minţea, şi March şi Bredsell îşi dăduseră seama, dar

Noakes era prea greu de cap ca să înţeleagă că ei ştiau.

— Şi apoi, Noakes?

— L-am dus în camera obişnuită.

— I-ai lăsat acolo?

Noakes încuviinţă din cap, intrigat de faptul că îi întrerupseseră povestea.

— El o vrut şampanie. Mi-o zis să mă grăbesc. Dar când am venit ’napoi, încuiase uşa. Şi când am spart uşa, dispăruseră.

— Pe fereastră ai spus?

— O scos scândurile.

— Şi au fugit?

Noakes acceptă ideea cu un mormăit confuz de aprobare.

Se făcu linişte în cameră. Domnul March obişnuia să devină tăcut, semn că se gândeşte. Putea să facă un individ să transpire. Nate îl auzi pe Noakes transpirând. Faptul că March stătea pe gânduri nu era de bine pentru Noakes, dar însemna ceva de muncă pentru Nate.

Munca lui principală pentru săptămâni întregi fusese să se ocupe de comisioane spre şi dinspre casa de pe Half Moon Street, de când cu inundaţia de bere în care muriseră doi copoi şi trei locuitori de pe Bread Street insuficient de isteţi să priceapă semnele. Nu era vina lui Nate Wilde că nu fugiseră atunci când ar fi trebuit să o facă.

Inundaţia schimbase Bread Street în moduri care nu le plăceau lui Bredsell şi lui March. Acum acel bogătaş, Xander Jones, era un erou pe Bread Street. Declarase că cine avea nevoie de o slujbă putea să o aibă la compania lui, East London Gas, care urma să se ocupe de iluminarea străzii. Chiar şi băieţi. Era în fiecare zi acolo, un bogătaş înalt în hainele lui elegante, angajând şi împărţind în stânga şi-n dreapta lefuri, cartofi fierbinţi şi bere. Ai fi putut obosi doar privindu-l. Umbla vorba pe străzi că ar fi putut găsi câte ceva de făcut pentru oricine, chiar şi pentru câinele orb al acelei persoane.

Nate nu era făcut pentru o muncă atât de istovitoare. Îi plăcea să transmită mesaje. Era nevoie de isteţime să ţii

minte ce avea cineva de spus şi ce o spusese sau cum arăta celălalt tip. Niciun alt băiat de la şcoală nu lucra direct pentru domnul March. Dar dacă March şi Bredsell se hotărau să renunţe şi să fugă, Nate era pregătit. Avea două rezerve, una asupra propriei persoane şi una în biserica Clement Danes, undeva unde paracliserul să nu o poată găsi vreodată.

Noakes căscă.

March se încruntă, bătând cu mâinile în braţele fotoliului.

— Bredsell, cineva ştie mai multe decât aş vrea eu să se ştie despre stabilimentul meu.

— Un francez pisălog s-a cuplat cu o curvuliţă pentru care a plătit bani grei. Leary este altă chestiune, regretabil, dar nu este demn de încredere, te asigur. Dar că vicontele a furat o fată nu-ţi afectează operaţiunile. Pleci în Franţa în curând, nu?

— Doar nu încerci să-mi grăbeşti plecarea, Bredsell.

— Bineînţeles că nu.

Cei doi schimbară priviri neîncrezătoare. Nate observă că lucrurile nu stăteau bine între cei doi.

— Cu toate astea, Bredsell, securitatea locului a fost compromisă.

— Îţi spun eu că trebuie să-ţi faci griji pentru Xander Jones, nu pentru Leary sau pentru franţuz. Jones e aici în fiecare zi şi nu vreau ca el sau oamenii de la compania lui de gaz să vorbească cu băieţii mei.

— Băieţii nu vorbesc cu nimeni, iar Jones poate să răstoarne toate pietrele de pe Bread Street şi nu o să găsească nimic.

— Eşti sigur de asta?

O expresie iritată îi umbri faţa lui March.

— Dacă băiatul nu e mort, trebuie să fi fost scos din Londra de ceva timp.

— Cullen şi Greenslade l-au văzut în viaţă…

— Ei bine, ăştia doi nu mai reprezintă o problemă, nu-i aşa?

Bredsell păru că o să-l contrazică, dar se opri. March

se întoarse către Nate.

— Wilde, băiete, am o treabă pentru tine.

Nate se îndepărtă de perete.

— Da, domnule March.

*

Will o găsi pe Elena stând pe un scăunel lângă focul din camera lui interioară, cu umerii acoperiţi cu un prosop, în timp ce Harding o tundea. Bărbatul, profesionist ca de obicei, tăia şuviţele aurii cu eficienţă neclintită, în timp ce gura lui Will se uscă la gândul de a-şi trece degetele prin părul acela.

Se opri în faţa ei. O vedea pentru prima oară la lumina zilei. Nu îl ajuta deloc să fie mai lucid faptul că ea îl privea cu ochii aceia căprui. În lumina dimineţii, Will vedea auriu şi violet în irisuri.

Ochii ei se măriră la vederea lui. Se îmbrăcase cu grijă pentru prima întâlnire pe care o avea cu mama lui, după trei ani.

— Eşti o persoană nouă în fiecare zi.

— Doar la exterior. I-a plăcut lui Harding planul tău de a intra în casa de pe Half Moon Street?

— Nu. Dar spune că măturătorii ar fi o idee bună. Nimeni nu-i bagă în seamă când îşi fac treaba.

Will se întoarse către omul lui.

— Măturători, Harding?

— O casă de toleranţă extrem de bine păzită, domnule. Ridică nişte semne de întrebare.

Era adevărat. March avea o mulţime de musculoşi angajaţi ca să păzească locul.

Will o văzu pe virgina lui gândind.

— Harding, ce crezi că ţin înăuntru de este nevoie de o asemenea pază?

— Asta este, domnişoară, marea întrebare.

Harding păşi în spate pentru a se uita la ce reuşise să facă cu rămăşiţele tăiate din părul ei. Cădeau acum în onduleuri groase care îi încadrau faţa şi îi atingeau uşor

urechile, în timp ce şuviţele mai lungi îi îmbrăţişau ceafa.

— Gata, domnişoară.

Elevii aveau astfel de tunsori, dar ea nu arăta ca niciunul dintre elevii pe care îi cunoştea Will. Adevărat, existau băieţi care aveau o anumită drăgălăşenie, dar ceva în modul lor de a se purta îi făcea neglijenţi, ceva ce Elenei îi lipsea. Will se va asigura că poartă şapcă.

— Obiectul tău preţios trebuie că necesită toată paza.

— Nu glumi. Scopul meu nu este lipsit de importanţă, iar amestecul tău ar putea… distruge oameni buni.

Harding îi luă prosopul de pe umeri şi scutură în foc şuviţele tunse. Îi înmână lui Will o fâşie lungă de pânză.

— Tânărul „gentleman” are nevoie de o eşarfă pentru gât.

Will făcu un pas înainte şi îi ridică bărbia Elenei cu degetele. Simplul fapt de a simţi pe degete acea moliciune îi trimise un impuls carnal. Voia să îşi plimbe degetul mare de-a lungul buzelor ei. Începu să îi înfăşoare pânza în jurul gâtului. Dacă voia să împiedice altă încercare dezastruoasă de a pătrunde în bârlogul lui March, trebuia să afle cine este Elena cu adevărat. Poate îi putea cere ajutorul mamei sau cumnatei lui, Cleo Jones. Nu avea rost să îi spună ei despre acest plan, dar îl păstra ca posibilitate.

Se îndepărtă de ea. Tot ce văzu era femeie: piele fină, buze dulci, gene negre atât de dese şi de grele încât ar înclina talerul unui negustor.

— Să vedem dacă poţi într-adevăr să te dai drept băiat. O să mergem cu trăsura până la mama acasă.

*

Nimic din ce spuse Elena în trăsură nu câştigă aprobarea lui Will. Îi fusese mai uşor să discute cu inexpresivul Harding. Bărbatul mai în vârstă avea un mod de a pune întrebări care scotea la iveală problemele, fără să o facă să se simtă ca o neghioabă. Will Jones îi arunca pur şi simplu priviri nerăbdătoare la fiecare sugestie, ca şi cum ea ar fi fost un elev tâmp, ceea ce nu era.

Luă totuşi hotărârea să nu se mai lase afectată de el, cum o făcuse în pat, şi era mai uşor să îşi păstreze decizia sub sarcasmul lui nimicitor. În ziua respectivă, fusese în pericol o singură dată, când el intrase maiestuos în camera interioară îmbrăcat doar în chiloţi de pânză, zvelt şi musculos, dar plin de cicatrice şi vânătăi. Deschisese obloanele pe care ea nu le observase până atunci, aşa că îi văzuse corpul clar în lumina dimineţii.

— Recunoaşte. Nu îţi place niciun plan în care eu mă întorc în casa aia.

— Amintirea primei întâlniri de acolo mă face să-ţi pun la îndoială inteligenţa tactică.

— Te-am văzut schimbând priviri cu Harding. Aveţi informaţii pe care nu le împărtăşiţi.

Will credea poate că îi ascundea diverse lucruri, dar Elena înţelegea acum că locul din care venea ameninţarea la adresa mamei ei era deţinut de cel mai mare binefăcător al Londrei, Archibald March. March, care intrase în cercul de cunoştinţe al părinţilor ei, avea aparent acces la afacerile private de la banca mamei sale. Dacă bărbatul îi trimisese mamei ei acea scrisoare, ea şi Will Jones aveau un duşman comun.

În timp ce trăsura încetini, Will Jones o trase spre el de lavalieră, faţa lui fiind la câţiva centimetri de a ei.

— Violarea sau moartea ta nu vor împiedica distrugerea nimănui, şi există în casa aceea persoane capabile de oricare din variante sau de ambele.

Se opriră pe Hill Street în faţa unei case masive de oraş, din cărămidă maro. Frigul şi ceaţa se învolburau în jurul lor, iar casa părea călduroasă, primitoare şi modernă.

— Mama *ta* stă aici?

— Sophie Rhys-Jones. N-ai auzit de ea în Troia, dar în Londra este o curtezană notorie. Cu fiecare dintre amanţii ei nobili a avut câte un bastard – Fiii Păcatului. Ţi-am zis că mă trag dintr-o lungă tradiţie de ticăloşenie. Sări din trăsură. Cum să-ţi spunem? Troy şi mai cum?

— Tibbs.

Era numele de domnişoară al mamei ei. Desigur, el nu

se oferi să o ajute. Ea era acum un tânăr domn.

— Ai o oră la dispoziţie să demonstrezi că poţi trece drept băiat. Ai grijă la vocea joasă.

— Aşa? imită vocea răguşită a lui Harding. *Aceasta este, domnişoară, marea întrebare.*

Will Jones îi aruncă privirea lui de diavol sarcastic.

— Nu e nevoie să exagerezi.

Un servitor tăcut, cu faţă de cal, răspunse la uşă, le luă hainele şi îi conduse în sus pe o scară circulară elegantă într-un salon frumos, alb cu albastru. Când servitorul îi anunţă celor cinci persoane din cameră, Elena văzu testul pe care Will Jones îl pregătise pentru ea. Dacă eşua sau dacă el le dezvăluise deja că era femeie, aceste persoane ar fi fost şi mai dornice decât el să îi descopere adevărata identitate şi să o înapoieze verişoarei Margaret sau, mai rău, chiar tatălui ei.

O femeie îmbrăcată în mătase neagră se ridică de pe o canapea arcuită din catifea albastră cu franjuri şi ciucuri aurii. Scoase un ţipăt de încântare şi pluti spre ei, într-un foşnet de mătase şi aer parfumat, şi Elena uită de situaţia în care se afla.

Femeia era însăşi Afrodita, zeiţa într-una din nenumăratele ei deghizări. Aici avea păr de corb şi un ten de perle şi trandafiri pe un chip în formă de inimă, dominat de cei mai expresivi ochi negri pe care îi văzuse Elena în viaţa ei. Nu îi putea ghici vârsta. Avea din plin puterea de seducţie a Afroditei. Dacă şi-ar fi înţepat degetul cu un ac de brodat, fiecare bărbat din cameră s-ar fi dus repede la ea, ca şi cum ar fi avut o rană cumplită.

Frumuseţea brunetă se duse direct spre Will Jones.

— Fiule.

Lacrimi şiroiau pe obrajii ei perfecţi, fără să umbrească strălucirea ochilor mari şi negri.

— Mamă, spuse el printre buzele strânse şi îi permise frumoasei femei să îl cuprindă în îmbrăţişarea ei mătăsoasă.

Will îi acceptă atingerea şi privirea drăgăstoasă. Elena observă însă în atitudinea lui rigidă cum rezista iubirii,

zeiţei înseşi.

La fel ca Elena, ceilalţi patru oameni din cameră priviră îmbrăţişarea stângace până când o versiune rigidă, elegantă a lui Will Jones interveni să îi pună capăt. Încruntarea îi era la fel de intimidantă ca vocea.

— Mamă, coastele încă i se vindecă.

Frumoasa în negru îi dădu drumul lui Will, ştergându-şi lacrimile de pe faţă cu dosul palmei. Un gentleman subţire şi înalt, cu păr argintiu tuns scurt şi o tăietură militărească a mustăţii, care o privise până atunci pe zeiţă cu o privire de îndrăgostit, îi oferi o batistă, iar ea îi zâmbi timid.

— Luc, spuse ea, fiul meu Will.

Gentlemanul se prezentă cu accentul unui francez drept „maiorul Montclare din Garda Maiestăţii Sale”.

Will Jones i se adresă instant bărbatului în franceză. Avu loc un schimb rapid de replici prin care fiecare păru că îl măsoară pe celălalt. Când se opriră, Will Jones râse şi îi întinse mâna maiorului.

Cu o mână pe umărul ei, Will Jones o aduse pe Elena în faţă.

— Scuză-mă, mamă, că l-am adus pe tânărul Tibbs aici, cu mine. Lucrăm la un caz.

În mod evident, Will Jones avea experienţă în a-şi supăra familia.

Bărbatul care arăta ca o versiune mai rece şi mai cuviincioasă a lui Will se încruntă. Acesta era Sir Alexander Jones. Băiatul deşirat cu o claie sălbatică brunetă în cap, care se holba fătiş, se dovedi a fi Charlie Spencer, fratele unei tinere cu puţin mai în vârstă decât Elena, cu nişte ochi verzi remarcabili şi contururi rotunjite de sarcină. Privirea ei verde sinceră o întâlni pe cea a Elenei, şi aceasta ştiu că feminitatea îi fusese remarcată.

Aruncă o privire rapidă spre uşă. Nu avea nici o şansă să îşi ia tălpăşiţa dacă femeia cu ochi verzi ar fi dezvăluit adevărul. Se dovedi a fi Lady Cleo Jones care, privind-o amuzată pe Elena, sugeră ca Charlie, fratele ei, băiatul cu claia, să îl ia deoparte pe domnişorul Tibbs cu o farfurie de

prăjituri şi nişte ciocolată caldă.

Instalată cu Charlie într-o pereche de scaune la fereastra dinspre stradă, Elena îl observă cu atenţie, ca să vadă ce să facă cu picioarele. Ale lui ieşeau din corp ca nişte undiţe atârnând deasupra unui pârâu. Ea îşi aranjă picioarele într-o poziţie mai puţin lăbărţată şi îşi împărţi atenţia între tovarăşul ei şi grupul care se adunase în mijlocul camerei. La început vocile erau ale lui Sir Alexander şi ale mamei lui.

Conversaţia lejeră a tovarăşului ei îi permise Elenei să prindă firul poveştii lui Sir Alexander. Acesta povestea cum o lungă căutare a fratelui lor mai mic dispărut, Kit, condusese la găsirea, dar nu şi la recuperarea lui.

— E în viaţă, asta e tot ce contează, insistă Sophie, cu o voce joasă şi guturală. Ce facem acum, Xander?

Cât Xander dădu un răspuns calm, dar ferm, Charlie se aplecă spre Elena şi îi şopti:

— Vorbesc despre al treilea frate, Kit Jones, care a dispărut acum mai bine de trei ani. Xander şi Cleo l-au găsit în viaţă pe Bread Street. Încearcă o prăjitură de lămâie.

Elena rupse o prăjitură mică în patru bucăţele. Charlie continuă:

— A avut loc o inundaţie de bere pe Bread Street, când cuvele fabricii de bere s-au spart. Xander şi Cleo au scăpat prin acoperiş şi l-au văzut pe Kit stând cu o gaşcă de băieţi pe acoperişul opus. Desigur, nu au putut ajunge la el din cauza berii.

— O gaşcă de băieţi pe un acoperiş?

Semăna cu povestea lui Robin. Elena considerase vorbăria băiatului drept o dorinţă fantezistă, dar şcoala se afla peste drum de Bread Street, unde era berăria, aşa că poate Robin văzuse băieţi pe acoperiş şi îşi imaginase că cineva le venise în ajutor.

— Nu eşti la şcoală, nu-i aşa? întrebă Charlie.

Elena clătină din cap. Charlie continuă spunând că tocmai începuse semestrul de iarnă. Toate erau la fel pentru el – greacă şi latină – nici o aventură, doar puţină matematică, spera el. Îi plăcea matematica şi îl făcuse pe

Xander să îi promită că o să îi arate lucrările de la fabrica de gaz pe care acesta le construise, dacă se descurca bine. Ştia că Xander fusese înnobilat pentru că îi salvase viaţa prinţului regent şi că acum avea să lumineze străzile Londrei?

În partea cealaltă a camerei, Xander explica modul cum credeau că Kit scăpase de răpitorul lui în urmă cu mai bine de un an.

— Mamă, credem că Kit îşi câştigă singur existenţa pe străzi de acum un an, din noiembrie.

— Dar e doar un băieţel.

— Informaţiile noastre sugerează că se află undeva prin apropierea Bread Street. De aceea…

— Dar cum trăieşte? Are acoperiş deasupra capului, haine, mâncare?

Vocea joasă se ridică la un nivel neliniştit.

— Bănuiesc că… se ocupă de curăţenie şi diverse alte munci.

Elena aruncă o privire spre Sophie Rhys-Jones. Arăta îngrozită, dar era încă frumoasă. Elena o privi doar în treacăt, în timp ce maiorul îndrăgostit nu îşi putea dezlipi privirea. Îşi putea doar imagina efectul pe care Sophie îl avea asupra creierului lui. De data asta, vocea femeii se transformă într-un strigăt de durere.

— Dar de ce nu se întoarce la noi?

Fraţii se priviră unul pe celălalt, la fel şi totuşi diferiţi, cel mare distins şi poruncitor, cel mai tânăr, nesăbuit şi periculos. Elena se simţea de parcă ar fi întors cadrul broderiei mamei sale ca să expună reţeaua de fire care uneau modelul. Fire luminoase de sentimente se încrucişară în mintea ei, unind mamă şi fiu, amant cu amantă, materialul fiind întins la maximum de criză.

Xander vorbi în cele din urmă:

— S-ar putea să creadă că nu îl primim înapoi.

— Cum ar putea să creadă aşa ceva! se revoltă Sophie.

— Sau poate se teme că oricine a fost în spatele răpirii lui va ataca pe altcineva din familie. Will Jones se

aplecă. Cei doi oameni care l-au văzut în viaţă anul trecut şi care ne-au spus unde ar putea fi sunt acum morţi.

Sophie icni, şi maiorul o luă de mână, dar Will nu se opri, privirea lui intensă fiind fixată pe mama sa.

— Ucişi, mamă. Xan are dreptate când îndeamnă la precauţie. Cineva din Londra nu vrea să-l găsim pe Kit în viaţă.

Sophie îşi ridică bărbia.

— Dacă omul care l-a răpit este mort, de cine se teme?

Xander vorbi din nou:

— Foarte probabil persoana care l-a răpit pe Kit a fost angajată de altcineva. Acesta este misterul, mamă. Cine ar avea interes ca Kit să dispară?

De data asta, fu o pauză mai mare înainte ca Sophie să vorbească:

— Cine ar avea interes ca unul din fiii mei să dispară?

— Bănuim că un bărbat pe nume Archibald March a fost implicat. Confuzia lui Sophie la auzul numelui era evidentă. Se uită la Cleo Jones.

— Archibald March este unchiul tău, nu? Este bărbatul care a orchestrat bătaia lui Will la club.

Fu cuprinsă de un fior, şi maiorul o strânse de umăr.

— March era acolo, dar de fapt alt bărbat a ordonat bătaia.

— Cine?

Elena observă că Sophie ezitase înainte să pună întrebarea firească un pic prea mult ca să nu fi ştiut deloc răspunsul, şi pe deasupra nu îşi privi fiul direct în ochi.

— Nu-i ştiu numele, doar vocea. Voce-de-Gheaţă este cineva cu multă putere, şi lui March îi place puterea. Are legături apropiate cu Ministerul de Interne şi banca Evershot, banca ta, mamă. E posibil ca March să fi descoperit ceva legat de familia noastră prin bancă?

Ochii strălucitori fulgerară.

— Doar că suntem plătitori solvabili. Ce facem acum? Dăm anunţ în ziar? Angajăm oameni să caute pe Bread Street?

— Nu. Xan o să-şi continue treaba pe Bread Street, iar eu o să-l găsesc pe Voce-de-Gheaţă, omul din spatele lui March.

Gura frumoasă a lui Sophie se strâmbă.

— Dar acesta nu este deloc un plan. Am aşteptat trei ani. Îmi spuneţi că Kit e în viaţă. Mă întorc în Londra. Îmi spuneţi că el alege să nu se întoarcă acasă, unde este iubit. Îmi spuneţi că ar trebui să stau şi să nu fac nimic.

— Da, mamă.

Ambii fii răspunseră în acelaşi timp. Elena îl auzi pe Xander vorbind pe urmă:

— Mai avem o pistă, un hoţ mai tânăr pe nume Nate Wilde. Will l-a văzut zilele trecute.

— Putem vorbi cu acest băiat azi? Ce ne poate spune? întrebă Sophie.

Will Jones aruncă o privire înspre Elena. Aceasta nu reacţionă în niciun fel la auzul numelui lui Wilde, dar o făcu să vadă în altă lumină acţiunile lui Will Jones. O găsise şi o găzduise de două ori şi nu din bunătate, desigur, ştia asta. Nu era binevoitor, dar era încă şi mai indiferent decât presupusese ea. O luase din locuri deţinute de duşmanul lui, March. Asta era în avantajul ei. Pentru că fusese în bordel şi în şcoală, îl putea convinge pe Will Jones că avea ceva ce îi putea oferi în războiul lui împotriva lui March. Puteau fi parteneri. Nu îl putea lăsa să vadă scrisorile mamei ei, dar se putea folosi de ajutorul lui ca să le caute în acel bordel.

— Priveşte, Troy, ceva se întâmplă în stradă.

Vocea lui Charlie o făcu să îşi îndrepte atenţia către el. Privi afară pe fereastră. Un bărbat umbla agitat de-a lungul străzii ţipând. Oamenii care îl auzeau se opriră şi se strânseră la un loc. O parte din domni îşi dădură jos pălăriile la auzul veştilor strigate de bărbat. Acesta fugi tot înainte.

Uşa de la salon se deschise şi servitorul solemn, cu faţa de cal, se opri în cadrul ei. Toţi se întoarseră către el.

— Regele a murit aseară La Windsor, spuse el.

Capitolul 8

Will plecă din casa de pe Hill Street cu paşi repezi. O oră în sânul familiei era exact ce îi trebuia cuiva pentru a-l face să se cunoască pe sine şi trecutul său.

Nimic nu ne schimbase. Mama lui purta negru şi vărsa multe lacrimi. Era ceea ce îşi amintea cel mai bine din acele ultime luni ale copilăriei, crizele ei de plâns şi o zi în care închisese în dulapuri toate rochiile în culori vii. Nimic din ce încercase Will nu o făcuse să se oprească din plâns. Chiar şi când ea se agăţase de el, suspinând şi el promisese… Nu îşi amintea acele promisiuni extravagante.

Singurul lucru care oprea oceanul de lacrimi era bebeluşul Kit. Camerista mamei lui, Janet, punea pruncul înfăşat în poala lui Sophie şi lacrimile se opreau. Will se minunase de bebeluşul fermecat, care, fără să facă nimic, poseda puteri care lui Will îi lipseau în mod evident. Decisese să plece de acasă, nu spre Oxford unde era Xander, ci în armată.

Durase trei ani să scape. Şi primul pas fusese o nesăbuinţă tinerească pe care încă o regreta – să meargă la tatăl lui şi să-i ceară bani. Amintirea avea puterea de a-i provoca durere şi acum.

Dându-se drept lacheu, reuşise să intre în clubul tatălui său. Contele de Oxley abia dacă îşi ridicase privirea din paharul cu băutură chiar şi când Will se prezentase. Faţa degradată îl şocase pe Will, venele pestriţe pe nas şi pungile adânci de sub ochi.

— Vrei să mă tapezi de bani? Ai fost cumpărat şi plătit de multe ori, băiete. Mama ta şi-a deschis de bunăvoie coapsele, fapt care cu greu mă îndatorează să-mi deschid portofelul. Stricata a luat de la mine suficient cât să construiască un regat.

Will îl lovise, spărgând nasul contelui, gândind că instruirea lui Xander dăduse roade. Doar viteza tinereţii îl ajutase să scape de arest. Nu se întorsese niciodată acasă. Înţelesese atunci că el nu ar fi trebuit să existe. Era un accident nefericit. O costase pe mama lui protectorul. Fusese sedusă şi abandonată din nou din cauza lui. Până la sfârşitul săptămânii, Will plecase cu regimentul său în Horsham.

Acum avea 29 de ani. Probabil îmbătrânise prea mult ca să mai facă nebunii, pentru că era rece, enervat şi încă simţea efectele bătăii încasate în octombrie.

O conduse pe Elena pe lângă casa de pe Half Moon Street pentru a-i arăta în întunecimea unei zile înceţoşate cât de al naibii de imposibil era să ai acces în acel loc. Apoi o duse la hanul White Bear din Piccadilly. Urma să încerce din nou să o convingă să îi mărturisească secretul şi să îi lase pe bărbaţi ca el să se ocupe de March şi de cei de teapa lui.

Hanul fremăta cu obişnuitul trafic de trăsuri şi cu veşti ale morţii bătrânului rege. Un zvon umbla cum că noul rege zăcuse în pat de frica sau bănuiala că soţia lui stânjenitoare şi înstrăinată se va întoarce şi va insista să ocupe tronul lângă el. Will nu prea avea încredere în prinţ, parlament sau guvern, dar Wellington putea ţine ţara sub control.

O aşează pe Elena într-un colţ, îi dădu o farfurie de brânză cu mucegai, pâine tare şi o cană cu punci cald. În jurul lor oamenii ţineau toasturi pentru fostul rege şi pentru noul rege şi preziceau cu egală vigoare atât haos economic, cât şi prosperitate.

Will luă o înghiţitură de bere şi o privi cum ciugulea din mâncare. Nu dezvăluise că e femeie în faţa familiei sale, aşa cum intenţionase. Uitase acea parte din plan. Din momentul în care Sophie Rhys-Jones îl îmbrăţişase, nu mai putuse să gândească clar. Şi pe măsură ce conversaţia lor continuase, toate instinctele îi strigaseră că mama lui dragă ascundea informaţii. Ştia ceva ce nu spunea despre dispariţia lui Kit. Bun, erau două femei care îl minţeau.

Elena îl privi pe deasupra cănii de punci.

— Recunosc că nu văd vreo cale de a intra. Asta nu îmi schimbă situaţia. Dacă nu obţin lucrul pentru care am venit, oameni… oameni buni, blânzi, neajutoraţi vor suferi teribil.

— Vrei să spui tipul de oameni care suferă în general.

Era clar că ea credea cu tărie în bine. Will lăsă deoparte sarcasmul.

— Nu poţi împiedica asta. Lasă-mă să predau chestiunea autorităţilor. Lasă să fie asta problema lor. Jack Castle e un om bun, un poliţist onest.

Panica izbucni instantaneu în acei ochi căprui adânci, aparent atât de nevinovaţi. Elena clătină din cap.

— Nu. Niciun poliţist. Doar tu.

— Nu eu, scumpo. Cauza ta e lipsită de speranţă dacă crezi că eu pot ajuta. Şi pe lângă asta, nu ajut o femeie care mă minte.

— Dacă am fi parteneri, m-ai ajuta? Ştiu lucruri care îţi pot fi de folos.

Îl privi îndeaproape.

— Mă îndoiesc că ştii ceva ce poate fi de folos în Londra.

Dădu halba peste cap din nou şi o privi cântărindu-şi strategia.

— Cred că ştiu cine este Voce-de-Gheaţă al tău.

Will încremeni.

— Ai face al naibii de bine să nu glumeşti.

Ea îşi strânse buzele privindu-l. Apoi vorbi. Din gura dulce, coaptă ieşi tonul rece, trufaş pe care şi-l amintea. Era bună. Îi dădea fiori cât de bună era. Dar dacă ştia acea voce, cine naiba era ea? Recunoscuse deja că îl ştia pe March.

— Cine este?

— Cuvântul tău că o să mă ajuţi. Şi trebuie să fiu singura care vede obiectul pe care îl caut.

— Gândeşte-te, Elena. Dacă eşti descoperită în aventura asta, nu vei mai putea să fii cerută de nevastă chiar dacă tatăl tău e duce.

Ea ridică din umeri şi îi oferi un zâmbet crispat.

— Căsătoria este una dintre cele mai rele sorţi care se pot abate asupra unei femei.

— Este soarta obişnuită, în orice caz, şi să nu crezi că lumea este blândă cu o femeie fără un bărbat protector. Dacă lucrăm împreună, urmezi regulile mele.

— Regulile tale?

— Regulile mele. La final vei fi în viaţă şi vei fi încă virgină.

Elena încuviinţă din cap.

— Cuvântul tău.

Ea întinse mâna peste masă.

El se întinse după ea.

— Cine este?

Ea îşi retrase mâna şi se aplecă spre el peste masa zgâriată, deodată conştienţi de venirea şi plecarea chelnerilor şi a clienţilor.

— Ducele de Wenlocke.

Will o privi pe fata din faţa lui. Avea nişte obraji plini. Se pierdu pentru un moment într-o limbă pe care ea nu trebuia să o audă. Wenlocke. Wenlocke, care avea mai multă putere decât regentul, acum rege. Wenlocke era bunicul lui Kit. Era fiul său nobil, marchizul de Daventry, care îi fusese tată lui Kit, plecase în India şi murise în Assaye. „La naiba!” Dacă fata avea dreptate, Sophie ştia ceva despre Wenlocke ce nu spusese celorlalţi fii ai săi.

O studie pe fată.

— Dacă îl ştii pe ducele de Wenlocke, te învârţi prin cercuri înalte.

Ea fărâmiţă o bucată de brânză.

— Nu este o voce comună. Ai recunoscut-o, deşi ai auzit-o doar odată.

Îi prinse încheietura şi îi ţinu mâna.

— Cine eşti?

Ea nici nu tresări.

— Fiica cuiva. Nimeni. Elena din Troia. Nu contează cine sunt.

Îi dădu drumul.

— Ar trebui să te dau pe mâna lui Jack Castle oricum.

— Ai jurat.
— Fir-ar să fie!

*

Ceaţa şi clopotele reprezentau oraşul. Vechiul rege domnise mai mult decât oricare altul în istoria Angliei, iar turle invizibile îi sunau moartea în toate colţurile Londrei. Aerul îngheţat tremură ca jeleul de la sunetul lor.

Kit Jones nu se gândea la bătrânul rege nebun, care fusese închis pentru ani întregi. Mergea singur şi nevăzut pe drumuri cunoscute de tablă şi ţiglă, uitându-se după Robin. Băiatul dispăruse cu o săptămână în urmă, atunci când membrii mai tineri ai grupului lor stăteau la coadă acolo unde Cleo Jones dădea cartofi fierţi familiilor de muncitori de la şanţul imens pe care Xander îl săpa pe Bread Street.

Fusese ideea lui Lark să ia cartofi. Lui Kit i se păruse o expunere periculoasă a bandei lor, dar până la urmă feţele obosite ale băieţilor fuseseră prea mult pentru el. Stătuse deoparte şi îl lăsase pe Lark să conducă gaşca. Toată lumea mâncase bine în seara aceea, dar îl pierduseră pe Robin. Când nu apăru în niciunul dintre locurile obişnuite, Lark sugeră că cei din şcoală îl prinseseră.

Accesul către Upper Bread Street se întindea peste un cvartal de locuinţe şi prăvălii alăturate, cea mai înaltă dintre ele fiind un depozit cu patru etaje. Kit se căţără peste vârful îngheţat al unui fronton şi alunecă pe partea cealaltă, apoi fugi ghemuit până în spatele parapetelor deschise a trei clădiri cu acoperiş plat, care creşteau în înălţime ca nişte trepte. Gheaţa crăpa sub ghetele lui, hornuri scoteau aburi fierbinţi, cenuşii în jurul lui, iar el se aplecă şi coti pentru a se feri de câte o sfoară de rufe întinsă ca un fir de cristal în întunericul rece. În capătul cvartalului, vârful ascuţit al unui alt fronton se ridica între el şi şcoală. Kit se căţără pe panta mai îndepărtată şi se întinse pe burtă pe ţigle pentru a privi în curtea înconjurată de ziduri a şcolii lui Bredsell. Frigul îl apăsa, greu în aerul

nemişcat.

Se aşează pentru a aştepta şi a cerceta locul. Profesorii aveau să-i scoată pe băieţi în curte pentru jumătate de oră înainte de cină, şi Kit speră să îl vadă pe Robin în mulţime.

Şcoala era într-un colţ, inaccesibil pe două părţi celor care mergeau pe acoperişuri din cauza lăţimii străzilor. Era o clădire de cărămizi de trei etaje cu acoperişul plat, cu două frontoane de mansardă cu dormitoare pentru băieţi. Din fiecare dintre cele două mansarde ieşeau două lucarne. Dacă Robin era înăuntru, vor trebui să intre printr-una dintre lucarne şi să iasă pe uşile principale. Asta era problema. Robin nu putea merge de-a lungul zidului care înconjura curtea.

Sub Kit, străzile păreau pustii, dar băiatul ştia că acea imagine de pustiu era o iluzie. Pe Bread Street, pericolul putea veni din orice direcţie. Simţea un nod în stomac văzându-l pe Xander întorcându-se cu nevasta lui în fiecare zi.

Fusese o greşeală din partea lui Kit să li se arate în ziua cu inundaţia. Supraveghease casa, privind-o pe soţia lui Xander, încercând să se hotărască dacă să îi dea acesteia un mesaj pentru familia lui, iar apoi March o răpise. Kit nu ştia cum o găsise Xander, ci ştia doar că Xander era neînfricat. Se aruncase singur în uşa cârciumii şi se aventurase în întuneric, în timp ce inundaţia venea peste ei.

Kit stătuse pe acoperişul de vizavi, cu băieţii agăţându-se de haina lui, incapabil să spună dacă membrele îi tremurau de la clădirea de sub el ori de propria frică. Chiar şi când îl văzuse pe Xander ieşind prin fereastră şi trăgând-o pe fată după el, Kit nu fusese capabil să se mişte.

Ştia că fusese o nesăbuinţă să li se arate când cei care îl voiau mort ar ucide pe oricine avea legături cu el. Acum îi adusese pe toţi aceia pe Bread Street. Iar Xander părea că nu realizează deloc pericolul. Se plimba pe stradă printre cei mai duri indivizi, inspectând şanţul pe care îl săpa pentru conducta de gaz. În timp ce Kit ştia că oricine –

chiar şi un om cu înfăţişarea cea mai banală – putea fi angajat să îl ucidă pe Xan.

Harris fusese tipul acela de om, cu înfăţişare banală. Pentru un moment, doar gândindu-se la el, corpul lui Kit se cutremură în locul în care stătea întins peste ţigla îngheţată. Aşteptă ca tremurul să treacă.

În primele zile de captivitate crezuse că Xander îl va găsi. Ştia că era în Londra la nici trei-patru kilometri de casă. Trebuia doar să reziste şi să nu îşi jignească răpitorul. Doar dacă vorbea îl enerva pe Harris. Bărbatul imens îl apuca pe Kit de gât şi îl scutura, strigându-i în faţă mereu: „Nu s-a organizat o căutare. Nimeni nu te caută. Cine vrea un bastard? Nimeni. Orice familie scapă de ei. Nimeni nu te vrea. Mai puţin mort. Ştii cât m-au plătit bogătanii ăia? Dar Timothy Harris nu-i un criminal”.

Harris îl pusese pe Kit în lanţuri de la început şi i le scotea de fiecare dată când cineva devenea curios. La început, Kit găsise speranţă în acele acţiuni, în ciuda monologurilor fără sfârşit ale lui Harris. „Nu te gândi să scapi. Nu te gândi să te întorci la familia ta. Nu te vor şi o să sfârşească morţi dacă te duci înapoi”.

Durase săptămâni să piardă acea speranţă, să realizeze că Harris spunea adevărul. Nimeni nu avea să vină. Uitase sunetul propriei voci.

Când Harris murise, Kit urcase pe acoperiş pentru a evita să fie prins. Nu avea niciun plan, dar de pe acoperişul locuinţei, Londra i se întindea la picioare; deschiderea priveliştii, lipsa zidurilor îl făcuse să ameţească. În acea zi îi fusese frig, foame şi frică să se mişte repede. Îşi croise drum peste un şir de acoperişuri şi se trezise blocat de prăpastia unei străzi de netrecut. Mergând înapoi pe acelaşi drum, găsise un spaţiu peste care putea sări. Se aruncase peste el şi plecase de pe Bread Street. Curând învăţase unde un horn scăpa căldură ori unde o ieşitură îi oferea adăpost ori unde o deschidere îi permitea să intre într-un pod. Şi unde o ţeavă de fier conducea spre o stradă sigură.

Fusese liber câteva luni înainte să se gândească să se apropie de vechea lui casă. Îşi spusese că doar va arunca o

privire. Nu va aduce niciun pericol la Hill Street. Voia doar să ştie că mama şi Xander erau bine şi în siguranţă şi că vechea lui viaţă continua la fel, în ciuda ameninţărilor lui Harris. Fusese şocat să găsească casa luminată ca o scenă de teatru. Nu era nici urmă de mama lui, doar Xander şi o mână de servitori.

La scurt timp după acea vizită, începuse să strângă o familie a lui. Lark fusese primul, un băiat de zece ani care scăpase din şcoala lui Bredsell. Acum erau şapte. Ştiau mersul şi rutele căruţelor cu marfă către fiecare piaţă din Londra. Orice cădea ori plutea în comerţul Londrei era o pradă justificată, al lor pentru a lua. Puteau înşfăca orice aveau nevoie şi dispăreau într-unul dintre sanctuarele lor de pe acoperişuri.

În ciuda hotărârii sale, vechea lui viaţă îl aştepta, aşa cum un tâlhar de pe Baker Street aştepta o victimă. Deci prinsese obiceiul de a vizita casa mamei lui noaptea, după ce lăsa gaşca într-un adăpost unde un acoperiş înclinat abrupt întâlnea unul drept şi un rând de coşuri năruite dădeau călduri. Casa de pe Hill Street era un puzzle pentru el. Era şi nu era casa lui. Nu era băiatul pe care îl răpise Harris. Zidurile acum însemnau altceva pentru el decât pentru familia lui.

Clopotele se opriră. Jos, o uşă se deschise în faţada de cărămidă a clădirii şcolii, iar băieţii ieşiră în curte. Formară un cerc, fiecare băiat la un braţ distanţă de cel din faţă sau din spate, cu capetele aplecate. Mişcările picioarelor şopteau pe pietre. De sus, toţi băieţii păreau tineri şi mici. Kit găsi o porţiune întunecată pe zidul de piatră şi se aşeză să privească fiecare cap care trecea de acel semn. Trebuia ca Robin să ştie că aveau să vină după el.

De pe acoperişul unei prăvălii de pe Benthal Green Road, Kit îl văzuse pe băiat aşezat lângă mama lui moartă. Lângă copil, doi supraveghetori se certaseră legat de cine trebuia să îl ia pe băiat. Amândoi pretindeau că acel copil nu era responsabilitatea parohiei lor. Nimeni nu se atingea de copil sau de cadavru. Kit apucase o cărămidă desprinsă şi o aruncase în mijlocul unei turme de vaci în drum spre

piaţă. În confuzia momentului, îl apucase pur şi simplu de braţ pe băiat şi îl dusese departe. Se opriseră într-o biserică pentru căldură şi spuseră o rugăciune pentru femeia moartă.

Sub privirea lui Kit, în curtea şcolii fu nevoie de trei rotiri ale băieţilor până ce unul ieşi în evidenţă în parada gri silenţioasă, un băiat care îşi înclină capul spre stânga pentru a arunca o privire în sus când trecu pe lângă zidul clădirii de sub Kit. Acesta alese o bucăţică de ţiglă ruptă de pe acoperiş şi aşteptă. Când Robin reveni în acel loc din nou, Kit aruncă. Ţigla căzu şi băiatul privi în sus, cu obrajii rotunzi şi roşii inconfundabili chiar şi în întuneric. Kit se ridică, duse degetul pe buze, apoi coborî înapoi în spatele frontonului ce îl ascundea. El şi băieţii aveau o evadare de plănuit.

*

Cleo Jones stătea în garderoba soţului ei, cu spatele la el, ridicându-şi părul castaniu de pe gât pentru ca Xander să poată desface rândurile de bride de pe spatele unei rochii verde pal, pe care el o plătise de curând.

— Cum se numeşte culoarea asta seducătoare?

— Fistichiu.

Xander nu se lăsă păcălit de docilitatea aparentă a soţiei sale. Se certaseră aprins cu un sfert de oră în urmă despre faptul că Will adusese o femeie deghizată în bărbat la întrunirea familiei. Xander fusese furios când Cleo îi atrăsese atenţia asupra lui Troy Tibbs.

Xander nu avea nicio îndoială legată de locul în care îşi petrecuse companionul lui Will noaptea trecută.

Aducând o prostituată din patul lui la o întrunire a familiei pentru a discuta destinul lui Kit dovedea că Will era capabil de orice nesăbuinţă egoistă, decadentă, de neconceput. Cleo, în schimb, apărase gestul lui Will ca semn de speranţă pentru el. Ea spunea că el avea evident grijă de fată. Când ea ieşise din dormitorul lor, Xander rămăsese acolo încercând să înţeleagă cum cearta aceea

era diferită de cele precedente.

Acum Xander puse o mână în jurul taliei uşor rotunjite a soţiei sale, până deasupra coastelor, şi începu să desfacă bridele de-a lungul spatelui. Trecuseră abia cinci luni de când se căsătoriseră, dar lucrurile se intensificaseră între ei.

Ea oftă.

— Mă întreb dacă te-ai mai fi căsătorit cu mine odată ce aveai banii pentru lucrările tale la gaze.

Xander zâmbi. Recunoscu tonul. În timp ce se ocupă de bride, mătasea verde pal căzu. O sărută o dată pe curba albă a umărului, unde muşchiul avea tendinţa să se încordeze atunci când Cleo se îngrijora.

— Nu am avut de ales.

Ea oftă dispreţuitor.

— Ba sigur că ai avut. Acum înţeleg, chiar dacă atunci nu puteam. Henry Norwood te putea scoate cu uşurinţă din căsătoria noastră la consistoriu. Ăsta era planul tău, iar Henry e foarte isteţ.

Xander desfăcu toate bridele corsajului. Doar mâna lui apăsată sub şi între sânii ei ţinu partea de sus a rochiei în loc. Începu să desfacă şireturile corsetului, purtat larg deoarece Cleo era însărcinată. Xander se simţi deja mai bine în legătură cu cearta. Era diferită, decise el, pentru că puteau fi mai deschişi unul cu celălalt şi pentru că exista o presupunere implicită legată de modul cum cearta avea să se încheie, aici, în dormitorul lor.

— Uiţi că problema fusese deja decisă. La bancă, în prima zi în care ne-am cunoscut. Credeam că ai înţeles asta.

— Am crezut că am înţeles, dar nu o cunoscusem încă pe mama ta. Frumuseţea mamei tale schimbă tot. Cu o aşa mamă, cum ai ajuns să te căsătoreşti cu mine?

— Cred că nu mă gândeam la mama la momentul acela.

Xander îşi simţi gura lăţindu-se în acel rânjet pe care soţia sa i-l putea provoca atât de uşor.

Cleo se răsuci din prinsoarea lui şi se întoarse cu faţa

spre el, ţinându-şi cu mâinile corsajul desfăcut, cu partea de sus a sânilor dezvelită.

— Ştii foarte bine că frumuseţea ei e năucitoare. Văd acum de unde tu şi fraţii tăi aţi luat înfăţişarea pe care o aveţi. Este o frumuseţe nobilă. Ea este regina frumuseţii, iar voi sunteţi prinţii. Noi restul suntem simpli oameni de rând.

Din fericire, Xander ştia ce să facă atunci când limba obraznică a soţiei lui îi trăda neliniştea. Întinse mâna şi apăsă un deget peste buzele ei. Ea se opri şi un scurt tremur o scutură. El aşteptă până când ochii verzi erau concentraţi la el.

— Bărbaţii gândesc altfel despre mamele lor. Indiferent ce a făcut acel biet individ grec care a ajuns să-şi scoată ochii[7]. Mama mea m-a închis în dulapuri. Tu, zic eu, ai deschis toate uşile.

Xander lăsă cuvintele să pătrundă în mintea agitată a soţiei sale înainte de a-şi lua mâna de la gura ei. Ea îl privi într-un fel care îi alungă orice alte griji.

— În pat. Acum.

Ore mai târziu, în învăluirea caldă şi întunecată a aşternuturilor, ea se foi şi vorbi din nou. Cleo Jones nu putea fi distrasă pentru mult timp.

— Treaba e că fata care e cu fratele tău are tipul de frumuseţe al mamei tale, o frumuseţe captivantă.

— Nu am observat.

Stătea întins pe spate, cu capul soţiei sale cuibărit pe braţ.

— Will nu îi poate rezista, să ştii. Crede că poate, dar nu e stăpân pe situaţie.

Xander zâmbi în întunericul tavanului înalt de deasupra sa. Iat-o pe soţia lui înţelegând oamenii din viaţa lui încă o dată şi dovedindu-i că greşeşte. Un râs tăcut îl cutremură. Era un sentiment minunat să se fi înşelat – complet, absolut şi satisfăcător. Will Jones îşi găsise perechea.

---

7 Referire la legenda lui Oedip (n.red.)

Capitolul 9

Era probabil aproape miezul nopţii. Se chinuiseră ore în şir şi încă nu aveau niciun plan. Elena se simţea de parcă Jones îi legase capul de o nicovală şi scosese cu ciocanul ori smulsese din mintea ei orice amintire oricât de vagă a camerelor şi a planului bordelului. I se ceruse să îşi reamintească toate colţurile din biroul lui Leary. Era acolo vreo vitrină, un birou, o bibliotecă închisă, un şifonier, un dulap? „Gândeşte, gândeşte”, îi ordonase fără încetare, stând deasupra ei, dându-şi jos haina şi lavaliera, desfăcând nasturele gulerului, trecându-şi mâna prin acel păr des şi negru, în timp ce Harding stătea la masă transformând amintirile ei în linii negre exacte şi schiţe indicând camere, uşi şi scări.

În afară de parter mai erau două etaje şi un subsol. Subsolul ar avea mai mult de 12 camere. Într-o casă obişnuită, acestea ar fi fost destinate gătitului, spălatului, depozitării berii, cărbunilor şi vinului şi ar fi inclus spaţiul de locuit al servitorilor. Dacă Elena ar reuşi să intre în casă, ar trebui să ştie unde să caute pentru a găsi scrisorile mamei sale, ori nu ar reuşi niciodată să le recupereze. Liniile negre din desenele lui Harding deveniră neclare în faţa ochilor ei.

Scoaseră din rafturile lui Jones cărţile funciare şi se uitară peste planuri de case. Londra avea un cod strict al clădirilor, care permitea puţină varietate în planul caselor înşiruite. Bordelul lui March ar fi foarte asemănător cu clădirile vecinilor. Le scăpau doar detaliile din interiorul casei, unde un arhitect putea schimba planul.

Ca viconte de Villard, Jones intrase într-un hol principal, trecuse de o scară grandioasă spre salon şi apoi urcase pe scară încă un etaj până la două dormitoare cu vedere la stradă. Nu intrase niciodată prin spatele casei. Elena intrase pe la intrarea servitorilor şi urcase până în biroul lui Leary pe o scară separată a servitorilor. După

interviul ei dezastruos cu el, fusese condusă mai sus pe aceeaşi scară a servitorilor şi grăbită printr-un pasaj către un dormitor în spate. Mai târziu, mintea ei fusese atât de înceţoşată că nu putea fi sigură de nimic din ce văzuse în drum spre salonul mare. Dar Jones insista oricum.

— Un pasaj închis? Câte uşi? Pe stânga sau pe dreapta?

— Nu-mi amintesc.

— Închide ochii. Ridică-te.

O smuci de braţ sus de pe scaun.

— Erai desculţă, dulceaţă. Cum era covorul?

„Dulceaţă”. Cuvântul, aspru ca atingerea lui, îi dădu deodată un sentiment de desprindere, ca şi cum era înapoi în acel timp, în acel loc. Se clătinase pe picioare, cu capul greu, concentrată cum să scape de răpitorii săi. Simţise perii aspri ai covorului înţepându-i tălpile neobişnuit de sensibile. Se smucise din mâinile lor şi încercase să fugă, dar se împleticise neîndemânatic până la o balustradă şi se aplecase peste ea, privind în jos într-un neant negru, cu inima bătându-i puternic, stomacul ameninţând să se revolte. Fusese uşurată când o trăseseră înapoi de pe muchia aceea. Tremură în timp ce amintirea îi reveni în conştiinţă.

— Este un puţ, un puţ lat, întunecat, cu dale de piatră. Coboară până la infinit. M-am uitat peste balustradă şi m-au tras înapoi.

Jones îi dădu drumul. Se aplecă peste masă, studiind desenele din nou. Arătă cu degetul spre centrul gol din desenele parterului şi din cele pentru fiecare din celelalte două etaje.

— Aici, Harding, este o încăpere pe unul sau poate două etaje, care se deschide la ultimul etaj.

Jones bătu în mijlocul desenelor.

Harding schiţă o anexă aproximativă.

— Trebuie să fie deschisă atunci, aici şi aici, arătă Harding. Nu e un loc foarte potrivit pentru a depozita secrete, domnule.

Încruntarea lui Jones se adânci.

— Mă îndoiesc că March foloseşte subsolul pentru dosarele acelea preţioase. Elena nu a văzut nimic în biroul lui Leary în care s-ar putea afla, dacă sunt atât de multe cum credem. Cred că acea cameră secretă este ţinta noastră.

Harding încuviinţă din cap.

— Poate fi o strategie de tipul ascuns-la-vedere.

Jones îl bătu pe umăr.

— Să încheiem pe ziua de azi. Mersi, prietene.

— Altceva, domnule? întrebă Harding, apoi se ridică şi aruncă o privire spre Elena.

Ea se adânci înapoi în scaun, obosită şi nesigură pe picioare.

Jones clătină din cap.

— Du-te să te odihneşti. Mâine plecăm în recunoaştere.

— Recunoaştere?

Cuvântul ieşi ca un scâncet de protest, nu ca obiecţia rezonabilă pe care Elena dorise să o facă.

— Orice misiune de succes se bazează pe recunoaştere, nu-i aşa, Harding?

Cei doi bărbaţi schimbară o privire.

Harding încuviinţă solemn.

— Recunoaşterea este cheia, domnişoară. O misiune este un dezastru fără ea.

Elena privi de la unul la celălalt. Will Jones se uita la desene.

— Îmi faci pe plac. Nu vrei să acţionezi.

Will se întoarse spre ea.

— Câţi oameni sunt în casa aceea? Sunt înarmaţi? Au paznici? Parole? Cine vine şi cine pleacă? Când? Leary pleacă vreodată?

Elena îşi îndreptă spatele şi îl înfruntă.

— Deci stăm şi aşteptăm fără să facem ceva?

— Acţionăm când avem răspunsuri.

Elena cunoştea tonul acela masculin ferm.

— Harding va face prima gardă pe Half Moon Street în timp ce noi vom cerceta cea mai apropiată cârciumă.

Cineva dintre localnici trebuie să vorbească.

— Cât timp „cercetăm” în loc să acţionăm?

— Două zile ar trebui să fie de ajuns.

Will încuviinţă spre Harding, care se întoarse să plece.

Elena îl auzi în camera exterioară, mişcându-se de colo-colo, stârnind focul. Dacă Harding era un servitor, nu era ca niciunul din casa tatălui ei. La un moment, îl auzi închizând uşa. Ea şi Will Jones erau singuri. Fuseseră singuri şi noaptea trecută. Aceeaşi conştientizare a prezenţei lui apăru imediat ce Harding plecă, de parcă aerul din cameră se schimbase. Elena aruncă încă o privire la el, la mâinile lui, la gât, la vesta de mătase ce îi îmbrăţişa torsul, la părul negru sălbatic.

Ştiuse din momentul în care îi auzise vocea în bordel că era periculos în alt fel decât ceilalţi bărbaţi din cameră. Fuseseră neglijenţi şi prostiţi de băutură şi uşor de manipulat de Leary. El fusese un egal pentru Leary. Elena ştiuse instinctiv. El se duelase cu Leary. Făcuse ca lucrurile să fie aşa cum voia el.

El studia desenele de pe masă ca şi cum ea nu exista. Asta era dificultatea. Fusese de acord să o ajute, dar era clar că nu credea că poate să o facă. Ar fi preferat să încheie cu ea şi să o predea autorităţilor în orice moment. Elena trebuia să obţină ajutorul lui, ca apoi să poată acţiona singură. Avea să pună mâna pe acele scrisori şi să dispară înapoi în propria viaţă. Reputaţia mamei sale şi inima ei depindeau de asta.

Elena îl privi în timp ce desluşea desenele incomplete. Nici o posibilitate nu părea să îi scape. Nu avea să fie uşor să îl păcălească, dar era necesar. Eşecul ar răni-o pe mama ei în moduri incomensurabile, în timp ce păcăleala abia dacă l-ar răni pe Will Jones, nu în felul în care corpul lui fusese rănit înainte, nici măcar în felurile în care Elena văzuse că familia lui îl putea răni. El credea că nu are nevoie de ea. Urma să ia de la ea tot ce putea afla despre bordel şi să se întoarcă acolo pentru propriile scopuri. Ea avea să facă la fel.

Faptul că recunoscuse vocea lui Wenlocke fusese

unicul avantaj pe care îl avusese în acest joc pe care îl jucau. Cum ar fi putut uita acea voce? Nu mai auzise niciodată o voce ca aceea. Wenlocke era unul dintre puţinii bărbaţi în compania căruia tatăl ei era vreodată tăcut. O simplă hotărâre a lui Wenlocke era amintită timp de săptămâni, tratată ca fiind temeinică. Elena nu fusese des în compania ducelui, dar fusese marcată de măreţia lui, de indiferenţa lui perfectă faţă de cei inferiori. Înşişi zeii antici erau mai puţin indiferenţi faţă de muritori decât era marele duce.

— Nu-mi place, spuse Will Jones pentru sine, nu către ea.

Ar fi fost tipic lui să o lase în urmă şi să acţioneze singur. El nu putea şti, iar ea nu îi putea spune, că ceea ce voia din acel bordel era nici mai mult nici mai puţin decât viaţa ei.

Dacă scrisorile mamei ei provocau vreo investigaţie publică sau vreun proces, orice scandal, tatăl ei nu i-ar permite mamei să rămână în casa lor. Ar fi dată afară. Chiar şi fără vreo discuţie în public, chiar dacă ar lăsa-o să rămână cu ei, faptul că tatăl ei ar şti de acele scrisori ar condamna-o pe mama sa la o viaţă de dispreţ devastator. În orice caz, mama ei ar trebui să fugă, iar fără aceasta, casa tatălui ei ar fi… un mormânt.

Will Jones se îndepărtă de masă cu o scurtă privire către ea, punând la loc cărţile în felul ordonat în care îşi ţinea camera.

— Mi-ai cerut ajutorul şi ai fost de acord cu regulile mele. Plecăm devreme, aşa că ai face bine să te odihneşti acum. Poţi să dormi în patul de aici. Îţi voi aduce o cămaşă de noapte.

Will se întoarse cu spatele, semn că terminase discuţia.

— Aş prefera celălalt pat.

Dacă Elena îi dădea ocazia, ar fi închis-o din nou, aşa cum făcuse în noaptea în care descoperise această cameră. Încă trebuia să descopere ce declanşa uşa ascunsă de pe partea asta.

Enervat, Will îşi îndreptă privirea spre ea.

— Ei bine, nu renunţ la patul *meu* pentru tine.

— E enorm. Nici n-o să ştii că sunt acolo.

Un râs grav îi scăpă. Will îşi lăsă capul pe spate, privind tavanul.

— După toţi acei ani cu Paris, dar şi cu fratele lui, nu-i aşa?

— Doar după ce a murit Paris.

Elena simţi cum roşeşte.

— Pentru o desfrânată, nu prea înţelegi ideea de a împărţi un pat cu un bărbat. Cred că va trebui să-ţi citesc din nou, să continuăm cu educaţia.

Will ieşi prin uşa secretă către apartamentul exterior.

Ea îl urmă imediat. Nu îl putea lăsa să o închidă din nou.

— Ha! Sunt sigură că aş putea să-ţi dau eu lecţii. Nu eşti la nivelul lui Paris, să ştii.

— Un idiot atât de pierdut în dragoste că şi-a distrus oraşul şi familia. Nu, nu sunt ca Paris.

El se opri brusc, iar ea se izbi de spatele lui cu nasul lipit între omoplaţi. Inspiră adânc şi regretă, pentru că îl inspiră pe el. Simţi o dorinţă ciudată de a rămâne aşa, lipită de spatele lui.

Dar el se încordă imediat. Ea se dădu înapoi, se îndreptă, surprinsă de fiorul de plăcere la simplul contact cu el, cu duritatea cărnii şi a oaselor lui.

El se întoarse. Privirea întunecată o susţinu pe a ei. Pulsul ei se mări inexplicabil. Nu ar trebui să îl ademenească. El stătea încordat. Elena rămase nemişcată, grijulie să nu provoace vreo acţiune neaşteptată. Mâna lui ţâşni, o prinse de talie şi o aduse strâns lângă el.

— Am instrumentul ăsta util care îmi spune unde eşti. Dacă patul ăsta s-ar întinde de aici până în Franţa, aş şti exact unde eşti în orice moment.

Pentru o clipă o ţinu strâns lipită de corpul lui, lăsând-o să-i simtă forma puternică apăsându-i-se de şold. Ştia ce este, instrumentul masculin de reproducere. Nu era complet ignorantă. Apoi Will îi dădu drumul, iar ea se

poticni un pic înapoi, prinzându-se de tocul uşii.

— Alege-ţi patul cu înţelepciune.

Îl alesese. Dacă era periculos să doarmă lângă el, îşi asuma riscul. Nu îşi putea permite să lase scrisorile mamei ei să cadă în mâna oricui le putea înmâna poliţiei.

El se răsuci şi traversă camera. Din dulap îi aruncă o cămaşă de noapte; aceasta se desfăcu, căzând uşor la picioarele ei. Elena o ridică şi se îndreptă spre pat, întinzând-o pe margine.

Will stătu nemişcat în partea sa de cameră.

— Pune naibii cămaşa pe tine.

Ea scutură din umeri şi ridică veşmântul. Cămaşa de noapte era făcută pentru corpul lui mult mai mare. Când o îmbrăcă, îi atârna până la glezne. Sub faldurile ce o ascundeau, Elena îşi scoase vesta şi cămaşa şi desfăcu materialul care îl acoperea sânii. Corpul ei se cutremură la contactul cu cămaşa lui ca şi cum chiar el o atingea, iar îndrăzneala acţiunilor ei îi uscă gâtul prea tare pentru a mai putea vorbi, dar ştia foarte bine că nu trebuia să cedeze.

Privirea lui pe ea ardea mai tare decât vulgaritatea lui.

— Ce Elena din Troia mai eşti!

— Elena nu îşi dezvăluia farmecele oricui.

— Le-a dezvăluit blestematului ei de iubit.

— Tu nu eşti iubitul meu.

— Doar bietul fraier cu care propui să împarţi un pat.

— Tu eşti cel care propune să citească aventurile lui Lord ÎMPINGEMAIMULT.

Un râs spart ciudat îi scăpă.

— Doi pot juca jocul ăsta, Elena.

În timp ce degetele ei încă se chinuiau cu veşmintele bărbăteşti nefamiliare, el îşi dădu jos hainele pur şi simplu, până când rămase în lenjerie, partea cea mai masculină din el ridicând materialul. Era înalt şi bine făcut de la umeri până la şolduri cu pielea bine întinsă peste coaste şi muşchi şi încreţită de cicatrice în câteva locuri.

Elena simţi parcă o lovitură ciudată în stomac, iar respiraţia i se opri în piept. Îşi lăsă pantalonaşii să cadă pe

podea şi păşi lângă ei. Îşi trecu şi scoase braţele prin mânecile cămăşii de noapte şi suflecă manşetele prea lungi peste încheieturi, fiecare mişcare făcută cu grijă şi deliberată, cuprinzând senzaţia de conştientizare din ea.

El îi făcu urechile să se înroşească rostind o înjurătură, se întoarse cu spatele şi ridică teancul de broşuri de lângă pat. Elena se urcă în pat şi se strecură sub cuvertură şi aşternuturile albastre de mătase, în timp ce el se uita prin cărticelele sale. Patul moale şi fin o făcu să ofteze. Leneş, Will alese o broşură şi o azvârli pe pat. Ca şi cum ea nu era acolo, îşi aranjă pernele şi se urcă lângă ea, luând cărticica şi răsfoind-o.

— Unde rămăsesem?

— Nu-mi aduc aminte, zise Elena şi ridică pătura până la bărbie.

— Mincinoaso!

Privirea lui se opri la o pagină din carte.

— Cred că Lord ÎMPINGEMAIMULT e pe cale să facă dragoste cu sânii Mirandei.

— Oh. Ei bine, dacă trebuie să citeşti, continuă. Nu mă băga în seamă. Sunt sigură că pot dormi oricum.

Închise ochii şi se rugă ca somnul să vină. „Repede”.

Micile pagini foşneau în mâinile lui.

— Paris a făcut dragoste cu sânii tăi, Elena?

Vocea lui era o şoaptă joasă, uscată, ce îi alungă somnul pe dată.

— Ne-am împreunat în dragoste. Des.

El râse viclean.

— Cred că nu ai idee ce înseamnă să te împreunezi în dragoste. Vrei să-ţi arăt?

— Nu, mulţumesc. Am nevoie de odihnă. Şi tu la fel. Dacă mâine trebuie să plecăm dimineaţa devreme.

— Înţeleaptă, ca întotdeauna.

Will stinse lumânările şi se băgă sub pături lângă ea. Stătea întinsă cam la un metru de el, dar Will îi simţea prezenţa, şoaptele cuverturii de mătase când respiraţia ei se schimba, parfumul ei, o dulceaţă care sfida funinginea şi putoarea Londrei. Nu ar fi trebuit să se uite la nici măcar o

pagină cu ÎMPINGEMAIMULT, dar faptul că ea se dezbrăcase în faţa lui îi făcuse să freamăte de dorinţă şi să-l doară. Ea îşi dezgolise sânii, iar amintirea lor din prima noapte, rotunzi şi cu areole înroşite, era suficientă să îi pună părţile intime la datoria permanentă de santinelă. Nu o minţise că va şti exact unde se află în patul imens.

Cu puţin efort, ar fi putut s-o imobilizeze sub el şi i-ar fi explorat sânii cu mâinile şi cu gura. Poate dacă ar face-o, i-ar băga minţile în cap şi s-ar întoarce la viaţa ei sigură, lăsându-i pe bărbaţi ca el şi Jack Castle să se ocupe de March şi cei ca el din această lume. Pe cine credea ea că poate salva riscându-şi viaţa în bordelul acela?

Elena se mişcă din nou în întuneric, o mişcare agitată a picioarelor care îi spunea că şi ea era la fel de agitată ca el. Tot ce era răutăcios şi deloc nobil în el se bucură.

— Unde doarme Harding?

— Are camere la etajul de mai jos şi are somnul greu.

Elena nu răspunse, şi el ghici că şi ea se chinuia cu tensiunea.

— Tu şi Harding aţi fost în război împreună.

— Am fost.

Şi când trupele britanice blocaseră râul Bidassoa pentru că informaţiile veniseră târziu şi greşit şi Wellington fusese în căutare de noi spioni, Will fusese suficient de tânăr şi de nebun să se ofere voluntar pentru misiune. Sergentul Harding, ai cărui camarazi priveau către cer cu ochi care nu mai vedeau, mersese cu el. Făcuseră echipă bună până când Waterloo îi lecuise pe amândoi de alte dorinţe de război.

Era bine să se gândească la război şi Harding, nu la sâni şi dulcea, dulcea Elena.

— Îmi place de el.

— E un pic rigid.

— E blând.

— N-o să-i spun că ai zis asta. De ce Elena din Troia? o întrebă el.

Deghizarea ei păru deodată atât de nepotrivită.

Din nou, Will aşteptă un răspuns pe care era posibil ca

ea să nu îl dea.

— Elena nu plânge, nu leşină. Toată lumea crede ce e mai rău despre ea, dar ea nu se prăbuşeşte. Nu se lasă rănită.

Trebui să recunoască faptul că îi plăcu răspunsul ei. Îl surprinse, dar avea sens, după tot ce văzuse la ea.

— Rămâne fără niciun prieten în afară de Paris.

— Mai bine Paris decât Menelau sau oricare dintre acei faimoşi pretendenţi.

— Paris era un laş lustruitor de armuri.

— Era un bun arhitect, să ştii. Avea gusturi excelente.

— Asta vrei tu la un bărbat? Gusturi bune?

— Nu. Vrei să-ţi spun?

Asta ar trebui să pună capăt fantaziilor lui desfrânate. Nici un dubiu că avea vreo întruchipare a virtuţilor nobile în minte.

— Spune-mi.

Will o simţi întorcându-se spre el, rearanjând pernele şi deranjând cearşafurile, astfel încât materialul îi alunecă pe lângă corp, iar parfumul ei cald ajunse la el.

— Vreau un bărbat care mă vede, mă cunoaşte şi mă vrea. Cu toate defectele lui, Paris chiar m-a văzut. Crezi că am fost dorită de toţi acei alţi bărbaţi, acei pretendenţi faimoşi, dar nu era adevărat – ei doar voiau lucruri care veneau la pachet cu mine – un regat, o victorie sau o comoară. Nimeni nu mă voia pe mine, mai puţin Paris.

— Şi dacă eu te vreau, Elena, doar pe tine, doar persoana ta dulce? Îmi poţi rezista?

Întrebare stupidă, realiză el.

Ea făcu o mişcare tăcută, se răsuci pe spate, departe de el.

— Nu mă vrei pe mine. Îl vrei pe March.

— Un răspuns isteţ.

Capitolul 10

— Unde presupui că a plecat? Un om nu dispare pur şi simplu.

Vocea lordului Palgrave se ridică deasupra murmurului jos al conversaţiei din club din dimineaţa târzie, şi bărbatul îşi aminti să vorbească pe un ton mai moderat. Deşi el şi Sir Walter Ruddock erau singuri în colţul lor de cameră, era o zi sobră de doliu naţional. Un bărbat trebuia să fie înţelept şi să îşi cunoască locul în lume. Cu prinţul George pe cale să fie încoronat, curentele politice se schimbau.

— Mesajul lui spune până la întâi. Foarte neplăcut, de parcă nu ştii.

Sir Walter încuviinţă din cap. Înţelegea perfect poziţia lui Palgrave. Cei doi bărbaţi descoperiseră recent o legătură prin mesagerul lui March.

— Evershot a fost viclean ca o vulpe în legătură cu asta, dar nu cred că March s-a atins de vreun ban din banca sa din octombrie. Nu l-am văzut prin oraş de luni întregi.

— Suspectezi vreo crimă?

Lord Palgrave privi în jur prin club ca şi cum ar fi crezut că un ucigaş s-ar putea ascunde într-un colţ al salonului pentru cafea.

— Vrei să spui individul ăla care a încercat să îl atace pe March chiar aici? Ruddock îşi scutură cu grijă buclele bine aranjate. Mai degrabă cineva a refuzat să se lase ucis.

— Dar când ai primit veşti de la el ultima oară?

Sir Walter nu trebui să se gândească de două ori.

— L-am văzut pe băiatul ăla dinţos al lui acum două zile.

Lord Palgrave se posomorî.

— Treaba e că nimeni nu vrea să dea greş cu o obligaţie, dar dacă eşti disponibil…

Excelenţa Sa, ducele de Wenlocke, îşi împături ziarul şi se ridică din scaun. Îi auzise vorbind pe cei doi membri ai clubului şi se apropie de ei un bărbat înalt, cu înfăţişare ca de piatră. Dacă se întâmpla să-i cadă în dizgraţie, un om putea să decadă din societate. Aerul rece al acestuia era o legendă în club. Nimeni nu glumea în club, dar în afara

acestuia, se spunea că sfârşitul e aproape nu atunci când va îngheţa iadul, ci atunci când ducele de Wenlocke se va dezgheţa.

— Excelenţă, îmi pare rău că v-am deranjat, mormăi Palgrave.

Wenlocke nu îl salută pe niciunul dintre bărbaţi.

— Aveţi mesaje de la March?

— Excelenţă, avem o conversaţie privată.

Wenlocke întinse pur şi simplu o palmă deschisă.

— Domnul March nu se mai ocupă de preluarea nici unei obligaţii.

— L-aţi văzut? întrebă Sir Walter şi realiză deodată că întrecuse măsura.

Nimeni nu îşi permitea familiarităţi cu Wenlocke.

— Mă confunzi, Ruddock.

Mâna rămase întinsă, neîndoielnică în ceea ce cerea.

Ruddock băgă mâna într-un buzunar interior după biletul pe care îl primise prin mesagerul lui March. Îl puse în mâna ducelui. Să îl refuze pe Wenlocke ar fi însemnat sinucidere socială.

Palgrave privi către prietenul său şi făcu acelaşi gest.

Ducele sfâşie în două mesajele şi le aruncă în flăcările focului din apropiere.

— Aş prefera să nu mai transmiteţi alte mesaje către domnul March.

Cei doi bărbaţi aruncară priviri şocate către el. Figura lui Wenlocke nu lăsă loc de întrebări.

— Aş spune, Excelenţă, că acestea sunt chestiuni private.

Una din sprâncenele de fier ale lui Wenlocke se ridică uşor.

— Serios, Ruddock, dacă crezi că vizitele tale pe Half Moon Street nu vor ajunge în paginile de scandal şi, Palgrave, dacă crezi că excursia pripită pe continent a fetei tale nu va deveni informaţie publică, vă înşelaţi.

Leslie Atherton Granville, ducele de Wenlocke, se întoarse la scaunul său în cealaltă parte a camerei. Cei doi prieteni nu mai găsiră nimic să îşi spună unul celuilalt şi îşi

îngropară feţele în ziar.

Wenlocke păstră acel aer de dispreţ arctic pe care îl învăţase de tânăr, când îşi căpătase titlul. Trăise mai mult decât cei mai apropiaţi companioni din tinereţe şi mai mult decât unicul fiu. Acum îl depăşise chiar şi pe bătrânul rege nebun. Era înconjurat, chiar şi la clubul său, de molâi şi nulităţi, ca Palgrave şi Ruddock, bărbaţi de rang şi caracter inferior.

Nici măcar înfrângerea lui Napoleon şi restaurarea monarhiilor nu putea opri curentul democratic. Perspectiva domniei următorului George era îngrijorătoare. George al IV-lea nu avea să facă nimic pentru a readuce credinţa conaţionalilor săi în superioritatea sângelui străbun.

Puţine lucruri rămăseseră pentru el de făcut în viaţă, dar avea să le facă. Avea să îl distrugă pe Archibald March şi să se asigure că ducatul lui ajunge în mâini demne de a-l prelua, nu progeniturii nelegitime a acelei târfe de pe Hill Street.

*

— Ţine-ţi spatele la uşă şi faţa în umbră tot timpul. Lasă-mă pe mine să vorbesc.

Elena încuviinţă din cap.

Se cocoşaseră în frig, la câteva uşi de o cârciumă, pe o stradă nu departe de Half Moon Street. Servitori, grăjdari şi lachei frecventau locul, precum şi căruţaşi şi meşteşugari. Pentru mai mult de un sfert de oră dăduseră ocol uşilor negre. Acum îl aşteptau pe Harding să iasă şi să le dea un semnal.

Will Jones o studie scurt. Nu îi vorbise de dimineaţă, doar insistase să arate ca un băiat, fiind de acord cu pălăria prea mare şi obligând-o să poarte un fular maro de lână, înnodat în jurul gâtului. Acum Will îi trase borul pălăriei peste frunte şi îndesă o buclă de la ureche sub pălărie. Atingerea degetelor lui calde în mănuşa de lână pe gât o făcu să se cutremure.

El avea un talent, realiză ea, de a se transforma în

altcineva. Nu era vorba doar că îşi schimba hainele, ci de abilitatea lui de a-şi schimba mersul, postura, gesturile, chiar şi faţa. Îşi putea face ochii negri şi intenşi să pară inexpresivi, ca şi cum ar fi dispărut undeva în adâncul lui. Nu se bărbierise în acea zi şi ţepii negri îi acopereau mare parte a feţei. Arăta ca oricare dintre sutele de muncitori cu haine cernite, cere se plimbau pe străzile Londrei şi se opreau pentru o halbă când puteau.

Harding apăru şi se îndreptă spre ei. Când trecură unul pe lângă celălalt, Harding şi Will Jones schimbară un semnal pe care Elena nu îl înţelese.

Will Jones deschise una dintre uşile negre grele ale localului şi o luă înainte. Mare parte din lumină venea de la un foc straşnic dintr-un şemineu mare deschis, cu marginile aspre vopsite în verde-închis. Jones arătă spre o bancă, iar Elena merse de-a lungul ei şi se aşeză. El comandă la bar, unde o duzină de oameni erau prinşi în conversaţie, şi se aşeză lângă ea cu spatele la perete.

Camera era plină de voci. Majoritatea bine dispuse şi aspre. Locul mirosea a bere şi a lână caldă, umedă. Nimic nu părea sinistru în glume sau în oaspeţi şi nimeni nu privea către Elena. Ea începu să observe vocile aparte. Făcuse asta încă din copilărie, stând tăcută în mijlocul discuţiilor de gentlemeni ale tatălui său şi ale asociaţilor acestuia, observându-le ticurile verbale pentru a-i povesti mai târziu mamei ei. Era atentă la timbru şi ton, la tempoul sacadat al furiei sau nerăbdării şi la glasul mieros al bărbaţilor pompoşi. Singurele voci pe care şi le aminti de la bordel erau cele ale lui Leary şi Faţă-de-Cărămidă, şi ar fi recunoscut-o pe oricare din ele dacă ar fi auzit-o. Pe Faţă-de-Cărămidă şi-l putea imagina într-un astfel de loc, pe Leary nu prea.

Când i se aduse punciul, Elena se aplecă deasupra băuturii aburinde, inspirând aburii piperaţi. Lângă ea, Will Jones se făcu aproape invizibil în întuneric, cu capul aplecat peste o halbă de bere. Dar Elena ştia că era extrem de atent. Când era aproape de ea, nu putea să nu fie conştientă de prezenţa corpului lui. Poate pentru că

domniseră împreună în patul acela mare, Elena devenise cumva sensibilă la apropierea lui. Dimineaţă Will o părăsise brusc şi nu îl văzuse până nu se îmbrăcaseră amândoi.

În cârciumă se discuta despre cai şi despre bucătarul capricios al unui mare lord, când un nou-venit intră, întâmpinat de toţi.

— Domnule Castle, ce doriţi? strigă proprietarul.

O încordare în postura lui Will Jones îi dădu de înţeles Elenei că bărbatul îi era cunoscut. Într-o clipă îşi aminti. Castle era numele poliţistului din Bow Street căruia Will voise să o predea. Imediat se strecură spre dreapta, dar mâna lui Jones coborî pe coapsa ei, ţinând-o în loc, în timp ce bărbatul se apropia de masa lor.

— Cine este tâlharul, Jones?

— Castle, ce te aduce aici?

Mâna caldă şi puternică pe coapsa ei o ţinea în loc nemişcată şi trimitea senzaţii ce îi distrăgeau cu totul atenţia.

— Câinele furat al unei lady.

Elena simţi cum Castle o priveşte, dar îşi ţinu capul jos. El se îndreptă spre mulţime şi strigă:

— Trei şilingi pentru oricare ştie ceva despre un King Charles Spaniel aparţinând lui Lady Bellingham.

În murmurul de zgomote care întâmpinară oferta, o voce îi învinui pe francezi.

— Francezii-s ăia de fură câinii şi-i vând afară, aşa fac.

Jack Castle se răsuci, îşi trase un scaun şi se aşeză cu faţa spre Elena şi Will. Puse jos un baston negru tocit, cu emblema aurie a coroanei. Will Jones privi la baston şi apoi în depărtare.

— Fără supărare, bă… spuse Castle şi o privi. Se opri şi se uită când la Elena, când la Will. Din tigaia încinsă direct în foc, fetiţo. Eşti sigură că eşti în siguranţă cu diavolul aici?

Elena încuviinţă din cap. Mâna pe coapsa ei apăsă o dată, dar nu se mută. Căldura îi ardea piciorul.

Jack Castle luă o gură zdravănă din băutura sa, încruntându-se a dezaprobare. Îşi bău berea, dar Elena ştia

că, exact ca Will Jones, Castle avea urechea aplecată la discuţiile din cameră.

— Deci eşti pe urmele hoţilor de câini, Jack? Sună exact ca genul de muncă pentru a promova un om al legii.

Jack Castle ridică privirea cu un rânjet ciudat. Avea o faţă lungă, slabă, iar deasupra un smoc de bucle castanii care abia îi acopereau urechile precum mânerele unui urcior.

— Ah, dar vezi tu, este câinele lui Lady Bellingham. Mă aştept să fiu bine răsplătit pentru eforturile mele. Ce te aduce înapoi în cartierul ăsta, Jones?

— March.

— Crezi că e în casa de pe Half Moon Street?

— Trebuie să fie undeva.

— Pe continent, aş paria.

— Proprietarul de aici i-a zis lui Harding că indivizii din bordelul lui March nu scapă nicio vorbă despre nimic. Ai zice că păzesc secrete de stat.

Jack Castle afişă o mină precaută. Bărbatul îşi contemplă berea, fără să mai asculte conversaţiile din jurul lor.

— Ministerul de Interne nu ar fi interesat de acest loc, nu, Jack?

Elena simţi că sângele i se scurge din obraji. Anumite fraze din scrisoarea către mama ei îi veniră în minte, fraze acuzând-o pe aceasta de aprovizionarea cu arme a unor trădători. Nebunul care îi luase mamei ei banii făcuse ceva pentru ca guvernul să suspecteze un complot.

— Doar de hoţi de câini, deocamdată.

Respingerea întrebării sună artificial.

Vocea lui Will Jones deveni batjocoritoare:

— Al naibii moment pentru un complot, n-ai zice? Au mai trimis cei de pe Bow Street pe altcineva în casă să se uite?

— Ştii că nu pot să-ţi spun asta, Jones. N-ai văzut nimic noaptea trecută, nu?

Elena îl simţi pe Will Jones încordându-se. Tonul său când vorbi din nou era indiferent, ca al cuiva care îşi

pierduse interesul pentru conversaţie. Nu se uită la Castle.

— Doar depravarea obişnuită, nici urmă de trădare. Deşi m-am întrebat de ce era aşa pază serioasă. Doi oameni la fiecare uşă tot timpul.

— Asta m-a mirat şi pe mine, recunoscu Castle. Dar March pare să fi dispărut.

— Mă îndoiesc. Asta dacă nu cumva are fonduri în altă parte. Nu mai poate să scoată nimic din banca lui Evershot acum.

— Atunci îşi stoarce încă victimele de bani.

— Cum altfel poate să trăiască sau să scape.

— E o treabă al naibii de grea să dovedeşti ceva despre un om cu prieteni sus-puşi.

Castle se ridică şi apucă bastonul. Will Jones păru să nu observe.

— Să-mi spui dacă pot să te ajut.

— Aşa o să fac, Jack.

Când uşa se închise în spatele lui Castle, Will Jones luă mâna de pe coapsa Elenei.

— Lacheii lui March nu vor fi de găsit pe aici cu copoii băgându-şi nasul.

— Cum de îl cunoşti pe domnul Castle?

— Am lucrat cu el.

— Şi tu ai fost poliţist?

— Bea. O să te încălzească. Urmează să-i dăm liber lui Harding.

Când păşiră în stradă, frigul îi cuprinse imediat, înţepându-i obrajii şi nasul Elenei. Ochii îi lăcrimau. Îşi şterse lacrimile cu dosul palmei şi grăbi pasul pentru a-l prinde din urmă pe Will Jones.

Postul de observaţie al lui Harding era un grajd gol, pe o alee îngustă de pe Shepherd Market. Puteau vedea pe oricine intra sau ieşea pe uşa din spate a casei de pe Half Moon Street. Will îi dădu Elenei o furcă şi luă una el însuşi.

Se aplecau cu furcile şi împungeau fire rătăcite de fân de fiecare dată când cineva trecea. Locul mirosea a cal şi a fân mucegăit, iar Elena strâmbă din nas când furca ei întoarse ceva care duhnea a amoniac. Se opri pentru un

moment pentru a se sprijini de coada furcii.

— Presupun că aveai slujnice care să facă munca serioasă în Troia, Elena?

— Trei servitoare – Andraste, Alcippe şi Phylo – tot timpul lângă mine.

Will trebui să îi recunoască meritele; nu îşi lăsa masca jos niciodată. Se îndoia că el ar fi făcut vreodată o treabă mai bună ca spion.

— Deci singura ta treabă era doar ţesutul?

— Te înşeli în privinţa ţesutului dacă ai impresia că nu implică niciun pic de muncă.

— Niciun miros, totuşi.

— Nimic aşa umil ca un grajd, dar mă vezi că fac treabă.

Vorbele îi ieşiră printre dinţii clănţănind.

— Vino aici, ai îngheţat. Sprijină-te de mine.

— Sunt băiat.

Will îi aruncă privirea lui sardonică, îi luă şi sprijini furca de perete. O trase după el şi se lăsară în jos, într-o grămadă de paie relativ curate, Will ghemuind-o între picioarele lui întinse şi împreunându-şi braţele în jurul ei.

— Nu te umfla în pene. Eşti un bărbat neconvingător. Castle te-a dibuit imediat.

— Te învinovăţesc pentru orice eşec în deghizarea mea. Tu eşti maestrul în această artă.

El râse.

— Atunci Londra trebuie să fie o dezamăgire pentru tine.

— Nu este oraşul drumurilor largi şi al înălţimilor de pe care să priveşti toată câmpia până la mare. Dar Troia avea plictiseala ei, ceea ce nu pot spune despre Londra.

— Troia, plictisitoare?

— Oh, da. Procesiunile regale interminabile, ceremoniile inevitabile. Bărbaţi în robe ţin discursuri de sus. Şi tot timpul ziduri. Cineva ar putea privi marea pentru totdeauna fără să meargă măcar o dată pe mal.

— Ar trebui să-mi fie milă de biata Elena?

— Niciodată.

Timp de ore întregi, până când picioarele ei înţepeniră, nimeni nu venise ori nu stârnise vreo suspiciune, iar apoi Nate Wilde apăru în peisaj pe după un colţ.

Desigur, Will Jones îl văzu primul. Fu în picioare într-o clipă. Imediat ce Wilde intră pe poarta din zidul din spate al grădinii, Will Jones se năpusti şi sări spre barele de fier de deasupra zidului unde se afla un platan. Într-o secundă se trase în sus şi privi printre crengile copacului.

Elena îi văzu licărirea din ochi când reveni la grajd.

— Poate că eşti talismanul meu norocos, Elena.

— Sunt partenerul tău.

— Harding e partenerul meu. Tu eşti… Rânji spre ea… un adaos, dar posibil unul util. Îl vom urmări pe Wilde când pleacă. Mi-ar plăcea să schimb două vorbe cu el undeva unde să îi poţi auzi accentul din nou.

— Crezi că el e intrarea noastră în bordel?

Aşteptară aproape o oră până ce Wilde reveni în stradă, cu mâinile în buzunare, o siluetă ascunsă într-o haină, un fular şi o căciulă. Mergea cu pas rapid şi constant spre est, de partea cealaltă a Londrei. Elena observă că Will Jones se pricepea foarte bine la urmăriri. Îi urmă exemplul. Bărbatul îşi făcu loc prin trafic, astfel că mişcările individuale nu îi separau de peisajul londonez. Urmărindu-l pe tânăr, ziua trecu de la umbrele după-amiezii târzii la întunericul nopţii.

Will rămase concentrat asupra lui Wilde. Îşi pierdură prada pentru un moment în Strand şi o găsiră din nou acolo unde traficul se împărţea în jurul St. Clement Danes. Wilde trecu prin poarta din gardul de fier şi intră în mica biserică. Will Jones grăbi pasul şi cei doi se strecurară în spatele băiatului în timp ce clopotele băturăsfertul de oră.

Elena se opri brusc în spatele naosului. Mai fusese în această biserică frumoasă, cu stranele şi lambriurile de lemn închis la culoare şi arcadele albe înalte ale etajului superior. Farmecul micii biserici şi scopul ei sacru erau în dezacord cu tot ce făcuse de zile încoace. Acel moment o făcu să simtă o urmă de dor pentru vechea ei viaţă.

Lângă ea, Jones şopti:

— Nu văd prada. Mă duc să încerc în criptă.

Dispăru pe treptele spiralate, către partea de jos a bisericii.

Un paracliser începu să aprindă lumânări pentru vecernie, slujba preferată a mamei ei. Elena închise ochii pentru un moment şi îi promise mamei sale din nou că nu va da greş, apoi se întoarse de la naosul încântător pentru a-l urmări pe Will Jones.

Îşi sprijini mâna pe lateralele aspre ale scării spiralate abrupte, coborând pe treptele triunghiulare. La capăt, piloni joşi sprijineau o boltă de arcade scunde din cărămidă, deosebite de arcele albe înalte din interiorul bisericii în sine. Elena merse din pilon în pilon până când ajunse suficient de aproape pentru a auzi conversaţia. Băiatul se oprise la jumătatea drumului spre criptă, unde câteva lumânări luminau slab într-un suport de fier. Într-o nişă în vechiul perete de cărămidă era un sarcofag de piatră albă cu o efigie pe capac a unui cavaler adormit. Wilde îşi strecură mâna sub sarcofagul de piatră, scoase un săculeţ, puse ceva în el şi îl aruncă înapoi la loc. Will Jones se aşeză în spatele băiatului.

— Foarte înţelept. Nu aş avea încredere să-mi las marfa oriunde apropierea lui March sau a lui Bredsell.

Wilde tresări la vorbele lui Will Jones şi se aruncă înainte, dar Jones îl prinse şi îl târî la un oratoriu, unde îl puse la pământ.

— E timpul să-ţi mărturiseşti păcatele, Wilde.

— Io iau mesaje, asta-i tot. Nimic rău în asta.

— Mesaje care ucid oameni.

— Io n-am ucis pe nimeni.

Elena se apropie mai mult, pentru a sta în spatele unui alt pilon gros care susţinea bolta.

— Dick Cullen, Mama Greenslade şi nefericiţii din familia Dobbs. Eşti norocos că doar atâţia au murit în inundaţia aia.

Elena îl văzu pe Wilde scuturând din cap, dar nu putea să scape din prinsoarea lui Will Jones. Băiatul nu pleca

nicăieri. În schimb, Jones îl ridică şi îi verifică buzunarele. Băiatul încercă să îl lovească, loviturile sale abătându-se nebăgate în seamă peste umerii şi capul lui Jones.

Jones scoase un pachet de scrisori legate cu o sfoară şi un teanc de bancnote împăturite din buzunarele băiatului şi îi dădu drumul acestuia. O expresie ursuză şi încăpăţânată apăru pe faţa băiatului, fără urmă din rânjetul lui dinţos la vedere. Nu îşi luă ochii niciun moment de la bunurile pierdute.

— Nu poţi să te întorci la March fără obiectele astea, nu, Wilde?

— Sunt şi alte slujbe. Pot să am grijă de mine, zise băiatul şi îşi îndesă mâinile în buzunare.

— Fără ascunzătoarea de sub sarcofagul sfântului o să fii în arest la secţia din Bow Street într-o săptămână şi o să fii pe drum spre Golful Botany într-o lună. S-ar putea să fie salvarea ta.

— N-am nimic să-ţi spun, copoiule.

— Eu cred că ai. Cred că poţi să-mi spui unde e March.

— Visezi.

— Da?

Will Jones merse lângă suportul de lumânări. Desfăcu sfoara care lega scrisorile, deschise una şi o ţinu în lumina pâlpâindă. Scrisorile cuiva, o persoană precum mama Elenei, care avusese încredere că toată corespondenţa ei privată va rămâne privată. Elena nu recunoscu hârtia ca fiind cea liliachie pe care o folosea mama ei, dar ştia că acele scrisori contau pentru cineva.

Wilde începu să înjure. Valul de înjurături era şocant.

— Poate vrei să începi prin a-mi spune totul despre după amiaza asta, în casa de pe Half Moon Street, şi când terminăm cu asta, poţi să-mi spui despre şcoala lui Bredsell.

— Ţi-am zis. Îs doar un mesager, atâta tot. Duc tot ce-mi zic ei şi duc.

— Scrisori şi bani şi mai ce?

— Nu-i treaba ta, copoiule.

— Zi-mi despre casa de pe Half Moon Street. Cine te lasă să intri? Cine ţi-a dat hârtiile astea şi banii? Unde sunt ţinute hârtiile astea? Cine îţi zice ce să spui, ce să ceri? Când te duci din nou?

— Io nu dau în gât.

— Dar îţi vrei bunurile înapoi, nu?

Faţa băiatului spunea că le voia. Micile flăcări licăreau în suporturile lor de tinichea. Voci se auzeau jos pe scară de la oamenii care intrau în biserică pentru vecernie.

— Domnu' March mă învaţă. Mă pune să stau în biblioteca lui mare şi să-i citesc cărţile. Multe cărţi.

— Trebuie să scoţi ceva mai bun de-atât, Wilde, dacă îţi vrei hârtiile înapoi. Facem altfel. E un băiat pe care îl caut. Poate îl ştii. Înalt, slab, ţine o bandă de băieţi tineri cu el.

— E mort. March l-a omorât în inundaţia de bere.

— Minţi, Wilde. Corpul lui n-a apărut pe nicăieri.

Băiatul dădu din umeri.

— Mai încearcă o dată, Wilde.

— Io n-am nimic de-a face cu el. Ăla-i pe cont propriu. Nu-i de pe Bread Street.

— Dar l-ai văzut?

— Cine-i el pentru tine?

— Cât înseamnă pentru tine? O liră? Jones ţinu una din hârtiile lui Wilde deasupra unei flăcări pâlpâinde. Alegerea ta, Wilde.

Din nou băiatul strigă un şuvoi de înjurături colorate.

Jones coborî biletul spre marginea flăcării. Hârtia tremură în căldura acesteia.

— Las-o baltă, copoiule. Nu vrei ca March să ştie că băiatu-i viu.

— March plănuieşte să-l omoare?

— L-am auzit spunându-i lu' Bredsell de asta.

— Unde ai auzit conversaţia asta?

Wilde nu spuse nimic. Ochii lui fugiră spre cripta din jur, căutând o ieşire. Elena îşi lipi spatele de pilonul gros.

— Biroul lu' Bredsell.

— Bună treabă, Wilde.

Ea îndrăzni să privească din nou. Jones chiar râniea către băiat. Se întinse spre sarcofagul de piatră şi scoase săculeţul băiatului.

— Acum ai de ales – marfa ta sau scrisorile şi banii lui March.

Băiatul se holbă la săculeţul din mâna lui Jones.

— O să m-omori, copoiule.

Jones îi aruncă teancul şi scrisorile.

— Dacă stau să mă gândesc mai bine, o să-ţi păstrez marfa. O să fie mult mai în siguranţă la mine. Dacă te hotărăşti să pleci de la March, poţi să vii la mine.

Elena înconjură pilonul când Wilde trecu pe lângă ea, înjurând printre dinţi.

Will Jones veni lângă ea.

— Crezi că poţi să imiţi vocea lui Wilde?

— „O să m-omori, copoiule”.

Rânji la ea.

— Sper că nu, Elena.

Capitolul 11

Se reîntoarseră în camera lui Will Jones printr-un labirint de alei, pe care Elena ştia că nu şi le va mai aminti a doua zi. În ciuda frigului şi a atmosferei naţionale de doliu, uşile crâşmei din apropiere se deschideau şi închideau încontinuu, iar râsete şi lumină se revărsau în stradă. Vizavi de semnul semilunii inscripţionat pe uşa secretă către apartamentele lui Jones, două prostituate se aplecară pe o fereastră mai de sus a unui bordel, privind clienţii crâşmei venind şi plecând. Femeile îl observară pe Will Jones imediat.

— Will Jones, pe unde-ai fost, diavol nebun? Coastele alea ale tale s-au vindecat?

— Willie dragă, cine e noul acolit care te însoţeşte?

— Adu-l aici. Să se ocupe Nell de el.

— Juma de preţ pentru începători.

— Seară bună, doamnelor, mulţumesc pentru ofertă. Aşteptaţi până-i creşte păr pe bărbie mai întâi.

— Nu te sfii acuma, Will Jones. N-o să te vindeci niciodată de unu' singur în patu' ăla mare al tău.

Will deschise uşa misterioasă care nu păru a fi uşă deloc.

— Unde-i câinele? întrebă Elena.

Nu era întrebarea arzătoare pe care o avea în minte, dar era cea pe care şi-o permise. Nu avea niciun motiv să fie enervată de vocile jucăuşe şi vulgare ale femeilor. Nu era nimic jignitor în îndrăzneala lor prietenoasă. Nu conta pentru ea dacă el citise povestea lui Lord Împingemaimult uneia dintre ele sau tuturor ori dacă pregătise baia şi marele lui pat de sultan pentru plăcerea lor. Elena încercă să scape de gând. Nu era un gând pentru Elena din Troia, dar aproape că nu auzi răspunsul lui despre câine.

— Zebediah e probabil încă pe Oxford Street. Cam pe-acolo se plimbă.

Trecură de scări prin apartamentul exterior şi prin peretele din lambriuri în camera lui interioară. Elena îl urmă, privindu-l în timp ce puse marfa lui Nate Wilde într-un sertar din biroul său. Rămase intrigată de ordinea din camera lui interioară, cu dulapurile, hărţile şi rafturile cu cărţi. Harding nu se vedea nicăieri. Will Jones agită focul şi îl aduse la viaţă, apoi plecă, spunându-i că poate avea cinci minute de intimitate. Elena ştiu că nu era momentul pentru a zăbovi. Îşi scoase îmbrăcămintea şi profită de baia pe care o descoperise când Will o adusese înapoi de la şcoală.

Când ieşi din cameră, el stătea lângă foc, cu faţa în umbră. Elena văzu dintr-o privire nerăbdarea din postura lui, un cot ieşit în afară, pumnul sprijinindu-se arogant de şold. Toată ziua fusese înfofolit, exact ca ea, în straturi de lână şi piele. Acum revenise la forma aceea zveltă şi bine făcută a lui. O vestă uzată din lână gri căreia îi lipseau doi nasturi îi înfăşură coastele peste o cămaşă simplă din bumbac, deschisă la gât.

Era desigur obişnuită cu aroganţa masculină. Toţi bărbaţii erau aroganţi. Priveau femeile de sus, dădeau

ordine, se aşteptau la supunere. Dar aroganţa familiară a tatălui ei şi a asociaţilor acestuia venea laolaltă cu poziţie şi titlu, cu tămâie, cu veşminte şi mătase şi cu înălţimi măreţe de unde aceştia să poată vorbi de sus. Aici era vorba de aroganţa unei persoane simple. Elena ştia că Will Jones ar fi fost arogant dezbrăcat, şi gândul acesta îi aduse un val de căldură în obraji.

Era mai sigur să se uite la masa pregătită pentru două persoane, cu o sticlă de vin, o farfurie cu brânză şi pâine, un vas cu portocale şi un platou acoperit, care conţinea ceva care mirosea delicios a găină friptă. Stomacul ei scoase un chiorăit imediat şi nedemn. El păru că nici nu observă mâncarea.

Will strâmbă din nas la ea, iar Elena înţelese de ce. Părul ei ciopârţit nu văzuse o perie sau un pieptăn. Era electrizat de la contactul cu şapca de lână. Nu mai făcuse nici baie de când fusese la bordel. Probabil că Will voia să păstreze distanţa.

— Mănâncă, o invită el.

Ea se aşeză în timp ce el aduse un tăciune de la foc pentru a aprinde lumânările. Întrebarea pe care nu o mai putea ţine în ea ieşi la suprafaţă.

— Ce-ai păţit la coaste?

Will se opri. Mâna lui peste o lumânare din suportul de alamă de pe masă se opri exact ca limba stricată a unui ceas înainte de a tăcăi secunda următoare.

— Cineva le-a lovit cu picioarele.

Termină ce avea de făcut şi se aşeză în faţa ei.

Ea se holbă, neînţelegând.

— Cum?

— Cum loveşti un câine cu picioarele.

Turnă vin, cu mâna perfect stabilă.

Elena îşi controlă un fior în timp ce realiză ce vru el să spună. Ea, care asculta tonurile din orice voce, auzi dispreţ de sine în a lui.

— Eu nu lovesc niciodată câini cu picioarele.

Will îşi ridică paharul, iar ea îl ridică pe al ei.

— Pentru Londra, Elena, unde câinii sunt loviţi cu

picioarele în fiecare zi.

— În Troia, bineînţeles, câinii regali erau mereu bine trataţi.

Elena bău. Vinul negru avea o aromă fructată, o textură bogată, ca niciun altul din care îi mai fusese vreodată permis să guste. Simţi imediat un val călduţ de senzaţii relaxându-i membrele. Puse paharul jos. Trebuia să fie pragmatică.

— Crezi că poliţia investighează casa de pe Half Moon Street.

— E probabil. Castle e un om important în poliţie. El nu e pe urmele unor hoţi de câini.

Will ridică uşor capacul de pe platou pentru a dezvălui două găini fripte bine. Străpunse una şi o puse pe farfuria ei.

— Când crezi că vor acţiona?

Will nu îi răspunse imediat, ci îşi tăie pasărea din farfurie.

— Nu te mai întorci acolo.

— Asta eu decid. Orice altceva se întâmplă acolo nu schimbă ceea ce trebuie să fac eu, ori persoanele care contează pe mine să o fac.

— Regulile mele, îţi aminteşti? spuse el încet. Aşa ne-a fost înţelegerea.

Ea nu răspunse, ci îşi tăie carnea şi mâncă hotărâtă. Ar fi prostesc să nu o facă. Avea nevoie de forţă şi de curaj să i se împotrivească.

Putea imita vocea lui Wilde acum. Poate că accentul lui ar trece-o de poartă. Ar putea minciunile să o treacă de subalternii lui Leary? Ar putea ajunge la camera aceea misterioasă marcată în desenele lui Harding? Scrisorile ar fi încuiate? Cum ar ieşi? Întrebările o măcinau.

Păru că nu vorbiră pentru o eternitate. Hârşâitul tacâmurilor pe porţelan, sâsâitul şi trosnitul focului, foşnetul hainelor lor sunau neobişnuit de tare în urechile ei.

El puse primul furculiţa jos.

— Eşti un gânditor gălăgios, Elena. Nu ai niciun plan care să valoreze ceva şi crede-mă, nu vrei să fii în

interiorului bârlogului lui March când apare poliţia.

— O să găsesc eu ceva.

— Am o idee mai bună. De ce nu-mi spui ce este acel ceva pe care vrei atât de tare să îl recuperezi de la March? Presupun că e o scrisoare, ori scrisori – ceva pe care March a pus mâna prin banca lui Evershot.

Will o privi îndeaproape. Ea alese o portocală de pe farfurie fără să dea vreun semn că el i-ar fi ghicit secretul. Dacă avea dreptate – şi ar fi pariat un ponei că aşa era – trebuia să-i recunoască meritul de a nu-i confirma. În schimb, ea străpunse coaja fructului cu unghia, eliberându-i parfumul dulce-acrişor.

— Am putea acţiona mâine, devreme, când toată lumea din casă doarme. Leary trebuie să doarmă şi el cândva, nu?

— Înţeleg că nu vrei ca poliţia să ajungă înaintea ta.

— Îl vor aresta pe March?

Îl prinse cu întrebarea asta. Will luă o portocală de pe farfurie. Orice bănuieli aveau cei de pe Bow Street, ministrul de interne era prieten cu March. Cei doi făcuseră fără îndoială schimb de informaţii, iar ministrul de interne ar fi precaut cu investigarea lui March. Dacă Will voia ca March să răspundă în faţa legii, trebuia să îl prindă el. Ştia asta, o ştia de ceva timp.

Ea îl privea cu ochii aceia negri, de sub genele foarte dese.

— Am putea plăti un curier, spuse ea, şi aş putea face eu livrarea în locul lui. Harding trebuie să fi observat care negustori fac livrări.

— Şi apoi?

— Las o fereastră deschisă. Harding creează o diversiune. Tu intri.

— Şi unde să mă duc?

— Direct spre biroul lui Leary. Niciun lucru important nu va fi încredinţat altcuiva.

Lui Will îi plăcu inteligenţa fetei.

— Şi cât timp am avea până ar veni după noi?

— Ceea ce caut eu e deosebit. O să îl recunosc în

momentul în care îl văd.

— Şi dacă ne întâlnim cu Leary înainte să găseşti hârtiile astea deosebite?

O urmă de iritare apăru pe faţa Elenei.

— Am putea lua arme.

— Să nu mergi niciodată nicăieri în Londra neînarmată, zic eu.

Will scoase un cuţit din mânecă şi îl puse pe masă.

— Eşti pregătită să ucizi pe cineva pentru a-ţi recupera scrisorile?

Pentru un moment, Elena făcu ochii mari la lamă şi la întrebare.

După un minut, îi întâlni privirea şi răspunse:

— Nu.

— Bine de ştiut. O să dorm mai bine ştiind că n-ai de gând să tai beregata nimănui ca să-ţi iei… scrisorile înapoi.

— Eşti aşa de sigur pe tine.

— March face comerţ cu secretele oamenilor de ceva timp. Pare că a pus mâna pe un secret care contează pentru tine.

— Deci, o să funcţioneze planul?

— Nu.

Îi dăduse, totuşi, o idee. Se pare că găsise o metodă de a rezolva problema fără riscuri pentru ea. Şi el se gândise în timp ce mâncaseră. Să o lase să se întoarcă în acel loc păru o idee destul de proastă, dar ezitarea lui îl nedumeri. Jafuri, masacru, viol, le văzuse pe toate. Câte vieţi eşuase să salveze? Un raport întârziat, informaţii greşite, documente pierdute. Prea multe pentru a le ţine socoteala. Grija lui pentru destinul unei virgine necunoscute era ridicolă.

Cu siguranţă nimeni nu îşi mai făcea griji pentru ea. Îl pusese pe Harding să se uite prin ziare după anunţuri. Nimic. Will se gândi că Elena nu avea niciun bărbat în casă pentru a duce această luptă pentru ea, aşa că trebuise să fugă pentru a o duce singură. O gospodărie întreţinută doar de femei nu era probabilă, având în vedere referirile ei frecvente la figuri masculine autoritare.

Will o privi luând o bucăţică delicată de portocală între buze şi simţi lucrul pe care îl negase toată ziua trezindu-se la viaţă în interiorul lui.

Încă nu ştia cine este. Tot ce ştia despre ea arăta că nu era potrivită pentru el, o virgină educată din înalta societate englezească Dar o va avea.

Ar începe cu gura aceea voluptuoasă, cu dulcea buză de jos ieşită în afară, ce dispărea în colţuri strânse, pentru că nu zâmbea cu uşurinţă. Ar face acele buze să se deschidă, şi prinse sub ale lui. Ştiu deodată că era o idee proastă. Îi dorea corpul. Săruturile erau doar tatonările din întâlnire, înduplecarea adversarului înaintea unui atac în forţă.

Caracterul ei era la fel de misterios precum viaţa ei. Nu fusese educată la şcoală împreună cu alte fete, altfel nu ar intra atât de bine în rolul Elenei. El înţelegea cum funcţionează deghizarea, cum făcea pe cineva să nu tremure în faţa duşmanului. Elena era bună la asta, ceea ce însemna că repetase. O singură dată văzuse Will cum îi căzuse acea mască.

Frumuseţea ei trebuie să fi atras pretendenţi, dar darul ei de a imita îi spunea lui Will că petrecuse timp neobservată în compania altora. Asta era enigma. În compania cui ar fi trecut neobservată o frumuseţe ca a ei? În preajma ducelui de Wenlocke poate, iar dacă Elena îl întâlnise pe ducele puternic, însemna că aveau o legătură de familie. Fata era cu siguranţă mai presus de el.

Spre deosebire de Xander, Will nu aspirase niciodată la paturile domniţelor cu titluri. Preferase mereu fetele muncitoare.

Problema era că mădularul lui credea că Elena era a lui. Un puls constant în venele sale bătea „A mea”.

Elena nu era indiferentă faţă de el. Will simţise fiecare secundă în care îl studiase atentă înainte de cină. Îi văzuse încruntarea dintre sprâncene, nedumerirea unei femei lipsite de experienţă încercând să înţeleagă ce se întâmpla între ei, şi o văzuse roşind, conştientizându-şi propriul interes carnal pentru un bărbat.

O putea face să îl dorească. Nu ar fi corect, nu ar fi decent, nu ar fi onorabil, dar nu îi mai păsa de mult de corectitudine, decenţi şi onoare. O salvase de la Leary. Era a lui.

Will îi reumplu paharul.

— Povesteşte-mi din nou despre cum făcea dragoste Paris.

Ea stătea în faţa lui, desfăcând bucăţi din altă portocală, dând la o parte membrana albă dantelată, o regină pretenţioasă, Elena a lui. Ea aruncă o privire cercetătoare spre el.

— Îţi place că-l batjocoreşti. Ai fost un soldat bun?

— Un soldat bun? Cu gura spurcată, nerespectuos, nemilos în luptă, capabil de a rămâne în viaţă până când vreun superior îi cere să moară? Nu. Am fost un spion mai bun.

Dorise să o şocheze, dar privirea ei nu şovăi. Elena scutură din cap.

— Spune-mi un lucru pe care l-ai făcut pentru a merita buna părere a lui Harding.

— Buna părere a lui Harding?

— Da, Harding are o părere bună despre tine. Te-ar urma în orice luptă, nu?

— Ar face-o.

— Ştiu. Deci spune-mi de ce? Trebuie să poţi numi un lucru bun pe care l-ai făcut în ultimii, cât, şapte ani sau mai mult?

Will luă o înghiţitură mare de vin. Elena era foarte mulţumită de sine pentru că reuşise să schimbe subiectul conversaţiei.

— M-ai blocat, drăguţă.

Ea pufni.

— Niciodată.

Până la urmă, Will trebui să îi spună trei poveşti modificate înainte ca pleoapele ei să se închidă şi mâna să i se deschidă pe masă în jurul unei felii de portocală. Poate că ea îi scăpase, până la urmă. Will se întinse peste masă, luă bucata de portocală din palma ei deschisă şi o băgă în

gură.

Se întrebă dacă tutorele care o învăţase atât de multe despre greci se aventurase şi în alte opere decât ale lui Homer. El îşi amintea bine de lecţiile cu Hodge. Will i se alăturase lui Xander hotărât să îl ajungă din urmă, să nu îl lase pe fratele său mai mare să îl întreacă în cunoştinţe. Era un obicei de-al lui Hodge pe care şi-l reamintea.

„Dragii mei băieţi”, spunea Hodge, dându-şi la o parte ochelarii de pe nas, iar Xan şi Will ştiau că urmează să le împărtăşească aspecte mai picante din marii clasici.

Will se ridică, înconjură masa şi privi în jos spre ea. Picioarele ei erau încrucişate la glezne, astfel că genunchii se deschideau într-un V al invitaţiei. Nu era intenţia ei, dar gura lui se uscă, iar mădularul i se întări ca piatra. O ridică din scaun pe picioarele ei. Ea se sprijini de el ca un copil somnoros, uşor de condus spre pat. În uşa dintre camere se trezi mai bine cu o tresărire lipsită de graţie ce trimise în coastele lui o lovitură cu cotul. El inspiră adânc brusc, clătinându-se înapoi spre tocul uşii.

Ea se îndreptă, prinzându-se de umărul lui, privind în sus cu ochi speriaţi, mâna ei liberă apăsându-l într-o parte.

— Coastele tale.

Will începu să răspundă în glumă, dar se pierdu în ochii ei, plini de regrete pentru durerea minoră pe care i-o provocase.

— Greşeală, Elena. Niciodată să nu-i arăţi diavolului simpatie.

Îi ridică privirea pentru a o întâlni pe a lui şi o strânse aproape, cu mâna lui latră pe spatele ei, ţintuind-o în loc sprijinită de el, tot corpul vibrând doar de la contact. Îşi coborî faţa spre a ei.

Will intenţionase să acţioneze încet, să o înveţe cum gurile se pot prinde, explora şi ceda, dar Elena avea gust de Spania, de vin, de mirodenii şi portocale, ca un oraş deschizându-şi porţile în faţa unui învingător, iar el intră, luând prizonier oftatul ei.

Îşi puse mâna mai sus pe spatele ei pentru a o aduce mai aproape, pentru a o strivi de el, şi simţi materialul

strâns care îi cuprindea sânii. Îşi dorea acei sâni, amintindu-şi senzaţia acestora pe pieptul lui în acea primă noapte.

Ea purta veşminte bărbăteşti ca ale lui, o vestă şi o cămaşă de bumbac peste pantaloni de lână. Mâna ei încă apăsa neajutorat pe coastele lui. Will îi desfăcu nasturele de la încheietură şi duse mâna în jos pentru a-i scoate cămaşa din pantaloni, îi atinse pielea fină de pe spate, şi mintea i se goli. Îşi strecură palma pe sub veşmintele ei pipăind marginea materialului, atât de strâns că îi rănea pielea.

O întoarse în braţele sale, cu o mână pe abdomen, ţinând-o strâns lipită de el, cealaltă mână desfăcând nasturii vestei. Haina căzu desfăcută, apoi Will o ridică pe braţe şi o duse până la pat. O lăsă jos pe cuvertură şi o prinse între coapse în timp ce îi dădu jos vesta şi cămaşa.

Ea privi năucită la pieptul lui în timp ce el îşi trecea mâinile peste umerii ei goi şi în jos peste braţe. Carnea ei ca mătasea avea o transparenţă cremoasă. El observă nodul din prinsoarea materialului chiar sub sânul ei stâng şi, cu degete tremurânde, îl desfăcu şi dădu la o parte materialul. Ea îi privi faţa, absorbită. Will se simţea expus în timp ce îi descoperea sânii, incapabil de a-şi ascunde dorinţa, fără nicio mască la îndemână.

O dungă adâncă şi roşie îi marca pielea deasupra şi sub sâni, sânii pe care şi-i amintea, atât de rotunzi şi de plini, cu sfârcuri roz-deschis. Îşi duse mâinile în sus pe corpul ei peste coaste pentru a cuprinde fiecare colină şi a-şi trece degetele peste vârfuri, iar ea se arcui, cu capul dat pe spate, mâinile ei prinzându-l de braţe, ţinându-l acolo, pierdut în senzaţie.

Virtutea îngropată sau o fantomă a lecţiilor bătrânului Hodge ieşi la suprafaţă şi îşi zgâlţâi lanţurile şi jeli că Will ar trebui să o avertizeze. Era prea neexperimentată pentru a-şi cunoaşte slăbiciunile corpului aşa cum le cunoştea el, şi le-ar fi folosit împotriva ei. Will îşi ridică privirea.

Pentru un moment era din nou înapoi în birou cu Hodge şi Xander, Hodge reamintindu-le că erau bărbaţi raţionali. Monştrii, le spunea, devorează virgine înlănţuite

de stânci. Bărbaţii ar trebui să se limiteze la un clapon bine fript şi să îşi caute un partener, nu un sacrificiu, în pat.

Alungă amintirea incomodă.

— Elena, o să fac dragoste cu sânii tăi.

Ea îl privi, ameţită de vin şi de săruturi, ca şi cum ce spunea el nu avea niciun sens.

Conştiinţa insistă să îi ofere încă un avertisment.

— Poţi să-mi spui cine eşti, Elena. Oricine ai fi, amândoi ştim că acea femeie nu ar minţi niciodată în patul lui Will Jones. Ai putea să mă laşi să te duc înapoi la familia ta. Ai putea avea încredere în mine să recuperez ceea ce vrei din bordel.

— Nu.

Atunci el plecă. Elena rămase întinsă unde o lăsase. Aer rece trecu peste sânii ei şi se cutremură. Auzi încă o uşă deschizându-se şi închizându-se. Până acum înţelesese că apartamentele lui se întindeau pe un rând de clădiri pline cu intrări şi ieşiri misterioase. Închise ochii pentru a se gândi la acel paradox. Will Jones nu o voia în patul lui pentru că o voia acolo. Voia să facă cu ea lucrurile pe care Lord Împingemaimult le făcea cu Domnişoara Cedează, lucruri pe care Elena însăşi afirmase că le făcuse cu Paris. Voia să facă dragoste cu sânii ei.

El recunoscuse un interes carnal sincer în ea. Ei bine, asta era ceva nou. Niciunul dintre pretendenţii ei nu exprimase, precum privirea arzătoare a lui Will Jones o făcuse, un interes pentru trupul ei. Râse la acea idee. Cum ar fi putut? Primise o dată un sonet dedicat frunţii ei. Versurile nu o impresionaseră suficient cât să îşi dorească ca autorul acestuia să o scape de nici măcar o piesă din vestimentaţie.

Dorise să vadă coastele lui Will Jones, să pună mâna pe carnea lui, ca şi cum ar fi putut să îl vindece cu atingerea ei. Strânse mâna în jurul unui fald al cuverturii de mătase. Era un gând stupid, deloc tipic Elenei. Vecinele lui flirtaseră şi îl numiseră diavol. Era doar o vorbă, dar era adevăr în ea. Nimeni nu îl vindeca pe diavol.

Dar diavolul ei o văzuse. Chiar se uitase la ea aşa cum

nici unul dintre pretendenţii ei politicoşi, virtuoşi nu o făcuse. O curtaseră pentru a atrage atenţia tatălui ei şi pentru a-i obţine consimţământul. Poate că ar trebui să îl lase pe Will Jones să o ducă acasă direct la uşa tatălui ei. Poate că îl putea întâlni pe tatăl ei. Şi-i imagină pe cei doi stând faţă în faţă, tatăl ei îmbrăcat în robă, sever şi încercând să îl înspăimânte pe Jones, iar Will fiind sfidător. Ar spune pur şi simplu: „Îmi pare bine să vă cunosc, Excelenţa Voastră, am sărutat-o pe fiica dumneavoastră şi am făcut dragoste cu sânii ei şi mi-a plăcut foarte mult”. La gândul că Will Jones l-ar înfrunta pe tatăl său, un tremur scurt o zgudui, jumătate râs, jumătate suspin.

Elena privi la draperiile din damasc ale patului mare, vii în contrast cu lambriurile închise la culoare. Aerul rece îi făcu pielea de găină. În timp ce ea stătea întinsă în patul lui, mama ei era trează şi neajutorată. Fără o fiică să o consoleze ori să-i abată gândurile, mama ei putea fi mistuită de griji. Fără o fiică acolo, tatăl ei putea pune la îndoială dispoziţia proastă a soţiei sale. Putea obţine o confesiune de la ea. Dacă o dezamăgea pe mama ei... Se cutremură.

Fusese norocoasă în această noapte. Will Jones plecase. Înţelegea de ce. Chiar mai mult decât îşi dorea să facă lucrurile pe care le spusese, voia să îl învingă pe March şi să îşi găsească fratele. Parteneriatul lor era ceva fragil. Avea nevoie de un plan al ei. Ideea de a-l imita pe Wilde, care păruse atât de promiţătoare după-amiază, se prăbuşise sub pragmatismul dur al lui Will Jones. Dar dacă poliţia cerceta casa înainte ca Elena să ajungă acolo, scrisorile mamei ei ar ajunge în mâinile lor.

Se ridică pentru a se uita din nou la planurile lui Harding ale bordelului. Trebuia să existe o metodă de a lua scrisorile acelea.

Will Jones se întoarse în cameră la mult timp după ce ea deja se băgase sub pătură, în patul mare. Elena nu avea niciun dubiu unde fusese. Plăcerile cartierului său îi atrăseseră atenţia. Nu îi mai păsa unde va ajunge ea. Acela era un gând dureros. Tot timpul în care ea insistase să se

întoarcă în bordel, împotrivirea lui însemnase că nu voia ca Leary să o prindă din nou. Acum părea să fi renunţat la ea. Nu merita problemele în care se băga pentru ea. Nici faptul că ea ştia identitatea lui Wenlocke nu îl putea lega în parteneriatul lor.

În timpul nopţii, Elena se trezi dintr-un vis cu mama ei aflată pe puntea unui vas, clătinându-se pe valuri purpurii violente. Îl găsi pe Will Jones adormit lângă ea, ca şi cum ea nu ar fi existat.

Capitolul 12

Elena deschise ochii când ceva lovi patul. Buf! Harding stătea lângă capul ciufulit al lui Will Jones, cu un exemplar din *Morning Chronicle* în mână.

— Domnule. Harding privi în gol, părând să nu îi vadă întinşi în pat. Avem probleme.

Will Jones se trezi imediat, ridicându-se pe coate şi apucând ziarul. Se împinse în tăblia patului, ochii cercetând pagina.

Elena nu îşi putea lua privirea de la umerii lui puternici. Barba crea umbre sub buză şi de-a lungul mandibulei. Părul său negru sălbatic îi cădea peste frunte.

— La naiba!

Will aruncă repede cuverturile şi se azvârli din pat cu o privire în urmă spre ea.

— Fă ce ai de făcut. Plecăm în jumătate de oră.

Elena ridică ziarul aruncat. Sub titlul «Scrisoarea unei mame către fiul său”, citi:

Dragul meu fiu,

Veşti cum că eşti în viaţă mă aduc înapoi în Londra. Aceşti ani fără tine nu au fost viaţă. Oriunde ai fi în Londra, te implor să te întorci acasă. Trebuie să fii cu fraţii tăi, cu propria familie, în fiecare zi aşteptăm întoarcerea ta şi ne

dublăm eforturile de a te găsi.
Mama ta iubitoare,

Sophie Rhys-Jones

Urma un mesaj separat care oferea o răsplată informatorilor.

Familia Jones de pe Hill Street caută persoane care au informaţii ce pot conduce la găsirea lui Christopher Granville Jones, n. 16 noiembrie 1803, în parohia St. Martin. Vă rugăm aduceţi informaţiile între orele nouă şi prânz, în oricare zi. Toate rapoartele vor fi primite cu recunoştinţă.

Ceea ce se întâmpla în faţa casei mamei sale într-o dimineaţă londoneză înceţoşată era perfectă pentru scopul lui Kit. O mulţime de oameni, îmbrăcaţi bine contra frigului, se înşirau pe trotuar. Hawkers mergea de-a lungul mulţimii încercând să atragă cumpărători cu brioşe, turtă dulce şi cântece. O mişcare neîncetată scutura parcă mulţimea ca o coadă de pisici când oamenii se fâţâiau ori îşi suflau în mâini ori se răsuceau pentru a vorbi cu vecinii. Câţiva ţineau strâns ziarul cu mâinile băgate în mănuşi.

Era ziarul care îl adusese înapoi în cartierul mamei sale de data aceasta. Se temea că această căutare a ei îl va alunga din Bread Street înainte de a avea o şansă să îl salveze pe Robin. Nu reuşise încă, şi o armată de oameni pe urmele lui Kit nu era de ajutor pentru planul de salvare.

Mergând de-a lungul cozii, nimeni nu îl băgă în seamă pe el ori gaşca lui. Nu mai era îmbrăcat cu haina obişnuită şi purta o pălărie veche de pescar pe cap. Îi trimise pe băieţi în perechi să se agite intrând şi ieşind din coadă. Jay mergea de-a lungul cozii în mâini pentru a-i distrage pe oameni, în timp ce ceilalţi băieţi se uitau după orice putea să fi căzut.

Kit scrisese răspunsul la rugămintea mamei chiar pe ziar. Acum avea nevoie de cineva care să îi ducă mesajul în interior. Decise că cel mai bun candidat era un bărbat

masiv, cu o haină larg deschisă şi cu o pălărie mototolită, undeva pe la jumătatea cozii. Individul era sociabil şi vorbea uşor cu oamenii din jurul său. Kit porni spre bărbat, când o trăsură neagră apăru în viteză de după colţ. Toate capetele se întoarseră spre trăsura în viteză, iar Kit profită de moment pentru a-l pune pe micul Finch să paseze mesajul în mâna bărbatului.

Pe măsură ce trăsura se apropia, birjarul păru să piardă controlul cailor. Vehiculul viră strâns, roţile sărind pe pavaj. Biciul birjarului trosni, împrăştiind oamenii din drum. Omul cu brioşe îşi pierdu echilibrul, iar tava cu prăjituri de pe cap se înclină, împrăştiind marfa pe pavaj.

Trăsura dispăru în viteză şi oamenii se îndreptară, înjurând şi scuturând pumni după trăsură, alţii ridicând de jos brioşele. Kit fluieră după cei din gaşcă şi se strecurară în ceaţă în direcţia opusă, pe după colţul unde un câmp larg îngheţat ducea la Shepherd Market.

*

În timp ce mergea pe Hill Street, birjarul opri brusc pentru a evita o caleaşcă neagră ieşită de sub control. Will observă coroana ducală pe uşă când vehiculul trecu pe lângă ei. În urma lui, el şi Elena coborâră pe lângă un rând rupt de oameni la uşa mamei sale. Mulţimea agitată încerca să reformeze o linie. Will ghici ce se întâmplase. Nu era o răscoală, dar era o nelinişte în mulţime ce ameninţa ordinea. Oamenii îşi pierdeau cumpătul. La uşa mamei sale, Amos se chinuia să menţină ordinea.

Will merse în ajutorul servitorului asaltat, pentru a potoli o discuţie în jurul unui bărbat care sărise rândul şi insista că are un mesaj important pentru doamna casei.

Will îl măsură din privire pe bărbat, mare, musculos, dar părând prietenos.

— Unde-i graba, amice?

— Un băiat mi-a dat asta. Arătă o bucată ruptă de ziar împăturită. Păr şaten, atât de înalt. A spus că doamna va şti de la cine e. Chiar acum când individul ăla şi-a scăpat caii

de sub control. Cred că băiatul nu avea cum să fi ajuns departe, dacă vrei să-l interoghezi.

Will cercetă strada. Nu era niciun băiat misterios la vedere.

— Ce a zis băiatul?

— „Vă rog, domnule, o scrisoare pentru doamna tristă. Va şti de la cine e”. Nu o să uit curând privirea băiatului. Era desculţ. Şi în frigul acesta.

Will încuviinţă către Amos şi se întoarse spre mulţimea aliniată de-a lungul grilajului de fier. Fluieră strident şi, când le captă atenţia, se făcu auzit.

— Sunt Will Jones. Pe fratele meu îl căutăm. Vă vom asculta pe toţi, dar acest individ vine cu mine acum.

În salonul elegant albastru cu auriu al lui Sophie, oaspetele lor se holbă şi rămase stânjenit la distanţă, pierzându-şi pentru moment stăpânirea de sine când Sophie îl privi. Femeia, în obişnuita ei mătase neagră, stătea pe o canapea de catifea albastră cu ciucuri. Ţinea strâns la piept ţesătura înrămată ce fusese atârnată deasupra paturilor băieţilor ei. Maiorul Montclare se afla în spatele ei

Xander stătea la biroul lui, cu tocul în mână, încruntându-se la nişte pagini. Îi aruncă lui Will o privire recunoscătoare. La o masă alăturată, Cleo Jones turna ceai cu un calm admirabil. Văzând-o, Will realiză de ce o adusese pe Elena cu el. Îşi dorise un aliat pentru întâlnirea cu familia sa, dar trebuia să o trateze ca Troy Tibbs, aşa că o duse în colţul de lângă Cleo, unde nu va fi distras de ea în mijlocul dramei lui Sophie.

Will o auzi pe Geo întâmpinând-o şi le văzu pe cele două schimbând o privire. Cleo recunoscu deghizarea Elenei. Will îşi imagină ce îi spusese Xander soţiei sale despre scena la care fusese martor în camera lui Will. Dar cumnata lui cu capul pe umeri îl invită pur şi simplu pe domnul Tibbs să servească nişte pâine şi gem.

— Dă-i mesajul, îl îndemnă Will pe gigantul împietrit de lângă el.

Individul masiv înaintă, înclinându-se şi întinzând

bucata de hârtie din mâna lui.

— Milady.

— Ce este?

Privirea tragică a lui Sophie parcă îl paralizase pe omul masiv.

— Un mesaj dat acestui om…

El clipi.

— John Neale, doamnă. Un băiat micuţ mi-a dat asta pentru dumneavoastră, chiar acum, afară.

— Un băiat?

Speranţa din vocea lui Sophie era neîndoielnică.

— Nu mai mare decât cureaua mea, doamnă, spuse Neale.

Figura lui Sophie se trezi la viaţă şi luă biletul, desfăcându-l. Îl deschise şi îl citi într-o clipi.

— Xander.

Întinse biletul, privindu-l pe Xander cu o expresie neajutorată. Will ştia că mama lui era departe de a fi neajutorată.

Xander veni lângă ea. Citi biletul şi privi spre Will.

— Este anunţul din ziar, tăiat şi modificat cu cărbune.

Îi dădu hârtia lui Will. Peste anunţul original, cineva scrisese cu litere mari:

OPRIŢI CĂUTAREA. ACEL BĂIAT NU MAI EXISTĂ.
DUŞMANUL VOSTRU NU SE VA OPRI.

Will studie fâşia ruptă din mâna sa. Putea să fie adusă de unul din băieţii de la şcoala lui Bredsell, chiar de Nate Wilde, ori de vreun sărman înfometat. Dar cel care adusese biletul menţionase „doamna tristă* şi crezuse că aceasta va şti cine îl trimisese. Nu părea unul din mesagerii lui March. Nici urgenţa concisă din mesaj nu era stilul lui March.

— Ce crezi că înseamnă „acel băiat nu mai există”? Kit e în viaţă şi ştie că îl căutăm.

Xander nu răspunse. El şi Cleo schimbară o privire lungă. Apoi Xander se întoarse către informatorul lor stânjenit.

— Ne scuzi, domnule Neale, am auzit informaţii contradictorii în această dimineaţă. Ai primit acest mesaj în timp ce aşteptai afară?

— Îhî.

— Ce informaţie veniseşi să oferi înainte ca acel copil să îţi dea biletul?

— Văd mereu o bandă de băieţi când îmi fac livrările. Eu duc o căruţă spre Smithfield Market. Sunt tot timpul băieţi după căruţe, ştiţi, uitându-se după ce cade ori făcând ceva să cadă. O bandă neobişnuită, aş putea spune. Liderul e un individ înalt şi slab într-o haină neagră, arată ca cineva din lumea bună, dar cu haine zdrenţuite. Iar pe băieţi îi strigă pe toţi după nume de păsări, Lark[8], Jay[9]. Şi i-am văzut pe acoperişuri, sărind de colo-colo fără să le pese, ţin să spun.

Sophie scoase un oftat fermecător ce îl costă din nou minţile pe John Neale pentru o clipă.

— Kit e în viaţă. Oh. Îţi mulţumesc, domnule.

Will o privi pe Sophie.

— Ciudat atunci, cu anunţul tău în ziar, mamă, să primeşti un mesaj pentru „doamna tristă” care ne spune să ne oprim din a-l căuta pe „Acel băiat”.

Femela se întoarse spre el furioasă.

— Crezi că mesajul ăla a venit de la Kit, că a fost aici, în faţa casei lui şi nu a venit la noi?

Xander păşi între ei, cu soţia lui alături.

— Eu şi Cleo avem o teorie legată de motivul pentru care nu vine acasă, Will.

— Sunt bucuros să o ascult, Xan, dar avem şi un mesaj clar de la Kit însuşi, care ne apune că e conştient de un duşman periculos şi pretinde că el însuşi este, ce – schimbat? Nimic din ce era înainte? Şi cred că mama ştie de ce a primit avertizarea aceea.

Sophie aruncă o privire spre maiorul ei.

— Tot ce ştiu este că Kit este în viaţă şi că au trecut trei ani şi nu mai pot îndura aşteptarea asta supărătoare.

---

8 Ciocârlie

9 Gaiţă

Xander îi mulţumi bărbatului pentru informaţii, îi dădu cincisprezece şilingi, salariul pe o săptămână, şi îl conduse la uşă.

Will se întoarse către maior.

— Dacă ne permiteţi, maior Montclare, aceasta este o problemă între mama şi fii.

Maiorul se crispă, dar se retrase lângă o fereastră şi privi în stradă.

Xander reveni, iar Will se aşezi la celălalt capăt al canapelei faţă de mama lui. Ea îl privi cu nelinişte.

— De ce îi pasă lui Wenlocke de unul dintre odraslele tale, mamă?

— Wenlocke?

Sophie îşi trecu degetele peste marginea broderiei, acum evitându-i privirea.

— M-ai auzit, mamă. Trăsura lui tocmai a trecut cu zgomot pe stradă, făcându-i pe toţi informatorii tăi să sară la o parte pentru a se salva.

— Nu se poate să îi pese. Nu am pretins nimic niciodată. Niciodată.

Clătină ferm din cap, strângând ţesătura la piept.

Intuiţia lui Will îi dădu un fior de avertizare.

— Se aştepta să pretinzi ceva. De ce?

Chipul lui Sophie se întunecă, aruncând o privire stăruitoare spre spatele maiorului. Montclare nu se clinti.

— M-am căsătorit cu Daventry.

Capitolul 13

Xander încremeni. Will îşi auzi propria voce ciudat de goală, întrebând:

— Când? Unde?

Sophie îşi îndreptă umerii.

— Înainte să plece în India. Aici în Londra, la St. Anne, în aprilie 1803. Un bebeluş urma să se nască. Era o alinare pentru el să se gândească la asta. Îşi dorea un fiu. Credea

că se va putea înţelege mai bine cu familia lui când s-ar fi întors. Credea că ducesa l-ar putea ierta pentru mezalianţă, chiar dacă ducele nu ar fi făcut-o.

Will nu avu încredere să vorbească.

„Căsătorită”. În tot acest timp fusese văduvă. Îi abandonase cu şaisprezece ani în urmă pentru o respectabilitate pe care ei nu ar fi putut-o avea niciodată. Ca Lady Daventry, trecutul ei scandalos ar dispărea, în timp ce fiii ei, păcatele ei vii, ar rămâne bastarzi, toţi mai puţin unul. Kit nu era născut ilegitim, dar aparent fusese în pericol din momentul în care bunicul său lipsit de scrupule, ducele de Wenlocke, aflase de legitimitatea lui.

— Mamă, ai dovezi ale acestei căsătorii? întrebă Xander încet, din nou stăpân pe sine, din câte îşi putea da seama Will.

Xander o va ierta. Will nu putea.

Sophie încuviinţă din cap.

— Cred că ar trebui să examinăm această dovadă.

— Am scrisori.

Sophie întinse mâna, iar Xander o ajută să se ridice. Încăperea era tăcută, cu excepţia foşnetelor rochiei ei.

În lipsa ei, nimeni nu se mişcă ori vorbi. Will se uită la Elena şi surprinse o privire plină de dragoste de la Cleo către Xander.

Când Sophie se întoarse cu o cutie de piele şi o ţinu în poală, Will realiză că mai văzuse acea cutie anume de nenumărate ori,

O cutie simplă pentru zorzoanele unui bărbat, pentru acele lui de lavalieră. Amintirea veni neaşteptat, mama lui plângând peste acea cutie, comoara ei, alinarea ei, un bun care o consola. Will o privi deschizând-o cu un fel de veneraţie, scoţând o scrisoare şi citind-o cu un zâmbet tremurând.

— „Draga mea soţie”. Îi plăcea să mă strige „soţie”, noutatea lucrului. A scris scrisori şi pentru Kit.

Will îl auzi pe Xander întrebând:

— Există şi alte dovezi în afară de scrisori, mamă?

— Avea o casă. M-a dus acolo după nunta noastră

pentru a sta peste noapte. Hodge a stat cu tine, Will.

Aruncă o privire spre el, cu ochi înlăcrimaţi.

— Daventry i-a dat bătrânei sale doici să ţină jurămintele de căsătorie în siguranţă până la întoarcerea lui.

Will nu putu să creadă că se gândise la el în ziua nunţii. Doar obişnuinţa interogării îl făcu să pună întrebările pe care trebuia să le pună.

— Cine altcineva mai ştia de căsătoria voastră? Cine îl însoţise pe Daventry?

— Alt soldat, un locotenent din regimentul lui.

— Cine?

Sophie ridică bărbia.

— E colonel acum, Ned Drummond.

— Dar nu ai mai spus nimănui. Nu a apărut vreun anunţ de căsătorie?

Sophie scutură din cap.

— Am fost foarte grijulii. Ne-am căsătorit cu certificat special. Ned l-a procurat.

— Ai avut vreodată veşti de la Wenlocke? întrebă Xander.

— Niciodată. Daventry a plecat în India după o săptămână. Am vrut ca ducele să creadă că... aventura se încheiase.

Will se ridică. Trebuia să se îndepărteze de ea.

— Fir-ar să fie, mamă, Kit este moştenitorul lui Wenlocke.

Sophie scutură din cap.

— Nu am pretins nimic niciodată. Kit nu l-a vrut pe Wenlocke. Ne avea pe noi.

Xander vorbi:

— Dar Norwood ar trebui să înainteze o acţiune în instanţă. Kit ar trebui să-şi primească moştenirea. Mă întreb dacă doica lui Daventry mai e în viaţă.

Will se mişcă prin cameră încercând să nu se gândească la Sophie şi la Daventry, ci la Kit, care credea că îi pune pe ei toţi în pericol din cauza urii unui bătrân rece şi puternic. Prinse privirea Elenei şi ştiu că îl înţelegea. Se

întoarse spre mama lui.

— Cum a descoperit Wenlocke adevărul? Despre asta e vorba, mamă. Wenlocke nu vrea să ai un drept asupra lui prin Kit.

— Cred că acum ştiu răspunsul, Will.

Xander şi Cleo schimbară o privire.

— March.

Sophie se întoarse spre Xander.

— Nu îl ştiu pe domnul March. Nu am avut niciodată nici o treabă cu el.

Xander vorbea mai blând decât ar fi putut Will.

— Dar March a aflat de la banca lui Evershot, mamă, banca ta. Până în noiembrie anul trecut a avut acces la toate chestiunile private ale lui Evershot cu clienţii. Ce aveai în banca aceea care îl putea informa pe March despre căsătoria ta?

Sophie păru incapabilă să înţeleagă.

— Daventry a avut investiţii. Le-a pus pe numele meu când a plecat în India. A vrut ca eu să am un venit. Dar nu le-am atins ani întregi, nu după ce au ajuns veştile despre moartea sa.

Will trebui să pună întrebarea următoare:

— Când ai început să retragi din ele, mamă?

— Nu ştiu, acum patru, poate cinci ani, pentru educaţia lui Kit.

Sophie se prăbuşi în canapea, înţelegerea citindu-i-se în ochi. Privi din nou către spatele rigid al maiorului. Mâinile lui erau prinse strâns la spate. Vocea ei deveni o şoaptă:

— L-au luat pe Kit pentru că am folosit banii lui Daventry?

Xander vorbi:

— Nu. Kit a fost luat pentru că este fiul legitim al lui Daventry. March a descoperit adevărul când ai retras din acele fonduri.

— Şi s-a folosit de asta pentru a ajunge la Wenlocke, adaugă Will. L-a vrut pe Wenlocke îndatorat. Aşa lucrează March.

— Bătrânul ăla malefic! Mă duc la el. Mi-a luat fiul.

— Ah, mamă, asta e exact ce crede Wenlocke despre tine. Că i-ai luat fiul. Will ridică bucata de hârtie. Mamă, ai pus până şi numele Granville al ducelui în anunţ.

Privirea lui Sophie deveni încăpăţânată şi distantă. Îşi îndreptă rigid spatele, cu mâinile încrucişate peste ţesătura din poală.

— Fiul meu, copilul soţului meu, tot ce a mai rămas din el, e viu undeva în oraşul ăsta. O să fac tot ce-mi stă în putere pentru a-l aduce acasă. Crezi că doar fiindcă tu şi fratele tău sunteţi atât de grijulii cu ce spuneţi nu ştiu ce a îndurat? Prin ce suferinţe a trecut?

Maiorul Montclare îşi părăsi locul de lângă fereastră, veni în spatele lui Sophie şi îşi puse mâinile pe umerii ei. Ea conştientiză susţinerea. Dar nu se lăsă copleşită de ea. Maiorul rămase în faţa lui Will şi Xander cu cea mai războinică postură a lui.

— Domnilor, mama voastră a îndurat destulă suferinţă în această dimineaţă.

Will acceptă acest lucru. Sophie avea alt bărbat care să o susţină în acţiuni. Nu mai putea sta niciun minut. Să continue Xander discuţiile.

Will coborî scările cu Elena alături. În stradă, oamenii încă stăteau aliniaţi pe drum, aşteptând să ofere informaţii. Îi ignoră, mergând rapid spre centrul învăluit în ceaţă.

Nu o privi pe Elena în timp ce aceasta se chinuia să ţină pasul cu el.

— Mergi înapoi la oricine te-a ajutat să scapi de părinţii tăi, Elena.

— Nu pot.

Se opri brusc şi se întoarse spre ea.

— Vezi care e treaba cu mine. Fii fată isteaţă, Elena. Părăseşte-mă. Mergi înapoi acasă.

— Noi avem un plan.

— Nu există niciun noi. Nu mai există. Tot mai vrei să îl înfrunţi pe March? Poftim, ia nişte bani. Plăteşte un curier şi ia-i locul. Vezi dacă poţi să laşi o fereastră deschisă.

Îi apucă mâna, o desfăcu şi puse bancnota în palma ei.

— Unde te duci?

— Să-mi găsesc fratele. Fratele meu legitim, moştenitorul ducelui de Wenlocke, dacă bătrânul nu-l omoară.

— Pot să te ajut.

— Să mă ajuţi? Despre asta crezi tu că e vorba între noi? Doi oameni buni ajutându-se reciproc, ca nişte sfinţi binecuvântaţi?

— Ca parteneri.

Îi aruncă zâmbetul său sardonic.

— Nu suntem parteneri. Tu mă tragi pe sfoară, iar eu vreau să mi-o trag cu tine. Aşa că acum, cu puţin noroc, drăguţă, ai o şansă să scapi. Profită! Din momentul în care te-am văzut, te-am dezbrăcat în mintea mea, m-am bucurat de buzele tale, de sânii tăi şi m-am înfipt aşa de adânc în tine că nu mi-am mai ştiut numele.

Ea îi trase un pumn în coaste, o lovitură rapidă şi dură, care îl făcu să vadă stele în faţa ochilor.

— Ăsta e primul lucru raţional pe care l-ai făcut toată săptămâna.

El zâmbi cu dinţii strânşi.

— Ascultă-mă. Informatorul tău, căruţaşul ăla John Neale, a zis ceva care explică ce mi-a zis un copil pe care l-am întâlnit în şcoala lui Bredsell.

— Ascult.

— Băiatul nu avea mai mult de cinci ani. Zicea că numele lui e Robin[10], un nume de pasăre, înţelegi? Era nou în şcoală. M-a trezit când a încercat să deschidă o lucarnă spre acoperiş, în miezul nopţii. Zicea că trebuie să o deschidă pentru că „Băiatul” va veni după el pe acoperişuri.

— Cine eşti?

— Elena…

Puse o mână peste gura ei, ochii întunecaţi de furie.

— Să nu-mi trânteşti povestea aia iar. Ştii adevărul urât despre mine, dar eu nu ştiu nimic despre tine, nu-i aşa?

Elena se lăsă în voia atingerii lui, iar el luă mâna.

10 Măcăleandru

— Sunt partenerul tău. Am făcut un târg. Amândoi vrem să scoatem la iveală secretele acelei… case.

El înaintă spre ea, forţând-o înapoi prin ceţurile de pe Hill Street.

— Du-te acasă, Elena. Du-te înapoi la cine ţi-a dat drumul în Londra. Lasă-mă să îl distrug pe March. Dacă reuşesc, nu va mai distruge pe niciunul dintre oamenii ăia buni pentru care îţi faci tu griji.

*

Nate Wilde îşi băgă mâinile în buzunare şi îşi croi drum în biblioteca lui Bredsell pe după un dulap răsturnat. Locul era o ruină. Lui Nate îi plăcea o luptă bună şi tot timpul oferea pe cât primea când cei de pe Bread Street îi înfruntau pe cei din bande de pe alte străzi. Văzuse cum o încăierare distrusese o crâşmă, dar biblioteca lui Bredsell îi dădea fiori. Nimic nu scăpase violenţei metodice intenţionate.

O şi auzise, sunete de topor tăind. De la micul dejun fusese încuiat cu ceilalţi băieţi în sala de mese în loc să fie liber să hoinărească prin Londra. Când băieţii îşi curăţau bolurile de terci, Bredsell dăduse buzna în cameră şi îi ordonase domnului Coates, unul dintre profesori, să blocheze uşa din spatele lui. Cu ajutorul băieţilor mai mari, bărbaţii baricadaseră uşa cu mesele grele. Băieţii se strânseseră grămadă, ascultând strigăte, lovituri şi lemn făcându-se ţăndări pe hol.

Acum Nate vedea ce însemnaseră acele zgomote. Cineva întorsese cu susul în jos toate piesele de mobilier din biroul lui Bredsell. Sertare şi rafturi fuseseră golite. Podeaua era plină până la genunchi cu hârtii. Cotoare de cărţi cu paginile smulse fuseseră aruncate într-o grămadă înaltă ca un rug de cochilii. Pereţii aveau găuri imense unde lambriurile fuseseră smulse. Ferestrele erau distruse, iar bucăţi de porţelan dintr-un ceainic scrâşneau sub ghetele lui Nate.

— Nu sta acolo, Wilde, îi ordonă Bredsell. Îndreptă un

fotoliu verde din catifea. Ajută-mă să curăţ. Adu un coş din spălătorie.

Când Nate reveni, Bredsell era adâncit în fotoliul verde, cu mâna peste faţă şi bucăţi din umplutura scaunului agăţate de haina sa neagră. Bredsell îşi ridică mâna şi îi făcu semn lui Nate să ridice hârtiile împrăştiate. Nate începu cu un exemplar din *Morning Chronicle.* Văzu zeci de exemplare ale ziarului împrăştiate peste tot, unul dintre ele bătut în perete.

Bredsell părea neputincios în acel scaun pentru că cineva înfricoşător şi puternic intrase în viaţa lui şi o făcuse bucăţi. Părul lui auriu stătea ridicat în ţepi dezordonaţi. Stătea şi se holba în gol în timp ce Nate îşi croi drum prin hârtiile împrăştiate până ajunse în locul din care putea citi din priviri scurte anunţul bătut în perete. *Dragul meu fiu,* începea o scrisoare.

Nate citi mai departe. O mamă îşi voia fiul înapoi. Dorinţa din anunţ era ca un pumn în spate la care nu te aşteptai. Numele ei era Sophie Rhys-Jones şi locuia pe Hill Street, unde Nate îi spionase pe Xander Jones şi pe soţia lui. Puse totul cap la cap în mintea sa. Will Jones era celălalt frate, copoiul. Erau o familie ciudată, cu un fiu nobil, dichisit ca Xander Jones şi un fiu ca Will Jones. Era copoi, dar era dur şi isteţ ca un şobolan de pe Bread Street.

Nate îl ştia şi pe băiatul pe care îl căutau, cel despre care Will Jones întrebase când luase marfa lui Nate. Băiatul era un mister, tot timpul pe acoperişuri cu banda lui. Nate îl văzuse o dată sărind peste un gol mare între clădiri, ca şi cum era un fleac. Doar privind acel salt îi făcuse lui Nate inima să bată.

Se întoarse la strânsul hârtiilor în coş. Se gândi la băiatul din anunţ, dar se gândi şi la situaţia lui. Alţi băieţi puteau să răspundă la anunţ şi să primească bani pentru ce ştiau. Chiar şi o minciună putea aduce unui băiat nişte bani, dar el, Nate Wilde, nu putea intra în acea casă. L-ar recunoaşte acolo de pe vremea când îi spionase, şi mai mult de atât.

Nate se gândi la dezastrul din jurul lui. Faptul că ziarul

fusese lăsat în urmă era un fel de a spune că Bredsell fusese pedepsit pentru că băiatul era în viaţă. Pedeapsa rapidă, brutală îl neliniştea pe Nate. Cineva ştia că domnul March ţinea lucruri în cărţile sale. Oricine ar fi fost, alesese biblioteca greşită, dar avea să afle curând unde erau celelalte cărţi ale lui March. Nate nu voia să facă un comision pentru domnul March la momentul nepotrivit, în locul nepotrivit. Trebuia să facă o schimbare de carieră. Privi ferestrele sparte.

Ceaţa făcea să fie aproape la fel de întuneric ca noaptea afară şi era cât se poate de frig, aşa că nu era o zi bună pentru a băga mâna în portofelul cuiva. Oamenii vor fi înfofoliţi până la ochi şi s-ar grăbi pe străzi, fără să se oprească să privească la vitrinele magazinelor ori vreun artist de stradă. Nate înţelese că nu avea prea multe variante la acel moment. Dacă Will Jones nu i-ar fi luat marfa, putea pur şi simplu să plece. Refuză să se gândească la cât de mult durase să strângă grămada aceea.

Se gândea exact la acest lucru când March intră în cameră. Pasul său era dur şi rapid, nu mersul lui lejer obişnuit. Era acoperit şi înfăşurat cu lână până la ochi. Era frig, dar lui Nate i se părea că March voia să se ascundă.

Bredsell se plânse imediat:

— Ce-o să facem acum, March? Cine o să plătească pentru toate astea?

March traversă camera, smulse anunţul prins în perete şi îl azvârli pe podea.

— Bredsell, sper că eşti revoltat de un astfel de atac asupra unei instituţii caritabile. March privi în jur. Ai pregătit un anunţ? Ai trimis un mesaj la ziare?

— Ziare?

— Să le spui că ai făcut tot ce-ai putut pentru a-i proteja pe băieţi de sălbaticii care ţi-au atacat şcoala.

— Mă mir că eşti suficient de îndrăzneţ să vii aici, March. Este evident că Wenlocke supraveghează şcoala.

— Crezi că Wenlocke a fost în spatele acestui atac, nu Xander Jones? Nu aş spune asta ziarelor.

— Uită-te în jurul tău, March. Jones îşi caută fratele, nu…

O privire a lui March îl întrerupse pe Bredsell, dar March se opri la birou şi îşi dădu jos încet pălăria şi mănuşile, uitându-se în jur cu o privire cercetătoare.

— Au luat încasările de ieri?

— Wilde trebuie să le aibă.

— Atunci adună-te, Bredsell. Baricadează ferestrele alea.

— Nate, băiete, ce ai pentru mine?

Tonul domnului March era cald, dar faţa lui era rece, privirea lui acum distrasă cu cât vedea mai mult din dezastrul din cameră. Observă că fiecare carte fusese distrusă.

Nate scoase teancul pe care îl primise înapoi de la Will Jones, îl înmână şi privi cum March numără şi se încruntă.

— Asta e tot ce ţi-a dat Leary?

— Da, domnule March.

— Nimic nu ţi-a căzut din buzunar ori nu s-a pierdut pe drum?

— Nu, domnule March. Eu nu-s unu’ să vă dea de gol, domnule.

Nate se menţinu nemişcat sub o privire căutătoare, ascuţită.

— Bine atunci. Evident, va trebui să vorbesc cu Leary direct, dar nu vreau să îmi anticipeze vizita.

— Uită de Leary, March. Du-te pe continent înainte să te găsească Wenlocke.

— O să mă duc când primesc plăţile care-mi sunt datorate.

Bredsell îşi ridică mâna din buclele dezordonate.

— O să-ţi fiu recunoscător dacă nu le mai direcţionezi aici de acum înainte.

— Unde altundeva ar putea fi trimisă o donaţie generoasă către o şcoală? Cum o să aduci tu lumină în sufletele băieţilor fără sprijinul generos al protectorilor tăi?

Bredsell mormăi.

— Când te aştepţi să ajungă această plată?

— În cel mult două săptămâni.

March îi făcu semn lui Nate să ridice alt scaun răsturnat.

— Cum o să dau de tine?

— O să dau eu de tine. Tu doar ţine marfa.

— Şi dacă bătăuşii angajaţi de Wenlocke te văd aici?

— Nu mă vor vedea. Au făcut ce au fost trimişi să facă.

— Nu te poţi lupta cu Wenlocke, ştii doar. Ai citit *Chronicle* de azi-dimineaţă? Aparent, Wenlocke a citit. Nepotul lui e în viaţă, şi el ştie.

— Un bastard tare incomod, nu-i aşa? Ai crede că Wenlocke s-ar ocupa singur de dispariţia băiatului.

— De ce nu-i trimiţi pur şi simplu un cadavru, March? Un băiat de pe străzi. Ei mor cu o regularitate convenabilă. Cureţi cadavrul, şi cum o să ştie Wenlocke?

— Bredsell, mă surprinzi! Un jaf de morminte? Sau sugerezi crimă? Vreun biet băiat, ca Nate Wilde?

— Vrei al scapi de Wenlocke, nu?

— Am o modalitate mai bună de a mă ocupa de Wenlocke. Pentru un om al bisericii, ai atât de puţină credinţă. March zâmbi către Nate. Nate Wilde, iată treaba ta pentru azi, băiete. Am o carte pe care aş vrea să o muţi pentru mine dintr-o bibliotecă în alta. Depozitul ăla al meu, ştii tu care.

Ridică o bucată de hârtie din coşul pe care Nate îl umpluse şi scrise un mesaj pe ea. I-o înmână lui Nate.

— Ai înţeles?

Nate o citi şi încuviinţă din cap.

March băgă mâna în buzunar, scoase o monedă şi i-o dădu lui Nate.

— O să mai primeşti una când o să termini treaba, băiete. Niciun cuvânt lui Leary, ai grijă.

Bredsell se ridică. Sub privirea lui March, îşi scuturã bucăţile din umplutura scaunului de pe haină şi din păr.

— Aminteşte-ţi cine te ţine în afacere. O să continui să primeşti donaţii şi o să le păstrezi pentru mine. Aşteptă ca Bredsell să încuviinţeze. Şi cred că vei plănui o călătorie la

ţară pentru a-ţi reveni după lovitura asta nemiloasă asupra muncii tale de o viaţă. Cred că ar trebui să aranjezi o trăsură pentru mâine-dimineaţă în zori. Să vină să te ia de aici.

March îşi luă pălăria şi mănuşile şi se înfăşură până la ochi cu un fular gri.

— Şi Bredsell, să mă anunţi dacă auzi de vreun posibil cadavru al unui băiat de cincisprezece sau şaisprezece ani.

Nate aşteptă ca domnul March să deschidă uşa şi să îi dea drumul. Se va duce încă o dată. Se va uita în jur cu atenţie şi nu se va lăsa prins.

Capitolul 14

Elena se plimbă prin cartier timp de o oră până când furia clocotindă pe care Will Jones o stârnise în ea se reduse la o furie mocnită. Măcar îi ţinea de cald. Nu avea nevoie de el. Avea nevoie doar de hotărâre şi de noroc. Îşi croi drum spre Shepherd Market. Planul ei iniţial încă părea cel mai bun – să se dea drept curier. Avea banii lui Jones, iar de data asta avea de gând să îi cheltuiască pe toţi şi să nu dea înapoi nimic. La Kirby & Sons, Fruiters, arătă banii proprietarului şi ceru un săculeţ de alune şi un platou de mere coapte. Când i se ceru numele stăpânului ei, Elena spuse numărul de lângă clădirea lui March.

— Ah, pentru doamna Fairchild, de ce nu ai zis aşa de la început, băiete?

Elena obiectă un pic şi privi în timp ce el aranja cu mândrie merele într-un platou Kirby & Sons. Alunele le puse într-o pungă de hârtie.

Elena luă marfa şi îşi dădu silinţa să se îndepărteze agale. Pe strada din spatele clădirii lui March spuse o rugăciune scurtă, sperând ca bărbatul cu faţa de cărămidă să nu păzească uşa şi să nu îl vadă pe Nate Wilde prin apropiere.

Nu era niciun paznic, ceea ce sigur însemna ceva, dar însemna, de asemenea, că avea şi o şansă. Un individ slab ştergându-şi mâinile uleioase de şorţ îi răspunse la uşă.

— Alune şi mere coapte pentru doamna Fairchild, anunţă Elena.

— Ai greşit casa, băiete.

Bărbatul se sprijini de tocul uşii deschise.

— Nu se poate, zise Elena.

Spuse numărul lui March.

Numărul îl făcu pe individ să îşi scarpine capul şi să se holbeze la platou. Elena ridică învelişul de pânză, iar parfumul dulce al merelor zaharisite umplu aerul.

— Faine bunuri, băiete, dar nu e nicio doamnă Fairchild aici.

— Am numărul ei, în buzunar. Mă lăsaţi să mă uit?

— Eşti cam prostănac, aşa-i?

Omul ridică din umeri, iar Elena săltă platoul în faţa sa. Bărbatul îl luă de la ea.

Elena căută în buzunar în timp ce strânse fundul pungii de alune. Alunele se rostogoliră zgomotos peste tot pe podeaua bucătăriei.

— Uite ce-ai făcut, nătărău neîndemânatic.

Bărbatul se duse în bucătărie şi puse platoul cu mere pe o chiuvetă de tinichea.

Elena îl urmă şi se lăsă în genunchi, târându-se după alunele rostogolite.

— Le strâng eu, numa’ dă-mi un minut.

— Grăbeşte-te, băiete, ori îţi trag câteva peste urechi.

Un ceainic fluieră, iar bărbatul se întoarse cu spatele. Elena se uită rapid prin cameră după un zăvor de fereastră. În schimb, privirea ei căzu pe un inel de chei atârnând de un cui lângă uşă.

Elena se ridică, trase inelul şi îi dădu drumul în geantă. În genunchi din nou, ţinu geanta sub ea, încercând cu mâna să elibereze o cheie de pe inel. Se târî după alune cu o mişcare largă ca de mătură a mâinii libere, zăngănind alunele în timp ce le strângea. Imediat ce eliberă o cheie de pe inel, o strecură în buzunar şi se ridică. Bucătarul era încă

lângă foc. Elena agăţă inelul în cui şi ridică platoul cu mere.

— Le-am strâns, spuse ea.

— Atunci ai face bine să te duci la treaba ta, băiete.

Nu se uită la ea.

— Aşa fac, domnule.

Ieşi cu spatele pe uşa deschisă, cu o privire rapidă către încuietoare, şi se forţă să se răsucească şi să meargă încet prin grădina goală până în stradă.

Evită piaţa şi îşi făcu drum înapoi spre Piccadilly. Ar fi trebuit să se simtă invizibilă, o pată de gri şi maro în ceaţa şi burniţa Londrei din mijlocul după-amiezii. Dar simţea că parcă era în flăcări, ca o cometă pe pietrele înnegrite de funingine, ca şi cum oamenii aveau să se întoarcă şi să se holbeze. Încercă să îşi controleze euforia, încetinind pasul şi ţinându-şi mâna în buzunar pentru a simţi cheia. Îi umplea palma, un cap plat şi un corp solid şi rotund, ce se termina într-un rând cu trei pătrate, cu muchii ascuţite.

Avea o dorinţă inexplicabilă de a o trânti pe masa din camera interioară a lui Will Jones. Un gând nebunesc. Îi arătase clar ce voia cu ea. Dar ca să îi arate cât de neînfricată fusese, împărtăşirea triumfului era tentantă. Ca să îi arate că devenise cu adevărat Elena.

„Vezi care e treaba cu mine”.

Îi spusese cuvintele, iar ea nu îl înţelesese în acel moment, dar acum înţelegea. Avea ochii mamei sale şi abilitatea ei pentru extreme. El era leul cu un spin în labă din poveste. Rănit, prizonierul furiei faţă de răul din lume, nu avea să îşi găsească fratele. Putea căuta toată Londra şi ar fi găsit doar nedreptate şi durere.

Ea era şoarecele, partenerul, care îl putea elibera, aşa cum el o eliberase. Râse la cheia din mână. Era cea mai mică dintre puterile ei. El îi permisese să devină Elena. Ea cine îi putea permite lui să devină? El nu era nici Paris, nici diavolul. Cine era în realitate?

Nu avea să afle decât dacă se întorcea la el şi stătea întinsă cu el în patul imens de sultan.

*

Când Will ajunse la Bread Street, găsi biroul lui Xander o ruină fumegândă. O mulţime abătută şi tăcută se strânsese în spatele căruţelor de pompieri. Oamenii treceau de la unii la alţii halbe de bere, dar nu erau bine dispuşi şi nu prea discutau. Will le simţi neajutorarea. Oamenii obişnuiţi cu greul credeau în viziunea lui Xander despre Londra care renăştea şi devenea măreaţă când ghinionul părea a fi destinul perpetuu pe Bread Street.

Căpitanul căruţei de pompieri explică faptul că oamenii lui fuseseră încetiniţi de şanţul lung din josul străzii. Nu putuseră salva nicio unealtă, echipament ori planuri pe care Xander le ţinea în interior. Urma să fie o întârziere de săptămâni în a aduce lumina în acest colţ al Londrei. Will auzi curând vorbe că şi la şcoală fusese un atac. Asta însemna că Wenlocke, nu March, era în spatele acestei distrugeri. Oamenii sufereau azi nu pentru că Xander ori Bread Street dăduseră greş în vreun fel, ci pentru că un bătrân puternic îşi ura propria carne şi propriul sânge. Gândul aduse un zâmbet sumbru cu el. Poate că el, Will, era cel norocos până la urmă. Tatăl său, desfrânatul conte de Oxley, era doar indiferent faţă de plodul său, nu avea în plan distrugerea lui.

Will se plimbă prin mulţime, vorbind cu oamenii. Se regăsi invocând numele lui Xander, ca o amuletă norocoasă, întărind ideea hotărârii lui Xander şi a planurilor sale de reconstrucţie. Nu avea niciun dubiu că „Sfântul Xander va reveni cu un plan şi echipamente noi într-o săptămână.

Întrebă despre Kit. Câţiva pretindeau să fi văzut mişcare pe acoperişuri, dar, aşa cum îi spusese un om mai isteţ, toată lumea din cartier se uitase la pământ de săptămâni, la şanţul înfloritor ce se întindea pe Bread Street, care în curând va adăposti marea conductă de gaz a lui Xander.

Will părăsi mulţimea din curte şi intră în cârciumă. Locul lucea de la noile mânere ale pompei, o oglindă imensă şi lemn cernit pe bar. Will văzu din nou că mâna lui

Xander, ori cel puţin portofelul, fusese implicat în finanţarea reconstruirii locului după inundaţie. O conversaţie cu proprietarul îi permise lui Will accesul la o scară către mansardă. Împreună deschiseră o uşă plină de funingine spre acoperiş. Suprafaţa abruptă a acoperişului se oprea în peretele clădirii alăturate. Will alunecă în josul pantei şi păşi pe un acoperiş plat şi în lumea lui Kit.

Londra se întindea în toate direcţiile, deasupra unui râu lat şi leneş de ceaţă cu frontoane umbrite, hornuri şi spire ca bărcile împotmolite în mocirla Tamisei la debit scăzut. Noile cuve ale berăriei dominau orizontul la vest, peste drum de clădirea de cărămidă simplă a şcolii lui Bredsell.

În timp ce Will scană întinderea, o văzu pentru prima dată ca un fel de teren de explorat. De pe stradă, acoperişurile păruseră o altă lume inaccesibilă, dar acum Will văzu că, odată ajuns acolo, legături şi drumuri puteau duce un băiat îndrăzneţ în călătorii nenumărate prin toată Londra.

Porni deasupra Bread Street pentru a vedea unde poate ajunge. O adiere gri de cenuşă umedă de la foc plutea deasupra străzii. Ici-colo, un grup de forme îngrămădite sugera o bandă de băieţi în negru, dar se dovedi a fi un rând de hornuri strâmbe ridicându-se din acelaşi coş.

Will se sprijini într-un final pe un fronton, privind jos spre curtea şcolii lui Bredsell. Se apropiase de şcoală cât de mult posibil pentru cineva care venea pe sus. O curte largă, înconjurată de ziduri înalte, separa clădirea de vecini. Pentru a merge de pe acoperiş la şcoală, un om trebuia să coboare un zid vertical şi să meargă de-a lungul unui zid înalt care înconjura curtea.

Elena credea că unul din banda fratelui său era închis în şcoală, aşteptând să fie salvat de Kit. Gândurile la ea nu îi ieşiseră niciun moment din minte de când o văzuse prima oară pe scena improvizată de la bordel. Nu era de mirare că Xander îl acuzase că îşi abandonase datoria.

Era obişnuit cu misterele şi pericolul, obişnuit să fie

mai deştept decât inamicul, de unul singur. Neîncrederea, pe care o simţeau din plin amândoi, nu făcea un parteneriat bun. Secretele păstrate însemnau că, într-o situaţie dificilă, celălalt putea acţiona în vreun mod imprevizibil. Nimeni, în experienţa sa, nu acţiona într-un mod mai previzibil decât Elena din Troia. Se săturase de ea.

Dar trebui să admită că ea îl condusese în acest loc. Dacă Kit plănuia o salvare, probabil studiase şcoala exact din locul în care Will respira acum aerul umed şi plin de funingine al bătrânului oraş.

Will se rostogoli pe spate şi râse. Era probabil mai aproape de fratele lui dispărut decât fusese în căutarea lor îndelungată, nu din cauza muncii lui de poliţist, ci pentru că avea mai mult din Sophie în el decât oricare altul dintre fraţii săi, cel puţin emoţiile ei catastrofale. Sophie şi Elena, mama lui mincinoasă şi scumpa lui mincinoasă, îl provocaseră. Desigur, va da greş în căutarea sa.

Se ridică. Era cine era. Unicul bastard al lui Sophie. Îi lipseau reţinerea pioasă a lui Xander ori încrederea lui în viitorul măreţ al Londrei. Miracolul găsirii fratelui lor pierdut nu era pentru el. Rolul lui era acela sumbru de a înfrunta cei mai răi oameni care se găseau în bătrânul oraş viclean – March, dacă îl putea găsi, şi Wenlocke, dacă se putea apropia de un personaj aşa puternic. Îşi va juca rolul pe care destinul i-l atribuise.

Capitolul 15

— L-ai găsit?

Stătea ghemuită lângă un foc aprins în camera lui exterioară, purtând un halat ciocolatiu de mătase de-al lui cu un prosop peste genunchi.

— Cum ai găsit drumul înapoi aici?

— L-am urmărit pe Zebediah cel orb din Oxford Street. Harding mi-a dat drumul înăuntru.

Nu trebuia să se întoarcă. Se resemnase cu ideea

pierderii ei. Nu era pentru el. Să o elibereze când plecaseră din casa mamei lui fusese posibil cel mai nobil lucru.

— Nu e o mişcare prea isteaţă, să umbli în garderoba mea, Elena.

Îşi dădu jos pălăria, mănuşile şi paltonul, ţinându-se în umbră, departe de ea.

— Este apă lângă foc pentru o baie. Eu am făcut una.

Se aplecă înainte, mătasea alunecând pe ea, şi îşi frecă vârfurile părului scurt cu prosopul. Sânii, eliberaţi din legăturile lor, tremurau sub mătase, o vibraţie dulce ce îl ţinu nemişcat pentru o clipă.

Will privi către pat. Posibilităţi sălbatice îi trecură prin minte. Cada de cupru aştepta cu un prosop gros pe bancă. Câteva lumânări luminau dublu în oglinda de deasupra dulapului. Era scena pe care o lăsase în urmă în noaptea în care mersese în bordelul lui March pentru a o salva.

— Ce-ai mai făcut?

Ea ridică privirea şi îşi puse mâinile pe prosopul din poală. Un triunghi de carne cremoasă strălucea în contrast cu mătasea închisă a halatului, iar un şnur sau un cordon îi atârna peste piept.

— Am citit Lord Împingemaimult.

El înghiţi în sec.

— Treburi blânde după Paris, bănuiesc.

— Instructiv, aş spune. Nu cred că Domnişoara Cedează ar fi putut avea un profesor mai bun ca Lordul Împingemaimult.

Lejeritatea ei îi stârni un puseu de furie.

— Ai fost atentă azi-dimineaţă în casa mamei mele? Poate că fraţii mei sunt sfântul Sir Alexander şi nobilul Lord Daventry, dar eu rămân un bastard.

Îşi dădu jos haina şi se uită după brandy.

— Tot timpul eşti foarte explicit.

Îşi turnă în pahar şi se aşeză în faţa ei.

— Partea din tine pe care o vreau nu e mâna ta în căsătorie. Nu sunt un bărbat care să-ţi facă o propunere onorabilă mâine dacă îţi răpesc virtutea în noaptea asta.

Ea nici nu clipi.

— Singura promisiune la care mă aştept de la tine este târgul nostru. Mâine mă duci înapoi în bordelul lui March.

— Nu fi prostuţă, femeie. Dacă o fac pe Elena din Troia să cedeze în noaptea asta, cealaltă fată, cea din spatele acelei măşti isteţe şi desfrânate a ta, fata pe care crezi că o ascunzi aşa de bine, îşi pierde şi ea virtutea.

— Nu o cunoşti deloc pe cealaltă fată şi nu ţi-ar plăcea de ea.

Elena zâmbi trist. El ştia acel zâmbet al ei. Apărea de fiecare dată când vorbea despre cealaltă viaţă a ei, viaţa pe care era dispusă, fără ezitare, să şi-o rişte.

— Deci noaptea asta e noaptea Elenei.

Ridică paharul în cinstea el.

— În noaptea asta e vorba de vindecarea acelor coaste. Aşa cum ai plănuit.

Cu o mişcare a braţului învelit în mătase arătă spre pat.

— Eşti destul de interesată de coastele mele.

— Sunt singura parte din tine care nu e făcută din fier, aparent. Vrei să faci baie?

Will bău ce rămăsese din brandy şi o studie. Era deodată atât de sigură pe sine că îl nedumerea. Încercă să îşi dea seama de ce, iar privirea îi reveni la şnurul nepotrivit de sfoară ce atârna în jurul gâtului ei.

— Te-ai întors acolo, nu-i aşa?

— Da.

— La naiba!

De ce insista să se pună în pericol?

— Poţi vedea că am ieşit de acolo din nou.

— Cât de departe ai ajuns în casă?

— Bucătăria.

— Ai furat un ghem de sfoară de la pisică?

Rânji la el.

— Ce?

Din deschizătura halatului scoase un şnur de care atârna o cheie de metal.

Se aplecă înainte, iar el o luă. Mâna lui se închise în

jurul fierului încălzit de trupul ei, sânii ei la câţiva centimetri de degetele lui.

— Bună treabă; foarte probabil se potriveşte la o încuietoare de la o uşă exterioară.

Will crezu că vocea lui suna normal, dar ea se îndreptă imediat şi cheia îi alunecă din palmă.

Elena se ridică.

— Ar trebui să faci baia aia acum.

Vocea ei avea un tremur ce trimise un fulger de dorinţă direct în vintrele lui.

Nu se mişcă.

— Elena, nu o să mai îndur încă o noapte în patul ăla lângă tine fără să facem dragoste.

Privi în jos spre el ca şi cum era un prostănac cu probleme grave de înţelegere.

— Ai face bine să mă ajuţi cu apa. Găleţile sunt grele.

Will lăsă jos băutura şi o ajută să care găleţile la cadă. Nu îi putea citi gândurile. Îl înţelesese? Că putea oferi plăcere şi pasiune şi nimic mai mult? Era atât de pierdută în viaţa ei imaginară ca Elena, că nu recunoştea consecinţele reale ale actului de a face dragoste?

— Toată Grecia o ura pe Elena, spuse el.

Ea avea capul plecat, concentrându-se la un ceainic aburind cu apă pentru baie.

— Toate femeile din toate timpurile ar trebui să îi mulţumească pentru că a îndrăznit să fie ea însăşi şi pentru că a refuzat să accepte să fie pedepsită pentru asta.

Goliră găleţile pline, apa făcând să răsune cada de cupru. Avea prezervative, nu-i aşa? Privi spre dulapul de lângă oglindă. În altă viaţă, îl aprovizionase pentru o seară cu o profesionistă, genul de plăcere pe care şi-o permitea ocazional de când revenise în Londra.

Puse deoparte găleata cu apă şi scăpă rapid de haine. Când ea va vedea starea în care era, va dori să se oprească. O putea închide în camera lui interioară peste noapte.

Dar când el rămase în picioare dezbrăcat, văzu nu frică în privirea ei, ci un bun venit, ca şi cum mădularul lui

erect, încordat pentru ea, era un prieten vechi şi drag pe care era bucuroasă să îl vadă. „La naiba!”

Păşi în cadă.

Elenei îi plăcea să îl privească dezbrăcat. Dădea sens persoanei lui, energia lui înăbuşită care putea fi eliberată în mişcări bruşte, cicatricele, mândria şi gloria lui neînfricată. Oglinzile camerei i-l ofereau din toate unghiurile. Pielea lui părea turnată peste silueta lui, scoţând la iveală muşchii puternici şi liniile tendoanelor şi ale oaselor. Era un studiu în întuneric şi lumină, albul umerilor şi al şoldurilor, un contrast puternic cu părul închis de pe piept şi dintre coapse. Avusese dreptate că el ar putea conduce o încăpere întreagă chiar şi dezbrăcat.

Îl înţelegea mai bine acum. Nu avusese dreptate crezând că înşelăciunea ei îl va răni mai puţin decât loviturile lumii ori jignirile familiei. Avea nevoie să creadă în bunătate, acest bărbat care se credea al diavolului. Ceea ce nu trebuia ea să rănească era capacitatea lui de a crede în bunătate.

Will se cufundă în căldură şi o lăsă să îl învăluie. Fusese nevoie de multă hotărâre pentru a nu o împinge pe patul acela luxos şi a nu-i trage cordonul de la halat. Se felicită singur pentru cumpătare.

Ea îşi trase un taburet, îşi trecu degetele prin părul lui şi începu să îi maseze capul în jurul urechilor, tâmplelor, cefei şi umerilor încordaţi.

— De unde ştii să faci asta?

— O bătrână m-a învăţat şiretlicul… în Troia, un talent util pentru acele zile în care Paris era într-o stare proastă.

— Am crezut că era iubitul tău veşnic fermecător.

— Tu ai impresia că ştii povestea.

— Deci spune-mi despre latura „nefermecătoare” a lui Paris.

Avea nevoie de o distragere a atenţiei de la partea din corpul său care deja bătea cu un puls constant de dorinţă. Nu se gândise ce o să facă atunci când apa avea să se răcească inevitabil. Să stea acolo până părţile intime îi intrau la apă?

— Când lustruia armuri? Ăla era Paris îmbufnat. Se bosumfla şi se distanţa de fiecare dată când cineva îi punea la îndoială calităţile de soldat. Avea cincizeci de fraţi care rareori îi respectau eforturile în război.

— Cum şi-au permis?

— Îl nedreptăţeşti, ca toţi ceilalţi. Era rapid şi precis cu lancea, un pic prea ostentativ în armura lui, dar toţi troienii îşi iubeau aurul, ştii. Aveau găleţi întregi.

— Ai învăţat o mulţime de lucruri în Troia.

Mâinile leneşe care desenau cercuri pe capul lui păreau că trag de sfori invizibile ataşate de mădularul său.

— Un om ar putea înnebuni în spatele zidurilor fără să studieze – oameni, acesta era subiectul meu.

— Virtuţile sau defectele lor?

— Vocile lor, cine erau cu adevărat.

Will râse în sine la ce pereche nebună erau. Elena, gângurind întruna despre Troia, în timp ce el se gândea la următoarea mişcare a Lordului Împingemaimult.

Când nu mai putu să îndure, se ridică pur şi simplu şi păşi afară din cadă, o ridică de pe taburet şi merse cu ea spre patul imens, îi dădu drumul grămadă şi trase cordonul ce ţinea strâns halatul de mătase.

Elena se rostogoli de lângă el râzând, dezbrăcându-se de veşmântul larg pentru a sta întinsă, dezbrăcată, pe cuvertura albastră. Era tot ce Will îşi amintea din prima noapte, tot ce îl înnebunise zile întregi.

Se şterse şi uscă cu prosopul şi azvârli în o parte cuverturile, aşezându-se în pat lângă ea. Ea îşi dădu jos de la gât sfoara şi i-o înmână, o ceremonie solemnă a încrederii. El o puse pe dulap.

Stăteau pe o parte, cu faţa unul la celălalt. El privea în ochii căprui adânci, întunecaţi de dorinţă. Vârfurile părului ei ciopârţit i se încreţeau uşor în jurul feţei de la căldura aburindă a băii. Sânii pe care Will făcuse tot posibilul să îi uite se ridicau rotunzi şi liberi, cu doar o linie roz fină unde prinsoarea din material îi strânsese carnea.

Întinse o mână ce se temea că are un mic tremur şi cuprinse un sân rotund, neted. Fineţea sa îl ameţi, îşi

desfăcu degetele şi îşi coborî palma pe corpul ei până la adâncitura taliei şi înapoi în sus peste curba şoldului, ca apoi să o ia în jos pe coapsă, în spatele genunchiului.

Îi putea auzi respiraţia agitată, inegală, deşi stătea nemişcată sub atingerea lui. Will îşi îndreptă palma în sus şi trecu cu degetele în apoi pe interiorul coapsei către valea dintre coapsele ei şi în sus pe abdomen. Apăsă palma pe pântec, degetele împrăştiate peste buclele ei auriu-închis, în contrast cu pielea ei palidă.

— Îl ai pe Lord Împingemaimult, Elena, nu pe Paris, dispus să moară pentru dragoste. Eu voi oferi plăcere şi pasiune, nu dragoste.

Elena ştia că ar fi trebuit să se simtă ruşinată, expusă, înspăimântată, dar nu simţea niciunul dintre acele lucruri. Se simţea la fel de puternică precum Afrodita însăşi. El avea nevoie de ea. În acest moment avea nevoie de ea ca de aer. Toate membrele i se bucurau de puterea acestui lucru.

Ştia că puterea se va muta de la ea, că în final zeiţa presupunea neajutorare înainte de dorinţă. Dar cum Elena rezistase, şi ea va rezista. Zâmbi către el.

Will o urmări zâmbind într-un fel la care nu se aştepta de la o virgină, ca şi cum ştia ceva ce el nu ştia.

Îi va arăta el că povestea cu Lord Împingemaimult nu însemna nimic. Se întinse, îi prinse talia şi îi trase corpul în sus, lipit de al său, modelând-o după el, cu sânii striviţi de pieptul lui, ridicându-i piciorul peste şoldul său astfel încât mădularul înghiontea faldurile intimităţii ei. Îşi coborî gura peste a ei.

Ea îşi deschise buzele pentru a primi contopirea mai completă pe care o cerea el şi îşi împleti membrele cu ale lui.

Dură câteva minute ca el să realizeze că strategia lui nu funcţiona. În loc de o fecioară roşind, jignită de gustul, de mirosul şi de fierbinţeala îmbrăţişărilor carnale, era în pat cu un partener doritor şi atent. Îşi ridică gura de pe a ei.

— Ne putem opri acum. Tehnic, rămâi virgină, iar eu nu recomand testarea mai departe a graniţei dintre

virginitate şi experienţă.

Căzu pe spate lângă ea, sângele pompând ca un motor cu aburi.

Respiraţia ei, ca a lui, era neregulată. Sânii se ridicau şi coborau cu fiecare expirare caldă. Pielea ei aurie era înroşită, iar sfârcurile, lucind de la atenţia lui, stăteau ridicate ca două vârfuri dulci.

— Ai ceva cunoştinţe să iei cu tine înapoi la cealaltă viaţă a ta după ziua de mâine. Poate o să vrei să îl adaugi pe Lord Împingemaimult în poveştile tale.

Will spusese un lucru dur. Făcea din actul lor de a face dragoste o farsă, o lecţie.

Răceala lui scoase din ea zâmbetul acela, dar Elena se ridică, având picioarele îndoite sub ea. Will nu se putu abţine; întinse o mână pentru a cuprinde un sân, pentru a ţine acea plenitudine tremurândă în mâna sa.

Ea îngenunche deasupra lui şi îşi trecu mâinile peste piept şi abdomen şi în jos pe coapsele lui. O văzu aruncând o privire la mădularul lui pulsând, tentată să atingă şi acolo. El ar fi râs la acea ezitare de fecioară, dar ea se aplecă şi îi sărută coastele. Sânii ei îi atinseră pieptul şi mădularul.

„Nu. Să nu mă vezi. Să nu îmi vezi nevoia. Nu te oferi cu atâta generozitate”.

Săruturile ei se schimbară, iar el ştiu că adevărata femeie, persoana din spatele măştii, îl săruta. Înţelese ce se întâmpla cu fata din spatele măştii – renunţa la demnitatea ei pentru el.

Will se ridică şi îl lăsă pe Lord Împingemaimult să preia controlul, împingând-o înapoi pe spate, sărutându-i buzele, sânii, abdomenul, mângâindu-i buricul cu degetul şi coborând pentru a-i mângâia despicătura, până când Elena se arcui sub atingerea lui. Se opri, se rostogoli înapoi şi se ridică pe picioare tremurânde lângă pat pentru a deschide un sertar al dulapului de unde şi scoase un prezervativ.

— Nu aşa se termină, nu? întrebă ea spre spatele lui.

— Deloc. Doar pregătesc ceea ce urmează.

Se întoarse cu obiectul în mână şi văzu cum bucuria dispare din ochii ei. Şi simţi cât de nerezonabil era să

regrete dispariţia acelei priviri.

— Doar susţin industria locală – este un depozit de prezervative peste drum.

Elena rămase întinsă pe cearşafuri, corpul ei pulsând cu viaţă, spiritul ei înălţat momentan ţinut în frâu.

Când împlinise cincisprezece ani, stătuse invincibilă pe o stâncă, în bătaia unui vânt de octombrie, lăsându-l să-i fluture fustele şi pelerina şi să o înalţe. Dar vântul capricios se oprise, iar ea abia se trăsese înapoi de pe marginea stâncii, la timp.

— În sfârşit simţi gustul realităţii, Elena?

Will se întoarse cu spatele la ea, prinzând afurisitul obiect de mădular, legând funda frivolă cu o eficienţă nemiloasă. Privi peste umăr la faţa ei, ascunsă momentan.

— Eu nu aduc bastarzi pe lume.

Se rostogoli înapoi peste ea, prinzându-i mâinile deasupra capului cu una din mâinile sale, sărutându-i sânii şi ducând cealaltă mână să tachineze din nou locul pe care îl pregătise pentru împreunarea lor.

— Tot va fi plăcere, îţi promit.

Elena se deschise pentru el. Aceasta era neajutorarea pe care o presupunea zeiţa. El putea fi raţional, se putea retrage şi gândi la lumea de dincolo de patul pe care îl împărţeau, în timp ce ea nu putea, corpul ei protestând pentru o finalizare pe care el trebuia să i-o ofere. Se abandonă plăcerii. Domnişoara Cedează, într-adevăr.

Îşi strecură mâna sub ea, ridicându-i corpul către al lui, şi se înfipse adânc în ea. Îi auzi icnetul la durerea actului şi se opri. Apoi începu o mişcare lentă şi, pe măsură ce creştea în intensitate, Elena descoperi ultimul secret pe care zeiţa avea să îl ofere, secretul puterii misterioase a dragostei în sine – în neajutorare, un om devenea complet viu.

Plăcerea veni şi îi umplu trupul.

El se întoarse din nou, pentru a-şi scoate prezervativul, bariera ce oprise să se elibereze aşa cum făcuse ea.

— Dormi. Te trezesc mâine când e vremea. Ai

cuvântul meu.

El ridică şnurul cu cheia de fier. Simţi cheia rece în mâna lui şi o văzu pe Elena tremurând când i-o puse în jurul gâtului şi lăsă fierul să cadă peste sânul ei.

Elena strânse pumnul în jurul fierului rece. Îşi simţi inima rănită, dar numai de cât de tare bătuse. Sentimentul avea să treacă.

Will trase cuverturile peste ea şi se strecură în camera interioară. Dacă avea de gând să o ducă şi să o scoată în siguranţă din bârlogul lui March, era înţelept să studieze din nou schiţele lui Harding.

Capitolul 16

Will aprinse din nou lămpile după ora două. Deşi lambriurile antice ale camerelor lui înăbuşeau zgomotele clopotelor bisericilor din apropiere, în acea noapte auzise dangătul fiecărei ore.

Ea nu se trezi imediat, regina lui adormită, şi Will îşi permise plăcerea de a o privi în timp ce se îmbrăca. O luase din mijlocul unor oameni josnici fără vreo idee despre adevărata ei valoare. Până şi el, care oferise o sumă imprudentă pentru a o recupera din mâinile lor, îi subestimase adevărata valoare.

Era mult mai curajoasă decât el, pentru că îl înfruntase pe March doar cu inteligenţa şi deghizarea ei de regină. Obstacolele nu o opriseră, nici el cu batjocura sau dorinţa lui. În seara asta, el avea să îşi folosească priceperea şi instinctele pe care şi le perfecţionase ca spion şi ca poliţist, pentru a o ajuta să reuşească în misiunea ei.

Îi puse mâna pe umărul atât de cald şi de mătăsos că aproape îl făcu să geamă, iar ea deschise ochii, acei ochi căprui-închis cu pete aurii şi violet ca de regină, care păreau să îl ştie mai bine decât se ştia el însuşi.

— A venit timpul?

El încuviinţă din cap.

Ea se ridică fără falsă modestie sau fără să se ascundă şi începu să se îmbrace.

— Sper că nu te aştepţi la vreo etalare subită de galanterie.

— Doar la planul nostru.

Ea luă bucata de pânză din grămada de haine şi îşi legă sânii.

La uşa către stradă, câinele mârâi încet, iar ea făcu animalul să tacă doar cu un singur cuvânt.

Will o prinse de braţ.

— Un sărut pentru noroc, drăguţă?

Ea se ridică pe vârfuri şi îi întâlni gura. Se desprinse prima şi păşiră pe strada întunecată.

*

Pe strada din spatele bordelului lui March, Will Jones îi reaminti:

— Regulile mele, drăguţă.

Cheia pe care Elena o furase deschise o uşă de la nivelul inferior către bucătărie. Will Jones intră înaintea ei, mişcându-se rapid şi sigur, în timp ce ea se opri pentru a se obişnui cu întunericul. Focul din cămin lumina mese, scaune şi dulapuri. Pentru un moment, nervii ei zdruncinaţi o ţinură pe loc. Daci s-ar fi mişcat, s-ar fi lovit de ceva. Singurul motiv pentru care se afla în Londra se rezuma la această şansă de a-şi salva mama. Trebuia să se gândească la asta şi nu să se lase pradă fricii. I-ar putea întâlni pe oamenii lui March, dar Will Jones era înarmat, iar dacă el îi arătase pumnalul din mânecă însemna că avea şi alte arme ascunse în alte locuri.

De la bucătărie, un coridor se bifurca spre stânga ducând într-un hol lung şi întunecat chiar pe sub casă, care ducea într-un mic pasaj către baza unor scări. Will Jones deschise un dispozitiv de cositor care scoase o singură rază de lumină de lumânare. Lumina dezvălui un rând de uşi închise şi blocate cu zăvoare de-a lungul peretelui interior. Pe una din uşi două lacăte atârnau de zăvor. Deşi Will Jones

respinsese ideea beciului ca loc în care se găseau documentele secrete ale lui March, se uită cu atenţie de-a lungul pasajului până să urce scările către casa principală.

La primul nivel, se strecurară prin întuneric trecând pe lângă un dormitor din spate. Elena ştia că el număra fiecare pas, bazându-se pe desenele lui Harding. Se opri, iar Elena simţi cum spaţiul din jurul lor se schimbă. El o prinse de mână în momentul în care ea recunoscu locul ca fiind puţul întunecat din amintirile ei înceţoşate.

Rămaseră în umbră între două coloane pale de marmură. Lumina slabă cădea de pe candelabrele aflate mult deasupra lor, acolo unde balustrada marca ultimul etaj. Amintirile Elenei o făcură să se gândească pentru o secundă la un moment când ea se aplecase peste acea balustradă. Odată ce ochii i se obişnuiră, putu să vadă că acea cameră era o bibliotecă, nu un puţ, înălţimea sa dublă fiind susţinută de opt coloane maiestuoase, cu segmentele curbate dintre ele pline de cărţi de sus până jos. Priveliştea dădea sens comentariului obraznic al lui Nate Wilde, că îşi petrecea timpul în bordel citind cărţi într-o bibliotecă.

La naiba! March a cumpărat locul ăsta pentru bibliotecă.

Will Jones întinse mâna în întuneric pentru a lua o carte. Cărţile erau înghesuite, iar el reuşi să scoată una din rândul ei. Îi înmână Elenei cutia cu lumină şi întoarse cartea în mâini, deschizând-o şi fluturându-i paginile. Paginile erau tăiate. Cartea era reală. O luă de cotor şi o scutură uşor. Nimic. Luă alta şi încet, cu grijă şi fără zgomot repetă mişcarea.

La capătul primului rând, o scrisoare căzu dintre paginile cărţii. Will se dădu înapoi pe coridor şi ţinu scrisoarea în lumina dispozitivului, citind rapid. Se uită de la scrisoare către cotorul cărţii din mâna lui.

— Este un sistem de arhivare infernal. Şi totuşi, alfabetic. March are probabil sute de documente depozitate aici. El îi arătă cum prima literă a semnăturii se potrivea cu prima literă a numelui autorului de pe cotorul cărţii. Ştii unde să găseşti ceea ce cauţi.

El îşi ridică mâna ţinând degetele desfăcute. Era semnul lui. Cinci minute. Îi promisese cinci minute singură. Lumânarea nu avea să ţină mai mult. Atunci când avea să se stingă, cu sau fără el, cu sau fără ceea ce căuta, Elena trebuia să îl găsească pe Harding la locul de întâlnire stabilit. O făcuse să jure. În acea oră întunecată înainte de zorii zilei nu existaseră sărutări, nici atingeri.

Acum el îi dădu dispozitivul cu lumină. Era o reamintire, acea lumânare, de cât de mică era şansa să îşi salveze mama. El păşi înapoi în întuneric şi dispăru. Ea nu auzi niciun sunet.

Elena se întoarse către pereţii bibliotecii, mişcându-se cu grijă, citind cotoarele. La jumătatea camerei, îşi dădu seama că R, litera de care avea nevoie, era în spaţiul de deasupra uneia dintre deschizăturile dintre coloane. Se uită în jur pentru o scară, dar nu găsi niciuna, deşi văzu şina de metal de care o asemenea scară s-ar fi agăţat. Nicio scară. O făcu să se îndoiască de teoria lor. Poate era altfel de sistem, nu nume, ci numere. Luă un volum scris de Papă, îl trase din spaţiul înghesuit şi scutură uşor paginile. O scrisoare fâlfâi la picioarele ei. Elena se aplecă să o ridice şi citi semnătura. *Palgrave.*

Se întoarse către camera atunci, cercetând mobila – un birou greu, două fotolii, un scaun fără spătar şi un sfeşnic înalt. Chiar şi urcată pe un scaun, nu putea ajunge la înălţimea necesară. Se forţă să se uite din nou. Nimic. Trase încet aer în piept. Nu putea să fie aşa de aproape şi să dea greş. Se întoarse către rafturi, îşi puse piciorul pe un raft cam la şaizeci de centimetri deasupra podelei, se apucă de raftul de deasupra cu ambele mâini şi se trase. Rafturile ţinură.

Nu putea să se caţăre şi să care lumina. Coborî, poziţionă unul din fotolii lângă raftul ţintă şi aşeză suportul lumânării pe el, agăţând lumina cât mai sus posibil. Apoi începu să se caţăre din nou. Când puse piciorul pe al cincilea raft, se simţi ameţită din cauza înălţimii. Braţele îi tremurau din cauza efortului, iar sub ea micuţa lumină începu să pâlpâie.

Inima îi bătea foarte tare în urechi. Voci îi împuiau capul. Părea să îşi audă tatăl spunând: „O, slăbiciune, numele tău e femeie”, mama ei murmurând o rugăciune, şi „drăguţă” spus sec de Will Jones. Îşi rezemă fruntea de raft şi îşi scoase batjocura bărbătească din cap. Doar mama ei conta acum. Deschise ochii şi citi cotoarele cărţilor de deasupra deschiderii. Reeve, Reynolds, Richardson, Robertson, Rousseau, Rymer.

Lumina licări din nou. Dacă March avea scrisorile mamei ei, erau cel mai probabil băgate într-una din acele cărţi, şi avea o singură şansă de a alege. Rousseau. Era aproape cea mai îndepărtată de ea. Se dădu cât mai aproape de marginea deschiderii şi se întinse până ce degetele care o susţineau începură să doară şi umărul stâng trosni uşor. Degetul mijlociu al mâinii ei drepte atingea cotorul cărţii lui Rousseau.

Se întinse şi mai mult, în ciuda durerii din umăr. Cu unghia agăţă cartea de deasupra cotorului şi trase până se mişcă. Continuă să tragă de ea până ce o prinse în mână şi o trase afară. Când mâna ei stângă tremurândă dădu să cedeze, rezemă cartea pe marginea raftului şi se prinse cu ambele mâini.

*

Will se mişcă repede. Mintea lui era neîmpăcată, pentru că trebui să o lase singură pentru cele cinci minute promise. Gânduri despre Leary, Faţă-de-Cărămidă şi March îl distrăgeau. Nu credea că March părăsise Londra. Disperarea Elenei era un semn că March era aproape şi începuse să devină imprudent în eforturile de a stoarce bani de la cei pe care îi avea la mână. Pe oricine voia Elena să salveze, nu era una din victimele obişnuite ai lui March. Iar Castle care dădea târcoale prin cartier era un semn că Bow Street, prin intermediul lui March, ascundea ceva urât. Lui Will nu îi plăcea cum se legau detaliile.

Coborî pe scările din spate, trecu prin bucătărie şi în pasajul lung în mai puţin de un minut, după socoteala lui.

Nu avea să o lase singură o secundă mai mult decât promisese.

Toate uşile de-a lungul pasajului aveau zăvoare simple atât sus, cât şi jos, cu excepţia celei pe care o văzuse mai devreme, unde zăvoarele fuseseră dublate de lacăte. Zâmbi în întuneric. Un amator întotdeauna îşi însemna ascunzişul. Îşi băgă şperaclul în primul lacăt şi apoi în celălalt şi intră în întunericul şi mai adânc al unei cămăruţe. Mâna lui întinsă atinse imediat o stivă de lăzi.

Will îşi linişti mintea concentrându-şi toate simţurile, în timp ce mâinile lui lucrau să numere lăzile. La un moment dat, în cameră trebuie să fi fost depozitate beri mici şi alcool. Alcool stătut era mirosul care domina încăperea, alături de umezeală şi mucegai. Apoi era mirosul lemnului proaspăt tăiat care venea de la lăzi şi mirosul paielor de împachetat. Mai era ceva. Will aşteptă ca creierul lui să îşi dea seama de celelalte mirosuri ascunse de cele puternice. Sub mirosul de paie era alt miros pe care îl ştia foarte bine – vaselină pentru puşcă.

Numără cel puţin douăzeci de lăzi, în rânduri de câte patru, în grămezi de câte cinci. Acestea umpleau camera în aşa fel încât Will nu putea să se strecoare pe după ele. Scoase cuţitul din mânecă şi înfipse vârful la capătul unei şipci, acolo unde întâlnea colţul cutiei. Desfăcu şipca şi băgă mâna printre paie, unde găsi o tijă rece de metal, cel mai bun prieten al soldatului britanic. Duse mâna până la pat, măsurând, verificându-şi suspiciunile legate de modelul puştii. Optzeci de centimetri, mai mult sau mai puţin. Nu era îndoială. Lungimea, adâncitura specifică din mâner indica puşca drept Baker.

March vindea arme. Către cine era întrebarea.

Mâna lui Will tremură puţin în timp ce împinse şipca înapoi la locul ei. Mai deţinuse informaţii periculoase în Spania, în Franţa, dar nu în centrul Londrei. Înainte, ar fi ştiut exact unde să se ducă cu asemenea informaţii. Aici, îşi punea întrebări. Ce ştia Castle? Cine plănuia să folosească asemenea arme împotriva cui în inima Londrei? L-au condus pe Castle cumpărătorii la March? Întrebările se

înmulţeau în mintea lui în timp ce îşi acoperea urmele. Se strecură în pasaj, închise uşa în spatele lui, puse lacătele la loc, cu mişcări rapide şi ferme. Trebuia să o scoată pe Elena din locul acesta până să aducă autorităţile.

Ajunse la capătul scărilor, auzi plesnitura puternică a unei cărţi lovind podeaua de marmură. „Elena”. Mai rapid decât crezu că putea să se mişte, ajunse la uşa bibliotecii.

Prea târziu. Ea atârna de mâini tremurânde la jumătatea rafturilor. Lumânarea pâlpâind din dispozitivul ei proiecta umbra Elenei pe cotoarele cărţilor. Will se uită la ele şi văzu o carte lipsă de pe raftul de deasupra deschiderii din dreapta ei. Ea o luase doar pe aceea. La naiba, şi era doar o amatoare.

— Ce hoţ ambiţios! spuse tărăgănat o voce bărbătească.

March aprinse lampa de pe birou şi păşi în mijlocul bibliotecii, faţa lui netedă fiind luminată clar. Will se trase înapoi în întunericul pasajului. Arhitectura bibliotecii nu îi oferea nicio cale să înconjoare biblioteca pentru a veni în spatele Elenei sau al lui March.

— Nu ai unde să fugi, aşa că cel mai bine cobori, băiete.

March era îmbrăcat de drum, într-un pardesiu, pălărie şi ghete. Se potrivea teoriei lui Will cum că omul aduna cât mai multă marfă până să părăsească Londra.

Măcar March credea ca ea era băiat. Pentru moment.

Când picioarele ei atinseră podeaua, se clătină lângă rafturi, se redresă şi se întoarse cu faţa spre March. Ea nu se afla direct în lumina lămpii, dar Will văzu tremurul ce o încerca. Cercetă podeaua după cartea lipsă. Un volum subţire şi roşu stătea deschis pe podeaua din marmură, la baza raftului de pe care căzuse. Oare îşi recuperase scrisorile?

Ea deschise gura şi se auzi accentul lui Nate Wilde.

— Nu-s hoţ, dom’le. Doar citeam. Aveţi o bibliotecă frumoasă, dom’le.

— Totuşi, este cam târziu pentru citit şi cam ştii exact ce vrei să citeşti, nu-i aşa?

March se apropie de ea, blocând-o, privirea lui îndreptându-se către fotoliul poziţionat ciudat şi lumânarea lui Will care atârna de dispozitiv. În momentul în care privirea lui March îşi schimbă direcţia, Elena se duse către cartea căzută. Inima lui Will bătu cu putere. La naiba! Avea să se dea de gol din cauza acelor hârtii nenorocite. Singura şansă ca March să o lase să plece era să pretindă că hârtiile nu sunt importante, iar faţa ei spunea clar că acele hârtii înseamnă totul pentru ea.

În clipa aceea March găsi cartea lipsă din alinierea lui perfectă. Nu era nici urmă de îndoială că ştia exact ce volum lipseşte. Will citi calculele din privirea lui. Încă puţin şi ar rezolva misterul identităţii hoţului.

În acel moment lumânarea din dispozitivul lui Will fâsâi, pâlpâi şi se stinse. Elena reacţionă şi se aruncă într-o parte, lovind cu piciorul cartea şi trimiţând-o de partea cealaltă a camerei cu un şuier pe marmură.

Instinctul îl făcu pe Will să se aplece imediat ce piciorul ei atinse cartea, oprindu-i alunecarea prin întuneric şi ridicând-o. O scuturâ şi două scrisori pe hârtie scorţoasă cu parfum de liliac căzură în mâna lui. El le băgase deja în mânecă înainte ca March să o apuce pe Elena şi să îi dea un dos de palmă peste faţă, făcând-o să cadă la pământ, lăsându-l pe Will fără nicio opţiune bună.

El păşi în cameră în timp ce ea cădea în urma loviturii. Ţinea volumul în mâna întinsă, controlând o furie ce ameninţa să îl orbească.

— Bună seara, March, văd că mi-ai întâlnit ucenicul neîndemânatic. Căutai ceva să citeşti?

Will aşeză cartea pe marginea biroului şi îşi puse mâna pe ea. Captase atenţia lui March pentru moment. Elena se ridică, privirea ei disperată fixată pe volumul subţire. Ochii ei şocaţi nu puteau să înţeleagă trădarea lui.

Lovitura îi aruncase pălăria de pe cap, dar Will avea atenţia lui March şi intenţiona să o păstreze.

— Jones. Încă o dată invadezi spaţiul privat al unui domn. March îl măsură de sus în jos. Nu mai lucrezi în poliţie, nu-i aşa? Nu mai ai autoritate, nici un baston cu o

coroană aurie pe el. Eşti doar un boţ pe care pot cere şi fie arestat. Şi deportat. Sau spânzurat. Tu şi… complicele tău.

Will îţi apăsă palma peste carte.

— S-ar putea să nu ţi se pară convenabil să aduci poliţia aici în seara asta, March. Bow Street este cu ochii pe tine. Ei cred că ascunzi ceva de interes pentru guvern.

— Jones, tu şi fratele tău îmi subestimaţi influenţa asupra guvernului.

— Nu cred, March. Suntem doar curioşi despre natura acelei influenţe.

Era genul de conversaţie cu un bătăuş, pe care Will o avusese des pe parcursul vieţii. Era deja plictisit de ea. Dacă nu ar fi trebuit să îi distrugă atenţia lui March de la Elena, ar fi încheiat-o.

Trebuia să îl provoace îndeajuns pe March ca el să se îndrepte spre Will, pentru ca fata să poată fugi. Dar ea nu se mai mişcă. Privirea ei era fixată pe cartea de sub palma lui Will. El repetase intenţionat numele lui March. Deci ea ştia cu cine se confruntă.

— Jones, oamenii ca voi nu sunt în stare să aprecieze acţiunile caritabile pe care eu şi Bredsell le facem.

— March, dacă te-ai opri la filantropie, aş fi bucuros să las asta în mâinile tale. Ceea ce găsesc inacceptabil sunt… crima, şantajul, furtul şi… trădarea.

Trădarea îi captă atenţia lui March. Will îşi ridică palma şi mişcă uşor cartea sub degetele lui, ca un farsor care încearcă să le distragă atenţia spectatorilor, păcălindu-i să îi urmărească mişcarea mâinii.

— Jones, ai cea mai plictisitoare metodă de a-mi întrerupe treburile şi de a te amesteca în planurile mele. Serios, chiar mă plictiseşti.

March îşi mută privirea de la carte la frânghia pentru clopoţel.

Will se uită la Elena. „Fugi.” Tot ce primi în schimb fu privirea plină de furie a trădării.

Undeva, un clopot sună şi în pasaj se auziră paşi rapizi. „La dracu’!” Leary şi Faţă-de-Cărimidă intrară în cameră, primul un pistruiat plin de răutate, iar celălalt, un

grăsan cu picioare umflate. Cel din urmă avea un pistol. Îl îndreptă către Will.

— E timpul şi îmi fac plecăciunea, Jones, şi să plec. Londra nu mi se mai potriveşte. O să te mai deranjez pentru carte şi am să îmi văd de drum.

Fata încremeni, atrăgând privirea lui Leary. Will simţi cum stomacul i se încleştează. Bătu uşor cu degetele pe carte. Atât timp cât March credea că scrisorile sunt încă acolo, ea era în siguranţă. Will îşi putea face griji pentru Leary şi Faţă-de-Cărămidă după aceea.

— O ediţie princeps rară, nu-i aşa?

— Doar ceva de citit pentru drum.

March încuviinţă către Leary, care păşi în spatele lui Will şi îi prinse mâinile într-o prinsoare exagerat de strânsă.

— O să-mi las oamenii să se ocupe de intruşi. Oricare ar fi defectele lui, domnul Leary este un farmacist eficient. Sunt sigur că în grija lui nu veţi mai simţi nicio durere.

— Aşa a murit şi fratele tău, March? Drogat şi împins pe scări?

— Jones, se cunosc anii trăiţi în mahala. Tu chiar nu ştii cum să le vorbeşti celor superiori ţie.

March luă cartea şi o puse în buzunarul paltonului.

Toată atenţia Elenei era la carte, iar situaţia se înrăutăţi când March se întoarse şi prinse acea privire.

— De fapt, dacă mă gândesc mai bine, am să-ţi iau asistentul cu mine.

Din doi paşi, ajunse la ea şi o prinse de mână, expresia lui schimbându-se când simţi carnea de femeie din prinsoarea lui.

Will se forţă să vorbească calm:

— Este neimportant, March. Aruncă-l în mare şi scapă de el.

— Asigurare, Jones.

March se uită atent la ea, iar inima lui Will se opri.

— Domnule March, nu m-ai da pe mâinile poliţiei doar pen’ că-ncercam să citesc şi io o carte, nu-i aşa?

Mimica era perfectă, destul cât să îl facă pe March confuz.

— Încă un cuvânt, îi spuse, şi o să rămâi fără limba aia mincinoasă.

— Nu-l asculta, Troy! Ţipă cât te ţin plămânii. Ai încredere în mine.

Will speră ca ea să înţeleagă.

Capitolul 17

Acelea fură ultimele lui cuvinte pe care ea le auzi în timp ce March o trăgea după ei prin casă. Will Jones voia ca ea să ţipe ca să-l atenţioneze pe Harding, dar dacă acesta ar fi intervenit, March ar fi scăpat cu scrisorile mamei ei. Ea îl lăsă să o târască prin grădină către o birjă care aştepta. March deschise portiera cu o smucitură şi o împinse pe treaptă. Doar pentru o secundă, Elena se prinse de acoperiş, împotrivindu-i-se, încercând să îi facă semn lui Harding să o urmărească.

— Repede, îi spuse March birjarului. Bread Street.

Ea îl văzu pe Harding ridicându-se de unde era ascuns şi pornind după ei. March se întoarse şi trase cu pistolul. Urechile îi ţiuiră în timp ce Harding căzu la pământ. Aproape că ţipă, dar March o apucă de mână şi i-o suci. Birja o luă din loc şi ea căzu pe bancheta îngustă. March se aruncă lângă ea. Trăsura se înclină când birjarul luă curba.

March o apucă de bărbie şi îi întoarse faţa către a lui.

— Ei bine, domnişoară, hai să nu ne mai ascundem după deget, ce zici? Dintre toate tinerele care puteau ajunge în patul unuia dintre bastarzii Jones, tocmai o fecioară cu o educaţie impecabilă ca tine! Dar probabil sângele tău nu este aşa de curat, până la urmă. Poate este un caz în care fiica îi calcă mamei pe urme.

Ea îl scuipă în faţă.

El îşi şterse scuipatul de pe obraz şi îşi trase pumnul.

Elena se aruncă către peretele trăsurii. Pumnul lui March îi lovi umărul, în timp ce obrazul stâng i se lovi de rama birjei şi se răni. Simţi sânge.

El o ridică.

— Ce imprudent din partea ta. Eu sunt salvatorul tău, draga mea. Fără mine ai fi pur şi simplu amanta de care Will Jones s-a descotorosit. Scandalul, cred, ar omorî-o pe mama ta şi l-ar ruina pe tatăl tău. Cine l-ar mai asculta predicând despre moralitatea femeii când propria fiică a căzut în dizgraţie?

Elena nu spuse nimic. Sub sângele şi tăietura de pe obraz simţi o usturime mai puternică, precum nişte ace sub piele. Niciun troian păcălit de zei şi dus spre moarte între zidurile citadelei nu fusese păcălit de soartă mai mult decât fusese ea păcălită de Will Jones. Prima ei greşeală de a se arăta la bordel fusese doar un calcul greşit din partea ei, dar să se încreadă în Jones fusese o greşeală colosală a inimii ei.

Se chinui să respire în ciuda apăsării teribile din piept. March avea cartea cu scrisorile mamei ei în buzunarul paltonului. Trebuia să se gândească doar la asta. Nu îşi permitea să se gândească deloc la trădătorul ei.

*

— Te ştiu, viconte, sâsâi Leary în urechea lui Will în timp ce Faţă-de-Cărămidă ţinea pistolul.

Faţă-de-Cărămidă cu un pistol nu era de bine. Leary avea de gând să îl ucidă încet pe Will, dar Faţă-de-Cărămidă ar putea-o face doar pentru că degetul lui era prea gros pentru trăgaci.

— *Bien sûr.*

— El e bogătanul care o furat-o pe fată?

Mintea înceată a lui Faţă-de-Cărămidă se prinse.

— El e, Noakes.

— Îs bucuros să-l fac să sufere pentru dumneavoastră, dom’le Leary.

Will nu se răzvrăti împotriva strânsorii vânoase a lui Leary, ci îşi ţinu privirea la Faţă-de-Cărămidă, Noakes, care avea pistolul. Într-un final, idiotul îl puse jos pe masă.

— Ţineţi-l bine acu, dom’le Leary.

— Rupe-i coastele pentru mine, Noakes.

— Coastele să fie.

Uriaşul veni în faţa lui Will şi zâmbi. Încă zâmbea când pumnul său drept lovi coastele lui Will. El văzu stele albe în faţa ochilor. Se lăsă greu în prinsoarea lui Leary şi, în ciuda durerii, îşi luă avânt cu piciorul, lovindu-l pe Noakes în boaşe, chiar în momentul când acesta îşi trase pumnul pentru a-l mai lovi o dată.

Noakes se îndoi, cu mâinile pe testicule, un şuierat ieşindu-i pe gură. Se clătină, dându-se în spate şi căzu. Leary începu să îl insulte, dar Noakes nu se ridică.

Will lovi în spate cu capul, nimerindu-l pe Leary în nas şi auzi cum cartilajul se rupe. Leary îi dădu drumul. Will se rostogoli departe de picioarele lui Leary, ducând mâna la cuţitul pe care îl avea în gheată. Se ridică în picioare.

Leary se rezemă de rafturile cu cărţi, presându-şi mâneca la nas pentru a opri sângele care curgea, cu mâinile însângerate şi privirea turbată de furie.

În clipa următoare îl atacă pe Will, încercând să ia cuţitul. Mâinile lui nu reuşiră să îl prindă, iar Will îl făcu să se dea înapoi, lovindu-l cu umărul în stomac şi întinzându-l pe birou, cu capul atârnându-i pe margine. Will tăie cu lama cuţitului la subraţul vestei şi cămăşii lui Leary şi legă mâna liberă şi plină de sânge a acestuia de mânerul unui sertar, cu eşarfa lui, ţintuindu-l neputincios de birou.

Îl lăsă pe Leary urlând după Noakes în timp ce alerga prin casă, fiecare gură de aer înjunghiindu-l de durere.

Îl găsi pe Harding întins în mijlocul drumului şi căzu în genunchi lângă el. La atingerea lui Will, acesta deschise ochii şi ridică uşor capul.

— Doar o zgârietură, domnule. March a luat-o cu el.

„Unde?” cuvântul i se opri în gât.

— Bread Street.

„La şcoală”. Will realiză că putea vorbi din nou.

— Harding, poţi să te duci la Castle? Sunt mai mult de douăzeci de lăzi cu puşti Baker în pivniţa lui March, doi angajaţi nervoşi şi nimeni de pază.

Harding încuviinţă din cap, iar Will plecă. I se păru că

îl aude pe Harding spunând ceva când dădu colţul.

*

Kit se uită peste marginea acoperişului să îşi vadă oamenii puşi să spioneze la locurile lor. Era o oră de linişte, ultima oră din noapte înainte să înceapă să apară pe străzile Londrei căruţele îndreptându-se spre pieţe. Era foarte frig. Kit fluieră ca o pasăre şi auzi răspunsurile, unul câte unul, venind din locurile lor de-a lungul clădirii.

Băieţii lui erau gata, înarmaţi cu un plan şi buzunarele pline de pietre. Lark găsise un fel de cuţit, un obiect ruginit pe care îl culesele de pe malul râului când avusese apele mici în septembrie, şi care nu fusese încă folosit.

Planul lor să îl salveze pe Robin fusese întârziat de atacul asupra şcolii. Kit se gândi cu atenţie la semnificaţia atacului. De atunci, lucrători reparau geamuri şi pereţi. Oamenii aceia vorbeau despre frica lui Bredsell şi despre distrugerea minuţioasă a bibliotecii. Nimeni nu crezu explicaţia lui Bredsell cum că vina ar fi fost a unei bande rivale.

Kit dădu semnalul. Ghetele îi atârnau în jurul gâtului, iar uneltele se aflau într-unul dintre buzunarele adânci ale paltonului de velur. Traversă acoperişul şi se lăsă să alunece până la peretele înalt dimprejurul şcolii şi merse cu picioarele goale lungimea îngheţată a acestuia până la marginea clădirii, prinzându-se de ţeava de metal pentru a urca pe acoperişul şcolii. Alergă uşor de-a lungul acoperişului până la prima lucarnă şi încercă geamul. Închis, după cum se aştepta. Lovi geamul deasupra mânerului, spărgându-l cât să bage mâna să răsucească mânerul şi să deschidă larg fereastra. Intră şi închise geamul repede. Inima îi bătu puternic pentru scurt timp, simţind imediat cum pereţii din jur şi tavanul de deasupra îl sufocă. Dar rămase nemişcat să audă dacă cineva fusese trezit de geamul spart. Murmure, sforăituri şi uşoara respiraţie a celor care dormeau întrerupeau liniştea.

Ştia cum erau aranjate camerele de dormit pe baza a

ceea ce îi povestise Lark. Băieţii dormeau de la cei mai mari la cei mai mici, de cele mai multe ori câte doi în pat. Micul Robin s-ar fi aflat către capăt, lângă uşa dinspre interior. Kit merse tiptil, numărând tăbliile paturilor cu o uşoară atingere, dar cel mai mic băiat pe care îl găsi era ceva mai mare decât Robin.

Se întoarse către lucarnă, puse piciorul pe marginea celui mai apropiat pat, se ridică şi ieşi. Din nou pe acoperiş, el dădu un semnal celor care stăteau de pază, le auzi răspunsurile şi traversă către al doilea fronton.

*

Nate nu putea să doarmă. Trebuie să fi fost aproape de ziuă, dar în mintea lui păru să existe o cuşcă din sârmă în care un câine alerga, învârtind la frigare[11]. Să se întoarcă la şcoală după ce mersese la bordel fusese o greşeală. Toate îl tulburau. Leary nu-i dăduse lui Nate nicio scrisoare şi niciun ban să aducă înapoi. March şi Bredsell se întorseseră unul împotriva celuilalt, şi era clar că le era frică de persoana cu influenţă care distrusese şcoala. Nate realiză că acum March era un om căutat. Trebuia să părăsească Londra pentru a scăpa de duşmani.

March fusese primul bogătan pe care Nate îl văzuse de aproape. Primul lui gând fusese – ce avere putea aduna careva vânzând aşa o afacere. O familie de pe Bread Street putea trăi bine timp de un an cu hainele lui March. Metri de pânză albă, o vestă de culoare verde sticlă, o jachetă şi pantaloni buni de lână, două ceasuri de buzunar magnifice cât ceasurile de perete, ghete moi ca untul şi un inel cu sigiliu cu atâta aur în el că ar asigura dantura unui bărbat adult. Al doilea gând fusese ceva mai înţelept. Să porţi asemenea haine cum domnul March purta în mod regulat dovedea o bogăţie fără limite. I se păru lui Nate că, dacă

11 Pe vremuri, exista o rasă de câini cu picioare scurte şi corp alungit, crescuţi şi antrenaţi special pentru a alerga în interiorul unei cuşti, punând astfel în mişcare un mecanism care învârtea frigarea. În prezent, rasa nu mai există, (n.red)

intra în graţiile lui March, ar putea avea şi el buzunarele zăngănind de monede.

Însă acum, acea amintire avu un gust amar. Nate îl auzea pe curcanul Will Jones avertizându-l să nu aibă încredere în March, să nu se întoarcă la şcoala lui Bredsell.

În seara aceea nu-i plăcu să-l vadă pe domnul Coates încuind uşile camerelor de dormit. Avusese un sentiment ciudat că nu mai urma să iasă vreodată de acolo. Ceva rău era pe cale să se întâmple, şi cineva, poate poliţia, avea să vină şi să preia controlul asupra şcolii. Băieţii care erau prinşi înăuntru puteau fi trimişi la case de corecţie sau chiar mai rău. El, Nate, nu avea să primească din partea judecătorului doar o bătaie cu nuiaua, ci o arestare. Deportare. Acel gând îl făcu să tremure aşa tare, încât şi patul se zgâlţâia.

Will Jones râsese la ideea de deportare ca şi cum ar fi fost o glumă, dar stomacul lui Nate se strângea doar la gândul acesta. Putea să vadă un mare val ridicându-se. Şi în spatele lui încă unul şi încă unul. Şi traversezi mii de kilometri peste ocean, şi nu vezi pic de pământ timp de zile întregi, şi vâsleşti printre acele valuri imense, el, care nu ştia să înoate, nu se putea gândi la ceva mai rău. Îi făcu inima să bată aşa de tare, că aproape nu auzi geamul spărgându-se.

Încremeni, ascultând, şi simţi un curent de aer rece şi zgomotul unui geam închizându-se. Deschise o pleoapă, dar nu văzu nimic. Apoi auzi o mişcare uşoară la capătul camerei unde erau băieţii mai mici. Se întoarse pe o parte pentru a vedea mai bine. O umbră înaltă stătea peste unul dintre paturi.

— Băiete.

Nate auzi bucurie pură în acea exclamaţie şoptită. Micuţul sări către silueta slabă în manta neagră.

Silueta rămase nemişcată, suportând o îmbrăţişare puternică.

— Vino. Robin, trebuie să te scoatem afară de aici.

„Afară” Cuvântul i se întipări în minte lui Nate. Dacă ei plecau, pleca şi el. Îşi ţinu ochiul întredeschis pentru a le

urmări mişcările. Băiatul înalt aşteptă în timp ce Robin puse pe el pantalonii, jacheta şi şapca. Pantofii copilului dispărură într-unul dintre buzunarele largi ale paltonului străinului.

Silueta înaltă se îndreptă către uşă, deschise încuietoarea, ascultă şi apoi ieşi pe palierul de la capătul scărilor principale. O lumină slabă de la o lampă ce fusese lăsată să ardă acolo i-l arătă lui Nate, iar el ştiu cu siguranţă că acesta era băiatul pierdut pe care toţi îl căutau, cel pe care March îl voia mort. Avea să coboare scările şi…

Nate se ridică şi se îmbrăcă într-o clipită. Dacă cineva avea să scape din şcoala lui Bredsell, acela avea să fie Nate.

*

Kit îl conduse pe Robin pe scara largă şi întunecoasă din lemn, care cobora în spirală în interiorul şcolii cufundate în linişte. Doar o lampă ici-colo mai lumina calea. Merseră cu grijă, atenţi la cei matinali. Planul depindea de coordonare. Odată ce birjele începeau să apară pe străzi, orice sunet al evadării lor putea fi acoperit.

La capătul ultimului şir de scări, Kit se opri să cerceteze situaţia. Un palier cu balustrade se afla pe trei părţi ale intrării de dedesubt, iar pe cea de-a patra parte, două şiruri de trepte coborau către un palier şi se uneau, formând o scară mai mare care ducea către intrarea placaţi cu gresie. Vizavi de capătul scărilor mari era uşa care dădea afară.

Dar pe o uşă deschisă a unei camere de lângă intrare veni lumină şi dinăuntru se auzeau sunetele făcute de cineva care se grăbea. Kit auzi sertare închizându-se şi deschizându-se, un bărbat murmurând şi foi foşnind. Kit şi Robin ar fi trebuit să treacă direct prin faţa acelei uşi pentru a ajunge la intrarea principală. Singura altă uşă de la parter ducea către curtea înconjurată de ziduri.

Kit ar fi vrut să ştie dacă uşa principală era încuiată. O

uşă deschisă le-ar acorda timpul necesar să scape. Se puteau baza pe faptul că persoana din camera iluminată era preocupată, dar dacă uşa era încuiată şi erau văzuţi, un strigăt i-ar bloca acolo.

Îl aşează pe Robin în umbrele balustradei pentru a-i pune pantofii şi pentru a-şi pune şi el pantofii în timp ce se gândea cum să rezolve cel mai bine problema cu uşa. Ar putea să îl trimită pe Robin singur. Dacă băiatul ar fi prins, nimeni nu s-ar gândi la un intrus, dar dacă Robin ar fi prins şi nu ar reuşi să scape, băiatul ar fi sever pedepsit. În timp ce îşi cântărea opţiunile, uşa principală zdrăngăni şi se deschise brusc.

Un băiat înalt intră clătinându-se, urmat de un domn îmbrăcat în haine de drum, ţinând un pistol. Kit se trase înapoi din instinct. Băiatul înalt se împletici, căzu şi se ridică încet. Unul din obraji îi sângera dintr-o rană deschisă. Când ridică uşor capul, Kit văzu că tânărul nu era băiat. Lângă el, Robin tresări.

— Troy! strigă Robin înainte ca Kit să îl poată opri. Băiatul a venit. Băiatul e aici.

Micuţul îi făcu vesel cu mâna fetei rănite.

Ea şi domnul cu pistolul se uitară amândoi în sus, iar domnul îndreptă pistolul către Kit, apoi zbieră:

— Bredsell!

— Du-te înapoi, Robin, strigă fata.

Bărbatul în pardesiu o împinse în genunchi, Robin se puse în mişcare în timp ce Kit întinse mâna, prea târziu să îl oprească.

— Robin, rămâi acolo, strigă fata din nou.

Gentilomul o lovi puternic.

Un bărbat în haine preoţeşti veni alergând din camera iluminată.

— March, ce se întâmplă aici? Se uită în jos la fată. Pe cine prins?

Omul în straie bisericeşti se opri când văzu pistolul şi se dădu înapoi.

— Eşti nebun? Eşti în drum spre continent.

Domnul o ţinu pe fată la pământ cu gheata.

— Calmează-te, Bredsell. Ia uite pe cine am găsit eu.

Arătă cu pistolul către Kit şi Robin pe scări.

În timp ce vorbea, o uşă de mult închisă în memoria lui Kit se deschise. „March”, ştia acel nume şi ştia şi vocea. Auzise vocea vorbindu-i răpitorului său, Harris: „Băiatul dispare – înţelegi, Harris?” „Da, domnule March”. Acelea erau cuvintele. Câte nopţi se gândise la misterul acelor cuvinte? De ce fusese ales să dispară? Cine fusese cel care ordonase acest lucru? Acum se afla faţă în faţă cu omul care îi furase viaţa, un om pe care nu-l ştia. Ura şi confuzia îl ţinură ţintuit în acel moment.

Îl reţinu şi precauţia, cea pe care o învăţase într-o şcoală grea. Ar putea fugi. Ar putea urca pe scări şi afară pe lucarnă până ce March sau cel numit Bredsell i-ar fi prins. Kit ar fi putut evada pe acoperiş, dar nu cu Robin. Băiatul nu putea merge pe acel perete. Robin se ţinea de balustradă, corpul lui micuţ înclinat către fată.

— Dumnezeule! exclamă Bredsell uitându-se la Kit. El este? Nepotul lui Wenlocke?

Capitolul 18

Elena îngenunche, rugându-se cu toată fiinţa ca cei doi băieţi să dispară în sus pe scară, dar niciunul nu se mişcă.

— Un singur glonţ, Bredsell, şi câştig recunoştinţa pe viaţă a Excelenţei Sale.

Bredsell se uită de la băiat la March.

— Eşti nebun? Nu poţi să-l împuşti pe nepotul lui Wenlocke aici.

— Cheamă-i pe Coates şi Syme. Îi vreau afară cu arme. March zâmbi, debordând de satisfacţie. Am un motiv atât de bun să capăt recunoştinţa Excelenţei Sale pentru munca mea în numele lui, că nu va mai putea niciodată să ridice un deget împotriva mea. Mişcă-te, Bredsell!

În timp ce Bredsell apucă frânghia pentru clopoţel,

băiatul în paltonul zdrenţăros de velur fluieră înspre Robin, dar acesta se uită neputincios la Elena şi coborî mai departe de-a lungul balustradei pe palierul unde cele două scări se uneau. Băieţelul stătu cu mâna pe capul balustradei, cu obrajii de un roşu aprins.

Un clopot sună în depărtare. Băiatul mai mare – trebuia să fie Kit Jones – putea să scape cu uşurinţă, dar Elena văzu că nu avea să o facă. Figura lui, furioasă că fuseseră prinşi în capcană, spunea că nu îl va lăsa pe Robin. Rămase nemişcat la capătul scărilor, cu privirea la March şi la pistol.

Băieţelul mai coborî o treaptă. Un foşnet al paltonului de velur îl făcu să se întoarcă şi să verifice. De deasupra băieţilor, doi bărbaţi mari se apropiară din fiecare parte.

Kit Jones sări cu eleganţă peste balustradă şi ateriză pe podeaua de dedesubt. Fusese o mişcare aşa de asemănătoare cu a fratelui său, că inima Elenei tresări.

Bredsell scoase un ţipăt ascuţit. March făcu un pas înapoi fără să vrea.

Una dintre cele două brute îl luă pe Robin şi îl cără jos pe scări, aruncându-l la picioarele Elenei. Ea se ridică şi îl luă pe cel mic în braţe.

*

Două vehicule parcate la capătul Bread Street îi dădură lui Will un moment de alinare atât de profund, încât îşi sprijini mâna de cărămizile peretelui de lângă el. Un birjar îşi peria calul încins şi o trăsură mare pentru călătorie stătea pe drumul din faţa şcolii. March încă nu părăsise Londra cu Elena. Will putea să o aducă înapoi.

Birjarul şi un paznic se încălzeau împărţind sorbituri dintr-o ploscă. Două matahale purtând haine groase peste pijamale păzeau uşa principală a şcolii. Fiecare bărbat avea un pistol, nu unul elegant de duel, doar un instrument grosolan menit să facă o gaură într-un om. March ştia cum să găsească brute, Will îi recunoştea meritele măcar pentru atât.

Se ţinu în umbre şi se apropie. Intrând pe o alee, se lovi de un copil micuţ care mârâi şi îl tăie cu lama pe antebraţ. Will îl îngenunche pe băiatul care se zvârcolea, ţinându-l strâns. Prizonierul fluieră, iar un cor de fluierături ca răspuns se auziră din colţuri întunecate din apropiere.

Will îl lăsă pe băiat să îi simtă puterea strânsorii.

— Tu eşti unul din băieţii lui Kit. Unde e?

Băiatul nu răspunse, se auzi doar respiraţia rapidă şi panicată a unei creaturi prinse în capcană. Dar Will puse lucrurile cap la cap.

— E în nenorocita de şcoala, nu-i aşa? S-a dus să-l ia pe unul din voi. S-a dus să-l ia pe Robin. Cine altcineva mai e acolo?

Will aşteptă până ce respiraţia băiatului se calmă. Ştia că nu trebuia să dea drumul prinsorii până când băiatul nu se calma şi putea gândi din nou. Acesta vorbi când răbdarea lui Will ajunsese la limită.

— Cin’ eşti tu?

— Fratele lui. Tu şi prietenii tăi puteţi să mă băgaţi înăuntru?

*

Elena încercă să gândească. Stătea cu Robin lipit de picioarele ei. Bredsell avea un pistol, dar tremura aşa de tare, încât îi era frică că pistolul va trage în orice clipă. Ea şi Bredsell probabil voiau acelaşi lucru – ca March să plece fără să omoare pe nimeni, dar Bredsell părea incapabil să-l oprească pe March.

Privirea lui March era fixată pe băiatul care căzuse de sus.

— Alt Jones. Ar trebui să fii mort.

Faţa aspră a băiatului nu trădă frică.

— Lasă-i pe Robin şi pe fată să plece.

— Potaie absurdă ce eşti! March gesticulă cu pistolul. N-ai niciun cuvânt de spus în privinţa asta.

— Ia-mă pe mine cu tine, nu pe ei.

— March, nu poţi să ucizi copii aici.

Vocea lui Bredsell era guturală.

— Bredsell, calmează-te. Fata vine cu mine. Ea este soluţia perfectă pentru nişte dificultăţi apăsătoare. Odată ce ne vei căsători, familia ei va veni cu bani frumoşi, iar prezenţa ei va atrage mai puţină atenţie asupra călătoriei. Voi fi pur şi simplu un domn care îşi duce tânăra soţie peste hotare.

Bredsell se uită la March ca şi cum acesta ar fi fost nebun.

— March, nu are niciun sens ce spui. O căsătorie forţată?

— Oh, este destul de dornică să se mărite cu mine, Bredsell. În schimbul tăcerii mele legate de cineva apropiat şi drag ei.

— Dar nu ai certificat.

— Bredsell, încep să cred că eşti nerăbdător să mă vezi plecat. Cuferele mele sunt gata? Ai împachetat tot ce ţi-am cerut?

— Cuferele sunt în bibliotecă. Tocmai terminam când ai sosit. Dă-mi voie să mă ocup de asta.

— Nu, eu mă voi ocupa. Ţine pistolul ferm, Bredsell.

Imediat ce March părăsi camera, Kit Jones începu să se mişte. Se duse către dreapta, înspre capătul scărilor. Bredsell mişcă pistolul să îl urmărească pe băiat.

— Opreşte-te acum.

Elena văzu că mişcările băiatului îl împiedicau pe Bredsell să îi aibă pe amândoi în vizor. Ea luă mâna lui Robin şi îl trase pe cel mic către uşa din faţă. Privirea lui Bredsell oscilă îngrijorată între băiatul care se mişca, Elena şi copil.

*

Will intră într-una din camerele de dormit de la mansardă şi îl trimise pe băiatul Lark în cealaltă. În calea lui, îi trezi pe toţi cei care dormeau. Era timpul pentru o vacanţă de la şcoală. Le spuse să-l urmeze şi vor fi liberi. El şi Lark conduseră trupele zdrenţuite jos, pe scări. Băieţii

care se trezeau mergeau târşâit, şoptind printre dinţii care clănţăneau pe măsură ce înaintau, o distragere care Will spera că va fi auzită jos cât de curând.

Ajunse la etajul de deasupra holului de la intrare când sunetul unei uşi care se deschide îl făcu să se întoarcă, ţinând cuţitul în mână, dar se opri când Nate Wilde ieşi dintr-un dulap cu un rânjet pe buze. Veni lângă Will.

Will cercetă ce se întâmpla dedesubt, şi nu-i plăcu ce văzu. Mâna tremurândă a lui Bredsell ţinea pistolul nesigur. Ţeava se clătina ca un peşte care încerca să înoate împotriva curentului. Într-un moment îi ameninţa pe Elena şi pe băiatul roşu în obrăjori care stătea agăţat de ea înspre uşă, în celălalt era îndreptat către Kit. Will nu-l văzu pe March.

Will vorbi încet cu Wilde, spunându-i planul care i se conturase în minte. Wilde încuviinţă din cap.

Cu câte un băiat din banda lui Kit poziţionat la fiecare coloană, Will îi făcu semn lui Nate Wilde să le dea drumul copiilor zdrenţăroşi şi tremurânzi. Bredsell cu siguranţă nu irosea banii donatorilor să încălzească locul. Băieţii porniră pe scări până ce umplură cele două părţi care duceau la ultima bucată de scări, murmurul vocilor lor şi tropăitul picioarelor auzindu-se până jos.

Bredsell se uită în sus şi ţipă:

— Hei, băieţi, întoarceţi-vă în pat, cu toţii. Profesorul Coates o să vă biciuiască. Plecaţi!

Totuşi, băieţii nu se opriră din mers, orfani în pijamale şi haine zdrenţăroase se învolburau precum spuma murdară de pe Tamisa. Sub Will, Kit se apropie de Bredsell dintr-o parte. Acesta se dădu înapoi, fluturând frenetic pistolul.

— March, strigă el.

March păşi afară pe holul de intrare, cu un pistol şi un registru negru în mâini.

— Fugiţi, băieţi! ţipă Will.

Toţi ţâşniră, împrăştiindu-se într-o mulţime către uşă, Nate Wilde alergând odată cu ei.

Bredsell se lipi de perete. Elena îl dădu pe cel mic într-

o parte în timp ce băieţii umplură intrarea, bătându-se care să ajungă primul la uşă. March se îndreptă spre Elena, ţipând după Coates şi Syme.

Uşa se deschise brusc când băieţii ajunseră la ea. Aceştia năvăliră afară. Cei doi profesori, prinşi în mulţime, îi apucară pe băieţi de gulere şi îşi îndreptară pistoale către capetele lor. Urlete şi ţipete izbucniră. Banda lui Kit răspunse de sus aruncând pietre, făcându-i pe Coates şi Syme să se retragă. Cei doi profesori se chinuiră să închidă uşa.

— Lăsaţi-i, urlă March. Aveţi grijă la fată. N-o lăsaţi să scape.

— ’neaţa, March, strigă Will de pe scara cea mare.

March se întoarse.

— Jones.

Toată lumea încremeni, cu excepţia ultimilor băieţi care o luaseră la fugă. Patru pistoale erau acum îndreptate către Will. Şi când se gândi ea că nu-i plăcuse de Noakes cu un singur pistol.

— Neaşteptat din partea mea să te strig, ştiu.

Will prinse privirea plină de recunoştinţă a fetei. Cel puţin aşa crezu, pentru o secundă, că gratitudinea îi luminase ochii negri. Avea să explice despre scrisori odată ce pistoalele nu mai erau îndreptate spre el.

— ’neaţa, drăguţă.

Coborî în continuare pe scări.

March îi făcu semn uneia dintre matahale să o apuce pe fată. Acesta încercă să despartă copilul care era lipit de ea, dar nu putu. Will ştia ce simţea băiatul. Nu avea de gând, nici el, să îi mai dea drumul odată ce urma să o aibă înapoi.

— Jones, dacă vii mai aproape, fratele tău moare.

Will se opri, se întoarse către Kit şi rânji.

— Salut, frăţioare! Îmi pare bine să te văd. Probabil te întrebi de ce viermele ăsta tot încearcă să te omoare.

— Jones, suntem pe cale să avem o nuntă aici. Am să fac o femeie cinstită din această biată fată pe care ai dezvirginat-o.

— Chiar aşa?

Will întâlni privirea şocată a Elenei. Era o prostie, dar zâmbi. Era atât de bucuros să o vadă.

— Ţi-a câştigat iubirea cu acele scrisori, aşa-i, drăguţă? Will clătină din cap. În locul tău, aş cere să le văd înainte să spun jurămintele.

March tresări ca şi când ar fi fost înţepat. Aruncă repede cartea neagră din mână, căută în buzunarul paltonului şi scoase volumul de pe Half Moon Street, îl prinse de cotor şi scutură. Nimic nu căzu dintre pagini.

În clipa în care îşi mută privirea neîncrezătoare, Will îşi aruncă cuţitul care îl lovi pe Coates în mâna cu care ţinea pistolul. Matahala ţipă şi îi dădu drumul Elenei. Will porni către balustradă, rostogolindu-se peste ea şi căzând când Syme trase cu pistolul. Glonţul îl lovi undeva sus în partea dreaptă, şi Will căzu într-o poziţie nefirească.

Când se întoarse, March avea pistolul ţintit către Elena şi copil.

Will simţi cum începe să ameţească. Se zbătu să nu se lase pradă inconştienţei. Avea nevoie de un singur moment de luciditate pentru a-l termina pe March. Făcu un pas înainte cu grijă şi calculat.

În acel moment, Kit prinse mâna instabilă a lui Bredsell cu ambele mâinile. Îndreptă pistolul către March şi apăsă degetul lui Bredsell pe trăgaci. Glonţul îl lovi pe March chiar în piept, şi reculul îi dădu pe spate pe Kit şi Bredsell, care ţipă.

— Bună treabă, frăţioare, reuşi Will să spună, până să-l întâmpine podeaua.

Elena privi surprinderea înflorind pe faţa lui March, iar apoi mâna îi căzu şi corpul se prăbuşi. Capul lui lovi podeaua cu un trosnet puternic.

Bredsell aruncă pistolul din mână şi acesta zăngăni pe podea.

Elena se grăbi către Will şi se opri alunecând pe genunchi. El stătea întins pe o parte, cu mâna întinsă către fratele lui. Îl întoarse uşor pe spate şi se aplecă peste el, sărutându-l frenetic pe gură, pe obraji, pe ochi. El deschise

ochii.

— Drăguţă, am scrisorile tale.

— Unde eşti rănit?

— Coaste. Spune-i fratelui meu că nu-i un copil din flori. Spune-i că este nenorocitu' marchiz de Daventry.

Ochii i se închiseră din nou, iar Elena îi rupse nasturii, deschizând vesta. Cămaşa de sub mâna lui dreaptă era plină de sânge. I-o scoase din pantaloni. Coastele lui erau vinete-albăstrui şi dintr-o gaură din partea de sus a pieptului curgea sânge.

Îi luă mâinile într-ale ei. Ale lui erau pline de sânge. Încercă să îi rupă mâneca, dar nu putu. Apoi Kit îngenunche lângă el cu un cuţit ruginit, tăind mâneca vestonului şi a cămăşii.

Elena dădu la o parte materialul şi văzu o tăietură pe antebraţ şi una plină de sânge de-a lungul pielii albe de la subraţ. Îşi rupse o bucată din cămaşă pentru a-i lega rana. Când ridică mâna uşor să pună materialul în jurul rănii, găsi, prinse în manşeta mânecii rupte, două scrisori din hârtie scorţoasă cu parfum de liliac, pătate de sânge.

Scrisorile mamei ei. Le ridică cu grijă.

„Of, iubirea mea, dacă te-am omorât pentru aceste scrisori!"

Îşi aplecă uşor capul şi îşi apăsă buzele de palma lui deschisă. Îl iubea. Oh, Doamne, era îndrăgostită de el, de nebunul morocănos care se arunca în faţa pericolelor. O duru aşa de tare, că pentru un moment nu mai putu respira.

Fără lacrimi.

— Elena nu plânge niciodată, se auzi spunându-şi.

Îl sărută pe buzele nemişcate, iar el respiră.

O uşă care se închise o făcu să privească în sus. Coates şi Syme dispăruseră, iar Bredsell se ridicase în picioare şi se îndrepta către uşă.

— Opriţi-l! ţipă ea. Nu-l lăsaţi să ia trăsura. Avem nevoie de ea.

La strigătele ei, băieţii din banda lui Kit aruncară cu mai multe pietre, făcându-l pe Bredsell să se întoarcă în

bibliotecă. Elena îl auzi cum pune zăvorul la uşă.

Zdrenţuiţi şi răsuflând din greu, băieţii coborâră tropăind pe scări. Părură gata să o ia la goană.

— Troy? se auzi o voce. Pot să te ajut?

— Nate Wilde?

Stătea în uşă. Ea zâmbi prosteşte la el.

— Desigur. Pregăteşte trăsura să-l ia pe Will. Trebuie să-l ducem la el acasă.

El rânji înapoi la ea, toţi dinţii lui puternici şi albi strălucind.

— S-a făcut, Troy.

Se întoarse către băiatul care îngenunchease lângă ea. Pe faţa lui nu se citea nimic.

— Are nevoie de Xander.

— Îl aduc eu, spuse el.

Kit se ridică de pe podea, traversă camera, aplecându-se peste corpul lui March. Fără probleme îl întoarse pe bărbatul mort, băgă mâna în buzunarul paltonului, căutând până găsi un portmoneu din piele. Îl deschise şi luă o mână de bancnote.

Se întoarse apoi şi aruncă portmoneul către băiatul care părea a fi secundul lui. Acesta întinse mâna şi prinse portmoneul. Kit se uită către banda lui până ce toţi se uitară înapoi la el.

— Rămâneţi cu fratele meu, le spuse. Nu plecaţi de lângă el. Se întoarse către cel mai înalt. Lark, staţi împreună, da? Şi să faceţi ce vă spune ea.

Lark încuviinţă din cap.

Capitolul 19

În faţa şcolii, Kit îl găsi pe Nate Wilde convingându-l pe birjar să facă loc pentru Will. Căruţe începuseră să umple strada. Kit merse rapid de-a lungul străzii până ce găsi o birjă. Îi arătă celui care conducea sulul de bancnote şi îi spuse:

— Jumătate acum, jumătate când am ajuns pe Hill Street.

Nu putu să estimeze cât avea să dureze călătoria, o oră sau câteva minute. Nu mai călătorise cu un vehicul de patru ani şi era ciudat să se zdruncine odată cu trăsura, zgomotele cailor şi ale roţilor ţinându-l departe de zgomotele oraşului.

Ajuns la destinaţie, birjarul luă şi restul banilor şi plecă. Kit se căţără peste zidul grădinii şi sări chiar în faţa bucătăriei. Venise în această grădină de multe ori, dar stătuse întotdeauna afară uitându-se înăuntru.

Doamna Wardlow se întoarse la sunetul uşii de la bucătărie deschizându-se, îl văzu şi scăpă cratiţa cu terci din mâna ei osoasă. Aceasta ateriză pe podea şi terciul se împrăştie fierbinte şi aburind peste tot.

— Conaşule Kit, băiete, de când ne doream să te întorci acasă!

Îşi şterse mâinile de terci pe şorţ, cu lacrimile curgându-i pe faţă.

— Doamnă Wardlow, spuse el. Am venit pentru că Will are nevoie de Xan. Will are nevoie de un doctor. Imediat, doamnă.

Ea se uită neînţelegând, dar spuse:

— Am să-l chem pe Amos. Porni cu un foşnet de fuste, dar se întoarse imediat. Acum ascultă-mă, băiete, să nu pleci din camera asta. Vom chema un doctor, dar…

Kit se aşeză.

— …mama ta, vai, Doamne, mama ta trebuie să afle.

El încuviinţă din cap.

O auzi pe doamna Wardlow strigând după Amos. Îşi sprijini coatele pe masă şi încercă să oprească şuvoiul de amintiri care îl copleşi, precum Tamisa cu apele crescute, care lua după ea tot ce îi stătea în cale. Aici, în casa mamei sale, mânecile paltonului lui uzat, care miroseau a Londra însăşi, a cenuşă şi a piatră, şi râu şi a valuri, puţeau. Simţi cum identitatea lui – cea dură construită pentru a supravieţui era în pericol de a fi desprinsă ca un lemn luat de curenţii unui râu şi dus departe. Kit se luptă să nu îi dea

drumul.

Fu avertizat doar de paşii grăbiţi de pe scări, iar ea era acolo. Se ridică pentru a o întâmpina, frumoasa lui mamă, un vârtej de mătăsuri şi miresme, cu părul negru, ochii mari şi negri. Aceasta suspină şi se opri.

Îşi aminti. Ea îl învăţa să danseze, dar el voia să înveţe box. Se certaseră, şi Xander îl dusese să-l vadă pe campionul la box în acel meci demonstrativ.

— Îmi pare rău mamă, spuse el.

Ea nu se mişcă, nu îl îmbrăţişă încă, doar rămase în loc şi plânse, şi plânse, zâmbind în ciuda lacrimilor.

Un lucru pe care îl uitase era cum o casă plină de servitori putea să pună lucrurile în mişcare. Isaiah apăru să spună că trăsura era gata. Amos veni apoi să spună că Xander fusese anunţat şi se îndrepta către Will cu un doctor.

Kit îi întinse mâna mamei lui. De unde îşi aminti cum se făcea? Nu mai conta. O făcu, şi ea o luă. Doamna Wardlow îşi aruncă propria pelerină peste Sophie, iar Isaiah îi conduse către trăsura care aştepta.

*

Sophie Rhys-Jones îngenunche la marginea patului lui Will, cu fruntea lipită de mâna lui lipsită de viaţă. Elena stătea în spatele fraţilor lui şi a doctorului, care avea mânecile suflecate, instrumentele şi ligheanul cu apă fiind acum pline de sânge. Muchiile scorţoase ale scrisorilor mamei ei, unde le băgase în pânza din jurul pieptului, îi înţepau sânii.

Doctorul îşi termină treaba. Agitaţia din jurul patului de sultan se opri. Familia lui Will Jones, de a cărui iubire se îndoise, venise pentru el. Avea să se trezească, în timp, înconjurat de bunătatea în care avea nevoie să creadă. Poate că îl trădase aducându-i pe toţi în camerele lui secrete, dar păru că acum îndelungul lui exil avea să se termine. Toţi băieţii pierduţi fuseseră găsiţi. Până şi Nate Wilde privea îngrijorat în timp ce doctorul se ocupa de

pacient.

Doar Cleo Jones lipsea, şi absenţa ei de lângă patul lui Will îi dădu Elenei o idee. Se furişă afară făcându-se că vorbeşte cu un valet care aştepta la uşă pentru a-i duce veşti lui Cleo despre starea lui Will. Era timpul să-şi vadă de misiunea ei şi să ducă scrisorile la mama ei. Dacă Sophie Rhys-Jones, cu susţinerea băieţilor ei şi a viitorului iubit, se simţea aşa de îngrijorată pentru fiul ei, cât de îngrijorată trebuia să fie propria ei mamă, neajutorată, îndurând săptămâni de incertitudine fără nicio veste despre bunăstarea singurei ei fiice. Elena se putea întoarce acum la casa tatălui ei pentru a-şi îmbrăţişa mama şi pentru a râde auzindu-şi tatăl zicând: „O, slăbiciune, numele tău e femeie”. Ce ştia el despre femei? Nimic.

Într-un minut coborî scările şi trecu de câinele adormit al lui Zebediah cel orb. După câteva străduţe întortocheate pe Ştrand, găsi un birjar care căuta să îşi facă primul drum al dimineţii. Nu se uită înapoi să-l vadă pe tânărul care o urmărea şi nici nu îi văzu rânjetul dinţos în timp ce se urca într-o birjă care se îndrepta spre vest, în urma trăsurii ei.

Capitolul 20

Will se trezi singur în marele lui pat, dintr-un vis în care Elena se arcuia sub el, buzele ei deschizându-i-se pasional. Corpul lui reveni la viaţă într-un val de durere. Gemu.

— Te trezeşti, aşa-i?

Vocea nu avea ce căuta în camera lui şi crezu că îşi imaginează.

— Wilde?

— Da.

Will îşi ridică uşor capul. Băiatul stătea lângă foc, într-unul dintre fotolii, cu picioarele pe grătarul de la sobă. El rânji la Will.

— Am s’ te las să m-aduci pe drumu’ ăl bun,

poliţaiule.

— De când?

Will se ridică încet, verificându-şi rănile. Una câte una se făcură cunoscute – mâinile lui, pieptul, coastele. Îşi simţea tot corpul dezamăgit, gol, dincolo de sursele clare de durere. Îşi frecă faţa cu mâna, obrajii aspri de la barbă. Trei zile, poate. Gura lui era uscată şi cu gust de medicamente. Cineva îi dăduse ceva oribil să bea.

Wilde îşi puse picioarele pe podea şi traversă camera, să se uite la Will.

— De când March a dat ortu' popii.

Un amestec haotic de amintiri se rostogoli prin mintea lui Will, în urma acelor cuvinte: March îndreptând un pistol către Elena, Bredsell ţintind un pistol către Kit, băieţi alergând şi căzând pe scara cea mare. El… Reuşi să reconstruiască scena numai până la un anumit punct, până să întâlnească întuneric peste întuneric. O singură întrebare îl ardea, dar nu l-ar fi întrebat pe băiat.

— Vrei cafea?

La încuviinţarea din cap a lui Will, Wilde se întoarse.

— Încerci să-i iei locul lui Harding, Wilde?

Nu era normal ca Harding să nu fie prin preajmă când Will era rănit, aşa că unde era? Fusese împuşcat de March, dar cu siguranţă un soldat dur şi bătrân ca Harding ar fi supravieţuit.

Wilde se întoarse cu o tavă şi cu o cană de infuzie neagră.

— 'mi place casa ta. E făcută bine. Poţi să intri şi să ieşi în zeci de feluri.

Will primi tava şi o puse pe pat lângă el. Luă cana.

— Se pare că te simţi ca acasă, pui de diavol ce eşti.

— Gustă cafeaua.

Will luă o înghiţitură. Era mai mult decât bună.

— Tu ai făcut asta?

— 'Arding mă-nvaţă. Îţi vrei instrumentele de bărbierit?

Wilde traversă către dulapul de lângă marea cadă de cupru a lui Will.

— Ce?! Eşti valetul meu acum?

Will ridică din umeri.

— Mai degrabă ucenic.

— Ucenicul diavolului, atunci. Will se rezemă de perne. Ce vrei să înveţi de la mine?

— Poliţeală.

Asta îl blocă. Mai luă o gură de cafea. Cel puţin băiatul nu îl furase şi nu dăduse bir cu fugiţii. Acesta, în sine, era un lucru remarcabil.

— Unde e Harding?

— Ajută la casa mamei tale.

— Se pare că te-ai familiarizat foarte bine cu detaliile vieţii mele.

— Sunt băieţii ăia. Au mers toţi cu fratele tău la casa mamei tale. Era nevoie de cineva care să-i ţină în frâu.

Will îşi aminti mai multe fragmente ale episodului pierdut.

— Kit a decis să se întoarcă acasă?

Wilde încuviinţă din cap.

Sophie trebuie să se fi bucurat. Will îşi imagină bucuria ei. Începu să tremure din tot corpul. Trebui să lase din mână cana de cafea şi să se concentreze pe a se opri din tremurat.

— Cel mai probabil e de la febră. O să treacă, fraţii tăi vor veni în curând. Vin zilnic aşteptând să te trezeşti.

— Vin amândoi?

Wilde încuviinţă din nou.

— Şi Troy? Elena?

— A dispărut.

Băiatul nu ezită, dar faţa lui ascundea parte din adevăr.

— Era multă lume aici când te-am adus înapoi de la şcoală.

— Multă lume?

— Fraţii tăi, Troy, ‘Arding, eu şi banda fratelui tău, doctor, mama ta.

— Exagerezi, Wilde.

— Adevăru’ adevărat.

— Mama mea, aici?

— Jur.

Două zile trecură până ce Will se simţi destul de bine ca să fie atât agitat, cât şi posac. Se trezea în fiecare dimineaţă în absenţa Elenei. Dispăruse fără urmă în cealaltă viaţă a ei. Era ca şi cum o visase. Era aşa cum ar trebui să fie. Era sigur că nu concepuseră niciun copil. Va trebui ca ea să se justifice în faţa unui soţ până la urmă, dar va exista unul care să o elibereze din orice constrângere sub care ar fi trăit. Cel puţin el aşa spera. Speră ca ea să găsească… ce? Ce era acel lucru greu de obţinut pe care ea ar fi trebuit să îl găsească la altcineva, care nu era el?

Începuse să se obişnuiască treptat cu vigilenţa lui Wilde. Nu multe îi scăpau atenţiei. Petrecuseră ore în biroul lui Will, în timp ce el fusese mai mult prizonier în scaun, vorbind despre fiecare dintre hărţile de pe pereţi. Băiatul ştia o mulţime de informaţii de pe stradă, unele pe care le împărtăşi fără reţineri. Will îl pusese să adauge nume şi locuri pe harta lui a lumii interlope a Londrei. Şi râseră de întrebările care îl făcuseră pe Wilde să clatine din cap şi să spună că nu poate să pârască.

Wilde nu părea să aibă propria familie, la fel ca Harding. Nu dăduse explicaţii, iar Will nu întrebase. Recunoştea tipul de conexiune pe care bărbaţii îl împărtăşeau cu semenii lor atunci când nu aveau familie.

Fraţii lui Will întrerupseseră una din după-amiezi. În timpul vizitei, Kit nu spusese aproape nimic. Se lăsase tuns şi avea haine noi, dar tot purta paltonul lung de catifea neagră pe care îl găsise într-un depozit cu articole de bal mascat. Will înţelese. Deghizarea devenise familiară, confortabilă, sigură. Era un drum greu să te întorci la persoana care erai cu adevărat, la realităţile inevitabile ale familiei şi ale originii. Lui Kit nu avea să îi fie uşor să se transforme din cel de pe străzi în acea altă persoană care trebuia să fie, marchizul de Daventry. Totuşi, Kit şi Xander părură să se înţeleagă unul pe celălalt, iar cei doi fraţi avură aceeaşi părere în privinţa unui lucru – Will ar trebui să o viziteze pe Sophie. Totuşi, el tot amâna vizita.

Încet, îşi formă în minte o imagine despre confruntarea cu March. Îşi aduse aminte ce se întâmplase până să devină inconştient. Odată ce amintirile se limpeziră, Will se trezi punându-şi o mulţime de întrebări. Cum ajunsese de la a sângera întins pe podeaua şcolii la a se trezi câteva zile mai târziu în propriul pat? O singură întrebare se impuse în faţa celorlalte.

Wilde, care stătea la masă, puse muştar pe o plăcintă de vită.

— Wilde, spune-mi din nou, de ce te ţin aici?

Wilde îşi ridică privirea de la plăcinta care i se fărâmiţa în mână spre Will, cu un răspuns deja pregătit. Văzu faţa lui Will şi deveni serios. Puse plăcinta jos şi îşi şterse muştarul de pe mâini pe un şervet. Lucraseră la astfel de maniere.

— Pentru că ştiu lucruri pe care vei vrea să le ştii.

— Precum?

— Unde este ea.

Will rămase încremenit. Simţi cum începe să tremure şi încercă din răsputeri să se oprească.

— Nu vrei s-o vezi acu'.

Wilde clătină solemn din cap.

— Nici nu era ăsta planul.

Nu avea să se amestece din nou în viaţa ei. Elena avusese succes în misiunea ei, iar el în a lui. Şi acolo se sfârşise.

Wilde ridică din umeri şi îşi luă iar plăcinta.

— Deştept. Arăţi ca un şobolan pe care pisica l-a omorât şi l-a trântit pe pragul uşii de la bucătărie.

— Puşlama impertinentă! Doar vreau să ştiu că este în siguranţă.

Wilde încuviinţă, cu buzele strânse.

— E-n siguranţă.

Muşcă din plăcintă.

Will îşi dădu seama că nu asta voia până la urmă. „Siguranţă" părea să fie cuvântul potrivit pentru Elena din Troia. „În siguranţă" însemna captivă, nefericită, lipsită de viaţă. Will avu impresia că siguranţa era plictisitoare,

constrângătoare, o viaţă trăită pe jumătate.

Asta îl făcu nerăbdător. Se hotărî să îşi viziteze mama până la urmă.

— Wilde, ies afară.

— Afară?

Băiatul lăsă din nou plăcinta jos.

— Mă duc la mama.

— Ah.

— Vino, să-i cunoşti.

— Nu mă plac. I-am spionat pe fratele tău şi pe soţia lui.

— La dracu', ai încercat să ajuţi la răpirea lui Cleo.

Wilde ridică din umeri. Păru incapabil să regrete viaţa de dinainte.

— Lasă-mă să te ajut să te aranjezi.

— Doar încălzeşte-mi apa pentru bărbierit, puşlama ce eşti.

*

Will nu recunoscu salonul mamei lui. Nimic poleit cu aur, fără catifea, abandonate în favoarea stejarului şi cretonului, camera păru călduroasă şi primitoare. Nu erau ciucuri pe nicăieri. Scaunele, canapelele şi mesele arătau solide şi folosite, iar băieţii se jucau jocuri peste tot – cu beţişoare[12], şah şi un joc de-a aruncatul săculeţilor. Harding şi maiorul Montclare, fiecare conducea un grup de băieţi la câte un joc.

Harding traversă camera şi dădu mâna cu Will.

Mama lui era în mijlocul camerei, râzând. Nu purta negru sau mătăsuri, ci un caşmir de un albastru aprins. Sophie simplă, Sophie râzând? Când văzuse asta ultima oară? Maiorul Montclare părea să se ţină bine, dar Will ştia

12 În engleză, termenul este *spillikins.* În varianta modernă, este vorba despre *Mikado* sau *morocco* - joc de dexteritate practicat de 2-6 jucători. Acesta constă dintr-un set de beţişoare lungi şi subţiri, care sunt lăsate să cadă, apoi jucătorii încearcă să le scoată unul câte unul, fără a mişca altele (n.red.).

ce îmbătător putea fi un asemenea râs. Femeia pe care un bărbat o iubea, râzând cu aşa poftă, era irezistibilă. Will se întrebă dacă Xander îl întrebase pe maior despre intenţiile lui legate de mama lor, deşi intenţiile păreau destul de clare.

Sophie se îndreptă către el imediat şi îl luă în braţe. Se agăţă de el ca întotdeauna, dar până şi îmbrăţişarea ei se schimbase. Will realiză că ea dăruia acum îmbrăţişarea, nu o mai lua. Femeia se dădu înapoi să se uite la el şi încuviinţă din cap.

— Îţi revii, nu-i aşa? Aveam nevoie să te văd cu ochii mei, oricât de mult m-aş putea baza pe Xan şi pe Kit. Aş spune că eşti încă puţin cam slab.

— Ai transformat locul.

Ea încuviinţă din cap.

— Cred că le era frică să se mişte printre lucrurile vechi. Încă nu se simt ca acasă, dar mobila veche ajută. Şi îţi mulţumesc că ni l-ai împrumutat pe Harding.

— Desigur.

„Îl împrumutase pe Harding?” Se întrebă dacă ar trebui să iasă pe stradă să verifice numărul casei.

— I-ai adoptat?

— Temporar. Ei urăsc băile şi pantofii, dar o iubesc pe doamna Wardlow. Kit va decide ce se va întâmpla cu ei, cred. Se pot descurca şi singuri destul de bine, dar el este liderul lor.

— Este fericit?

O expresie dezamăgită umbri faţa femeii.

— E mult prea devreme pentru asta. E mulţumit, cred. Cu timpul va învăţa să fie fericit. Şi îţi mulţumesc ţie pentru întoarcerea lui.

— Mie?

Evenimentele pe care şi le amintea acum nu părură o povară pe umerii lui.

Ea se uită la el atunci, şi Will încercă să îşi dea seama ce se schimbase. Era o privire onestă care nu căuta să-l judece. Sophie tocmai îi spusese ceva ce credea cu sinceritate. Will simţi nevoia să se aşeze.

— Mă bucur atât de mult că ai venit. Toţi fiii mei împreună, sub acoperişul meu.

În timp ce vorbea, ochii i se înlăcrimară. Băieţii văzură imediat şi se opriră din jocuri, iar maiorul Montclare traversă camera până la ea pentru a-i oferi batista. Will râse. Frumuseţea mamei lui încă deţinea uimitoarea putere de a opri toate funcţiile creierului unui bărbat. Imediat îşi reveni şi începu să râdă şi ea, rugându-i să îşi continue jocurile.

În timpul cinei cu plăcinte de vită şi bere neagră, un meniu neaşteptat, Xander îl surprinse din nou pe Will cu altă ofertă.

— Wellington vrea să te întâlneşti cu cineva.

— Îţi petreci timpul în cercuri înalte zilele astea, nu-i aşa Xan?

— El a venit la mine după ce a auzit despre ultimele tale isprăvi.

Will se juca cu mâncarea în farfurie. Nu-i era foame şi se întrebă cum bătrânul bandit ar fi putut auzi despre orice Will ar fi făcut.

— Guvernul îţi este foarte recunoscător că ai descoperit acel stoc secret de arme din beciul lui March. Castle i-a dat explicaţii direct lui Wellington, din câte am înţeles.

Will nu se uită la fratele lui.

— Cine este această persoană pe care Wellington vrea să o întâlnesc?

— Peel. Tocmai s-a întors de la un post administrativ din Irlanda şi are o idee despre o forţă de poliţie metropolitană.

— Vrea să scape de forţele vechi?

— Cred că mai degrabă forţa veche i-a dat o idee despre extindere, cu metode mai eficiente. Mi se pare un semn bun dacă vor să vorbească cu tine despre idee.

— Încerci să îmblânzeşti vagabondul, Xan?

— Sunt doar un locuitor al Londrei care îşi face datoria civilă. Cu un nou sistem de iluminat şi o forţă de poliţie eficientă, Londra poate deveni un important oraş al lumii.

Will aruncă o privire către Kit.

— Tu ai văzut oraşul în cele mai urâte momente; ce părere ai despre o nouă forţă de poliţie?

Kit puse furculiţa jos cu o mină serioasă. Dădea impresia unui vizitator din Asia sau India care nu reuşea să înţeleagă obiceiurile ciudate ale locuitorilor Londrei. Dar în acel moment privirea lui păru foarte sinceră.

— Schimbaţi legea mai întâi. Nu mai trimiteţi copii la închisoare pentru că fură pâine. Atunci poliţia ar putea fi de ajutor cu adevărat.

— Pune-l pe Xan să candideze pentru parlament, aruncă în glumă Will ideea.

Kit era parcă altă persoană, acest frate al lor, care fusese pierdut şi acum regăsit. Va fi nevoie de timp pentru a ajunge să-l cunoască Will îşi dădu seama că îi plăcea ideea. Văzu că Kit şi Xander ajunseseră la o înţelegere între ei.

— Te vei întâlni cu Wellington atunci?

— Când?

Nu ştia. Nu se grăbea să îşi reia viaţa.

— Glumeşti. Lui Wellington i-ar fi convenit ieri.

— Lucrez cel mai bine singur.

*

Piciorul drept îl deranja pe ducele de Wenlocke. Îl făcea irascibil şi punea la încercare răbdarea nepotului său Aubrey. Wenlocke prefera să stea în picioare, înălţimea lui impunătoare nefiind umbrită în ciuda celor optzeci de ani. Dacă ducele stătea în picioare, bărbaţi de rang mai mic nu puteau să stea aşezaţi în prezenţa lui. Sprâncenele înfricoşătoare şi ochii cu pleoapele grele aveau energia care îl făcuse pe Wenlocke un oponent formidabil în orice demonstraţie de putere de mai bine cincizeci de ani, dar faţa necruţătoare era plină de riduri.

Acum piciorul ducelui avea momente în care ceda neaşteptat, lucru care îl obliga pe Wenlocke să stea jos în cadrul unei întâlnirii între avocatul lui şi avocatul lui Sir

Alexander Jones. Aubrey văzu că situaţia îl împinsese pe unchiul său într-o stare de furie iraţională.

Aubrey consideră că era în interesul lui să îl readucă pe duce la starea sa obişnuită de nepăsare şi viclenie. Nu era bine ca Wenlocke să comită o crimă reală şi să fie judecat de Camera Lorzilor pentru uciderea nepotului său. Nu l-ar fi ajutat pe Aubrey, moştenitorul de drept.

— Se pare că puşlamaua trăieşte, unchiule.

Aubrey încercă să pară nonşalant. Turnă un pahar de vin de Madeira bun şi i-l dădu ducelui. Nimic de băut nu îi fusese oferit avocatului venit din partea bastardului, iar unchiul lui trebuie că avea nevoie de un pahar de băutură.

— Deci au conceput un copil.

Wenlocke îşi rezemă piciorul dureros pe un taburet acoperit cu tapiţerie turcească.

— Cine poate spune că nu este vreunul care se preface? Au vreo dovadă legată de originile acestui şobolan de canal?

— Dacă nu mă înşel, există numeroşi martori credibili.

— Chiar aşa?

Un ton calm era cel mai bun, se gândi Aubrey. Luă un scaun şi se lăsă pe spate în el, pentru ca ducele să se uite puţin în jos la el. Aubrey ştiu că parte din motivul pentru care intrase în graţiile unchiului său se datora staturii lui semnificative şi reputaţiei de călăreţ dur. Ducele dispreţuia doar bărbaţii cu putere fizică inferioară.

— Bucătari, valeţi, colegi de şcoală, un învăţător.

— Ah, tipul de martori pe care cineva poate să-i cumpere şi care sunt mai ieftini cu duzina, suspectez.

— Acest avocat, Norwood, spune că are în posesie certificatul de căsătorie şi dovada botezului, de asemenea.

Aubrey se încruntă. Nu era obişnuit ca unchiul lui să lase cealaltă parte să aibă vreo speranţă de reuşită. Poate că mintea bătrânului începea să cedeze la fel ca piciorul lui.

— Mă încred că ai verificat toate catastifele bisericilor şi ai aranjat ca orice înregistrări supărătoare să fie şterse, unchiule.

— Am căutat în toate bisericile din Londra acum patru

ani.

— Şi?

— N-am găsit nimic.

Wenlocke privi mohorât paharul de vin fără să bea.

Aubrey luă o gură din propriul pahar.

— Acest lucru ne ajută, nu-i aşa? Dacă „târfa de pe Hill Street” nu are nicio dovadă a căsătoriei cu fiul tău, atunci ce ar putea cere?

— La naiba cu ea, îndrăzneşte să poarte doliu ca o văduvă.

— Cu toate astea, rochiile negre nu prezintă un argument în sala de judecată, unchiule.

— Mergem la judecată atunci, Aubrey?

Aubrey îşi ridică din nou paharul, uitându-se cu atenţie la unchiul său. Întrebarea putea fi o capcană, şi îl faci să îşi dea cărţile pe faţă. Nu credea că Wenlocke se îndoia vreodată de ceva sau cerea sfaturi. Sau putea fi o oportunitate neaşteptată, o şansă să îşi facă singur norocul.

— Unchiule, mă îndoiesc că ai putea pierde la judecată. Influenţa ta acolo este nemărginită. Poţi să-l ţii legat pe acest parvenit pentru ani buni. Mă îndoiesc că are bani să continue procesul pentru foarte mult timp.

— Şi dacă avem nevoie de o rezolvare a problemei mai repede decât în câţiva ani de acum încolo?

Ducele îi aruncă o privire pătrunzătoare.

Aubrey ridică din umeri. Tăişul acelei priviri îi spunea că starea iraţională a unchiului său trecuse.

— Plăteşte pentru decizie dacă vrei ca lucrurile să se termine mai repede.

Wenlocke se ridică, cu piciorul destul de stabil sub el.

— Dacă îndrăzneşte să se numească Lady Daventry, am să o ucid.

*

Trecu o săptămână până când Will se întoarse la casa lui Sophie. Îl duse pe Wilde la cumpărături, transformându-l într-un băiat impecabil. Talentul natural al lui Wilde

influenţă alegerea vestei şi stilul eşarfei. Dar nicio haină rafinată nu putu ascunde înfumurarea din paşii băiatului sau râjnetului lui. Imediat ce deschidea gura, era un bădăran din East End. Problema era că Will nu putea să asculte acea voce obraznică fără să audă altă voce imitându-i accentul.

Cumpărăturile fuseseră răsplata pentru că Wilde fusese de acord să îşi pună economiile substanţiale la banca Evershot. Băiatul nu fusese foarte convins de siguranţa mult mai mare a unei instituţii financiare în detrimentul unui sac într-o criptă de la St. Clement Danes. Vorbiseră neîncetat de viitorul poliţiei din Londra. Lui Wilde îi plăcea ideea metodei ce avea să fie pusă în funcţiune. Sistemul lui Will de a nota pe hartă nelegiuirile îl atrăgea, iar împreună puneau cap la cap principiile unui sistem eficient. De asemenea, fuseseră şi ore bune de mărturii şi răspunsuri la întrebări despre March şi Bredsell şi pregătiri pentru judecata lui Bredsell.

Când Will se întoarse pe Hill Street, găsi casa mamei lui în dezordine.

— Bine că aţi putut veni, domnule.

Faţa lungă a lui Amos era mohorâtă.

Will se duse în salon. Locul păru să fi fost tâlhărit de o armată de pitici, care distruseseră tot ce era sub lambriuri. Săculeţi abandonaţi, beţişoare, piese de şah şi cuburi împrăştiate pe podea. Scaune împrăştiate şi răsturnate. O cărare de pantofi şi şosete aruncate ducea din mijlocul camerei către scări.

Sophie stătea epuizată pe canapea, plângând în hohote. Maiorul ei se afla în spatele canapelei, şoptindu-i numele, pumnii lui încleştându-se şi descleştându-se neajutoraţi, împiedicat de absurda lui onoare să o atingă.

Xander stătea la birou, citind un teanc de foi.

— Ce se întâmplă? întrebă Will.

— Kit a decis să plece. Şi-a chemat banda să le spună.

Xan era mohorât.

— Eşti la fel de rău ca nătărăul ăla onorabil, Xan. Will îl salută pe maior. Nu este vina ta.

— Este.

Will recunoscu privirea mohorâtă de autoînvinovăţire.

— I-am explicat lui Kit despre moştenirea lui azi-dimineaţă şi i-am spus că Norwood pregăteşte o moţiune pentru Curtea de Echitate pentru a-i confirma legitimitatea. Nu i-a plăcut ideea.

— L-ai speriat, presupun.

— Uite, citeşte astea.

Xan îi întinse hârtiile lui Will.

— Ce sunt astea?

— Scrisorile lui Daventry către Kit, din India. Sper că dacă le citeşte se va răzgândi.

— La naiba!

Will luă scrisorile, îndreptă un scaun şi se aşeză. Tocmai ce avea nevoie – sentimentalismele unui viitor tată eroic, acum mort, către fiul pe care visa să-l întâlnească în vremuri mai bune.

Xan se uită iar la Will din uşă.

— Vorbeşti tu cu Kit?

— Eu? Crezi că eu îl pot influenţa?

— Vei vorbi cu el împreună cu mine?

Will încuviinţă din cap. Xander plecă.

La jumătatea primei scrisori, Will se uită către maior.

— Montclare, fă-te util. Aşază-te pe afurisita aia de canapea şi ia-o în braţe pe mama.

Expresia lui Montclare oscilă pentru un moment între ofensă şi gratitudine. Apoi ocoli canapeaua, o luă pe Sophie în braţe şi începu să o mângâie pe spate, şoptindu-i vorbe dulci într-o franceză liniştitoare.

Will se întoarse la citit. Cel puţin stilul lui Daventry nu era aşa de bombastic precum al lui Montclare. Omul era destul de simplu în scris şi direct, dar nu fără simţul umorului. Ar fi fost bun pentru Sophie dacă ar fi trăit.

Dintr-odată, Will dădu peste un pasaj care îl şocă. Lăsă scrisoarea deoparte, surprins de reacţia sa. Trecu un minut până să o poată relua.

Tatăl meu nu este un om foarte drăgăstos. Iar tu

probabil nu îl vei cunoaşte. Dar el nu va fi modelul meu pentru relaţia noastră.

Te poţi aştepta mai degrabă ca eu să îţi fiu un prieten dezinteresat, care să-ţi încurajeze studiile şi interesele şi care să recunoască şi să-ţi respecte firea, oricare ar fi aceea.

Will împături ultimele şase scrisori când Xander intră în cameră.

— Ne adunăm în camera pentru micul dejun.

Kit stătea la geam, uitându-se la stradă, paltonul lui negru de catifea fiind mare pe umerii lui slabi. Will recunoscu de unde venea haina, un depozit de costume de pe Holywell Street. Lui însuşi îi plăcea zona pentru moda care îi permitea unui poliţist să treacă neobservat printre locatarii cu proastă reputaţie din cartierele sărace ale Londrei.

Puse teancul de scrisori pe masă.

Kit vorbi către geam, aparent răspunzând la o întrebare pe care Xander o pusese.

— Această casă nu este locul potrivit pentru noi. Nu suntem obişnuiţi cu pereţi.

— Ştii că mama va face schimbări dacă îi ceri? răspunse Xander.

Kit se întoarse.

— Băieţii cred că sunt unul dintre ei, dar nu voi fi dacă rămân.

— Eşti unul dintre noi, nu-i aşa? întrebă Xander.

— Sunt?

Will putu să vadă că băiatul avea dificultăţi să accepte asta.

Xander continuă:

— Mama nu vrea să-ţi fure independenţa. Vrea doar să fii în siguranţă.

— Nu există siguranţă, Xan.

— Dar în faţa pericolului ai fraţi pe care să te bazezi, interveni Will. Iar tu îţi cunoşti inamicul şi poţi să te lupţi cu

el în sala de judecată, unde ai şanse egale de câştig.

Faţa lui încăpăţânată rămase neschimbată.

— Lasă-l pe Xan să îl dea în judecată pe Wenlocke. Vei primi un loc pentru tine şi pentru banda ta şi cel mai probabil un venit pe viaţă – toată independenţa pe care un bărbat ar putea să o ceară.

Xander vorbi:

— Este o casă bună, Kit. I-a revenit lui Daventry la majorat. A fost a lui până să se însoare cu mama noastră. Doar venitul pentru proprietate vă va ajunge o viaţă.

— Asta înseamnă că voi deveni moştenitorul lui Wenlocke dacă voi accepta casa? întrebă Kit.

— Da.

Xan avea să fie întotdeauna onest.

— Moştenitorul bărbatului care a încercat să mă ucidă?

— Şi care a eşuat, sublinie Will. Eşti un bărbat greu de ucis.

— Şi dacă nu vreau să fiu ducele de Wenlocke, acum sau vreodată?

Will întâlni privirea lui Xan. Kit era unul dintre ei, un om care respingea dorinţa lumii de a-i fixa valoarea în avans prin drepturile date de naştere, un bărbat independent.

Will aruncă teancul de scrisori pe masă din faţa lui Kit.

— Uită de Wenlocke. O să ne luptăm cu el şi o să câştigăm. Acest om bun – Will bătu peste scrisori – voia ca tu să îi fii moştenitor. Ăsta eşti tu – fiul lui, fiul unui om care ştia să iubească şi să moară. Era dispus să le facă pe amândouă pentru tine. Ce poţi face tu pentru el?

Will începu să tremure. Poate nu îşi revenise chiar atât de bine pe cât crezuse de pe urma rănilor. La dracu', vorbea ca un nenorocit de idealist, precum afurisita de Elena din Troia. Îşi ascunse tremuratul apăsându-şi palma pe masă.

— Citeşte-le. Este prea târziu pentru el, dar nu şi pentru tine. Capul lui Kit era plecat. Will nu îndrăznea să se mişte. Nu ştia dacă reuşise să îl convingă sau făcuse o

mare gafă, ireparabilă.

Băiatul întinse mâna şi luă scrisorile; şi iată, erau în mâinile lui. Le ţinu lejer în mână pentru un moment până să se uite în ochii lui Will cu privirea aceea mult prea serioasă.

— Dacă citesc aceste scrisori, te vei întâlni cu Wellington?

„La dracu'". Putu să vadă afurisita de capcană cum se închidea.

— Citeşte scrisorile azi, eu mă văd cu Wellington mâine. Dintr-odată rânjiră cu toţii, Xander şi Kit schimbând o privire.

— Aveam un pariu făcut, mărturisi Xan.

Capitolul 21

Elena împinse scaunul mamei sale la loc în salonul roşu cu tavan înalt al casei episcopului de York din Grosvenor Square. Oaspeţi continuau să intre pe uşile duble, adunându-se pentru cina episcopului. Tatăl ei râdea cu poftă din mijlocul mulţimii de oameni ai clerului, lăsându-şi soţia şi fiica să se retragă într-un loc mai puţin vizibil al camerei. Mama Elenei venea rar în Londra. Îi era foarte greu să îndure mutarea scaunului ei în sus şi în jos pe scări. Iar jena pentru că trebuia să se plimbe cu scaunul prin mijlocul unei camere pline de oameni însemna că mama ei prefera să stea într-un singur loc pe care îl considera convenabil. La momentul respectiv, poziţia lor le permitea să îi vadă pe cei care veneau, dar nici nu stăteau în cale.

Încă de mică, Elena fusese obişnuită să fie picioarele mamei ei. Aproape de la naşterea Elenei, Jane suferise de artrită gravă, care ajunsese să îi veştejească picioarele şi să o facă prizonieră într-un scaun.

Elena revenise la vechile obiceiuri ale acelei vieţi mai

uşor decât se aşteptase. Cu ajutorul lui Cleo Jones, din acea dimineaţă se întorsese la a fi o domnişoară dintr-o familie respectabilă. Împreună se gândiseră la o poveste pentru a-şi scuza absenţa. Până la prânz se întorsese la verişoara Margaret. Până la ora ceaiului o convinsese pe verişoara ei că povestea absenţei este adevărată. Fusese ultima ei incursiune în ficţiune.

Încă de la întoarcerea cu scrisorile mamei ei, Elena se gândise la viaţa ei şi la ce ar trebui să schimbe. Trebuia să se mărite. Will Jones spusese că nu se putea întoarce la viaţa aceea, dar o făcuse. Adevăratul Tibbs făcuse ca părul ei să pară legat în coc şi nu tăiat. Croitoreasa mamei sale îi făcuse o nouă garderobă, iar Elena fusese se acord să participe la orice întrunire la care aveau să fie prezenţi bărbaţi buni de însurat. Încă nu reuşise să zâmbească încurajator potenţialilor pretendenţi, dar acesta era un pas pe care urma să îl facă în curând, poate chiar în acea seară „Dacă episcopul invită bărbaţi necăsătoriţi sub vârsta de patruzeci de ani”.

Zarva de la uşă însemna că un oaspete mult mai important decât ceilalţi venise. De această dată era ducele de Wellington cu popularitatea lui şi o suită de bărbaţi tineri, toţi îmbrăcaţi la costum negru de seară. Unul dintre ei râse la o remarcă a companionilor lui, iar Elena înlemni, încleştându-şi mâinile pe mânerele scaunului mamei ei.

— Ce este, dragă? întrebă mama ei, vigilentă.

Elena bolborosi că nu este nimic, ţinându-şi capul plecat. Camera era mare, oaspeţii mulţi, iar Will Jones era alături de cel mai de seamă om din Anglia acelui moment, cât prinţul era încă bolnav la pat şi neîncoronat. Will Jones nu avea să o observe pentru că nu se aştepta să o vadă. Era vizibilă şi invizibilă în acelaşi timp, un truc bun pe care, se gândi ea, chiar şi el, maestrul deghizărilor, l-ar fi admirat.

Ea uitase că Wellington nu neglija niciodată doamnele, iar în mulţime erau câteva tinere domnişoare. Rolul de ajutor al mamei ei era singurul motiv pentru care se afla acolo. Bătrânul soldat începu să se plimbe prin

cameră, sărutând mâinile doamnelor şi flirtând după cum spuneau zvonurile despre el.

Imediat, ea se gândi să se scuze pentru un moment, având în vedere că mama ei era bine, iar cina avea să înceapă abia peste o oră. Odată cu gândul, se aplecă să-i vorbească mamei ei. „Prea târziu”. Grupul lui Wellington ajunsese la ele. Elena îşi îndreptă spatele.

— Doamnă Rossdale, bună seara. Întotdeauna e o plăcere să vă văd.

— Milord, aţi cunoscut-o pe fiica mea, Marianne?

— Domnişoară Rossdale, încântat. Daţi-mi voie să vi-i prezint pe însoţitorii mei, Sir Robert Peel, omul nostru de la Tamworth, şi căpitanul Will Jones, care a lucrat în serviciile mele.

Elena făcu o reverenţă, mâinile încleştate pe scaunul mamei ei. Ea simţi că lui Will Jones îi era indiferent momentul, spre deosebire de ea. Privirea lui era asupra mamei ei, cu doar un scurt salut pentru ea, Elena, doar că ea nu mai era Elena a lui. Cu siguranţă văzuse asta.

Fusese cel mai inoportun moment să îl întâlnească chiar atunci când se gândea să o îngroape pe diavoliţa Elena pentru totdeauna şi să accepte viaţa care era aşteptată să o ducă. Inima ei începuse să bată mai tare din momentul în care îl văzuse, iar acum corpul ei era cuprins de agitaţie pe care nu putea să o arate. Strânse în mâini mânerele scaunului mamei ei şi zâmbi şi încuviinţă din cap la conversaţia ducelui. Într-un final, grupul ducelui plecă mai departe către următorul grup, iar Elena şi mama ei fură abordate de Lady Bannister, o prietenă a mamei ei. Elena se strădui din răsputeri să răspundă bunăvoinţei acelei doamne şi bucuriei acesteia să o vadă pe mama Elenei în Londra.

Dar seara devenise o încercare dificilă pe măsură ce Elena se forţa să nu urmărească grupul lui Wellington prin cameră. Corpul ei se întorcea ca o giruetă în direcţia lui Will Jones. Tremura ca o pasăre idioată ghemuită în suferinţă, în vântul rece şi indiferent.

Îngrijorarea ei se transformă în spaimă când grupul lui

Wellington se alătură grupului tatălui ei. Îşi aminti cum crezuse că el nu avea să fie intimidat. Desigur că nu era. Orice ar fi crezut despre sine însuşi, nu şi-ar fi plecat capul şi nu ar fi făcut plecăciuni sau nu ar fi fost linguşitor în faţa unor oameni de rang superior, şi cu siguranţă nu în faţa reverendului Arthur Percival Rossdale, episcop de Farnham, invitat la Magdalen, New Trinity şi St. John's Oxford.

În acel moment, Will Jones se întoarse de la grupul tatălui ei şi îi prinse privirea, ţinând-o captivă cu ochii lui pătrunzători. Pentru câteva momente, Elena nu mai auzi nimic în jurul ei, până ce vocea mamei sale o aduse înapoi în prezent.

— Cine este acel bărbat din grupul lui Wellington care vorbeşte cu tatăl tău?

— Te referi la căpitanul Jones?

— Mă dărâmi din scaun, Marianne. Stai jos.

— Îmi cer scuze mamă, eu…

— Cine este?

— Nu… Nu ştiu.

— Draga mea, s-a uitat la tine cu o privire care aproape ţi-a dat foc la panglicile din păr.

Ea încercă să râdă.

— Nu asta am vrut, mamă? Cu Tibbs care mi-a aranjat părul, noua Marianne o să atragă domni care nu au treabă cu biserica.

— Acel bărbat este probabil cel mai nebisericos dintre toţi domnii din Londra.

Mama ei îşi făcu vânt cu evantaiul ca şi cum i-ar fi fost cald.

— Mamă, arată la fel de elegant ca oricare bărbat din cameră.

Îşi simţi obrajii înroşindu-se la cât de repede îi luă apărarea.

— Dar de douăzeci de ori mai periculos.

— Mamă, ai observat toate acestea dintr-o privire?

— Draga mea, ce-ar fi să te retragi în salonul doamnelor pentru un moment?

— Desigur, mamă.

Mama ei avea dreptate. Avea nevoie să îşi revină în fire.

*

Will o privi cum îşi croia drum de scăpare. Bun. O tulburase. Ea cu siguranţă îl tulburase pe el. Era bulversant ca un lucru pe care cineva credea că îl înţelesese să fie dat peste cap în mijlocul a unui eveniment obişnuit, în mijlocul celei mai simple conversaţii. Acum înţelese preţul pe care ea trebuise să îl plătească prin impostura ei nebună şi pentru cine sacrificase totul. El venise la petrecerea episcopului pentru că afară, în întuneric, bărbaţi disperaţi aşteptau să răstoarne guvernul. Pe dinăuntru, Will era răsturnat.

Făcuse ca fiecare moment să fie încet şi chibzuit, conştient de echilibrul pierdut. Tot acest timp, planul lui fusese să aştepte. Nu avea încredere în sentimentele lui pentru ea. Mai întâi avusese nevoie să-şi vindece gaura din piept şi nenorocitele de coaste. Apoi fusese recrutat să se ocupe de conspiraţia pe care March ajutase să o înarmeze. După aceea, planul lui nu mai fusese aşa de clar. Avusese de gând să îl facă pe Wilde să-i arate unde plecase ea.

Nu intenţionă să se amestece în viaţa ei. Ea riscase totul pentru acele scrisori. Scrisorile erau cadoul lui pentru ea. Scrisorile o eliberau din scurtul lor parteneriat. Se putea întoarce liniştită la adevărata ei viaţă, unde nu era Elena, ci altcineva, fata cuiva, spusese ea, nu fiica unui afurisit de episcop.

Avusese o idee vagă să îi facă o vizită de dimineaţă, să întrebe despre o cunoştinţă, doar ca să vadă dacă este sănătoasă, doar să o mai vadă încă o dată cu mintea limpede. Se gândise la acele scrisori de zeci de ori. Într-un final, se gândise doar la câteva posibilităţi legate de autor. O femeie cu un cont substanţial la banca Evershot le scrisese. În acele scrisori existase probabil, la un moment dat, un ordin de plată pe care purtătorul îi dusese la Evershot, despre care ticălosul de Evershot îi spusese lui

March. Ce anume din acele scrisori le făcea atât de periculoase pentru autor?

El se uită să vadă dacă Elena se întorsese, dar văzu în schimb că oaspeţii o lăsaseră pe mama Elenei singură. Plecă de lângă Wellington şi se îndreptă către ea, înainte ca mintea lui să apuce să contureze gândul.

— Doamnă Rossdale.

— Căpitane Jones. Ea îi întinse mâna, privirea ei fiind onest de curioasă. Mă bucur că aţi venit până la mine. După cum vedeţi, starea mea mă ţine blocată într-un singur loc în timpul unor asemenea întâlniri.

— Starea dumneavoastră, doamnă, explică multe.

El se aşeză pe scaunul de lângă ea. Părea delicată, pierdută din cauza unei boli care o lăsase cu picioarele precum rămurelele ce s-ar putea rupe la o adiere de vânt.

— Poate, căpitane, aţi putea să-mi explicaţi de unde o cunoaşteţi pe fiica mea.

— Eu şi Elena ne-am întâlnit în această iarnă când căuta să recupereze anumite scrisori de mare valoare pentru o persoană bună care ar fi putut fi compromisă.

— Elena?

El văzu înţelegerea din privirea ei.

— Ea va fi întotdeauna Elena pentru mine.

— Am înţeles. Deci sângele tău pătează anumite scrisori.

Fu rândul lui să-i evite privirea.

— Doar câteva picături. Nu trebuie să vă gândiţi prea mult la asta, doamnă.

— Ba din contră, eu cred că vă datorez totul, căpitane, pentru ajutorul oferit în recuperarea acelor scrisori.

— Totul, doamnă, m-ar putea împinge să fac anumite cereri. M-ar face să cer anumite lucruri.

— Poftim?

— Sunteţi dispusă să mi-o daţi pe fiica dumneavoastră, doamnă? Pentru că asta e ceea ce vreau.

— Nu vă cunosc, căpitane Jones.

— Mama mea este Sophie Rhys Jones, doamnă. Eu

sunt unul din Fiii păcatului.

Intenţia lui fusese să o şocheze, dar anunţul nu aduse decât un zâmbet ironic pe buzele ei. Ea se uită cu intenţie către soţul ei.

— Eu vă întreb pe dumneavoastră, doamnă, nu pe bunul episcop.

— El se va înfuria şi va urla şi o va numi târfă şi îi va interzice să se întoarcă în propria casă.

— Casa ei va fi cu mine, doamnă.

Ea trase adânc aer în piept şi se aplecă spre el, punându-şi mâna subţire înmănuşată peste a lui.

— Ia-o, căpitane. Fur-o dacă trebuie.

El îşi întoarse mâna şi o apucă pe a ei.

— O voi lua, doamnă. În seara asta. Spuneţi-mi unde staţi şi care cameră este a ei. Va fi căsătorită până în zori.

— Îmi place cum gândiţi, căpitane Jones.

Doamna Rossdale zâmbi, iar Will crezu că văzu în acea expresie dulce şi onestă o fărâmă a unei priviri care îi plăcea foarte mult.

*

Când Elena se întoarse în salon, nu îl văzu pe Will Jones nicăieri. Mama ei vorbea cu doamna North, soţia episcopului din Bexley. Când ajunse destul de aproape de ele, fu surprinsă să îşi vadă mama radiind, un zâmbet mare şi larg, care nu-i stătea în fire. Se îndoia că doamna North putuse să îi spună ceva care să o facă aşa de bucuroasă.

Nedumerită, îşi încetini paşii, iar o mână puternică o prinse şi o trase lângă o coloană albă de marmură. Ea era cu faţa la cameră în timp ce el stătea în umbra coloanei, dar atât de aproape încât putu să îl simtă cu fiecare nerv.

— Dacă nu mă înşel, îmi datorezi nişte bani.

Răsuflarea lui mişcă nişte cârlionţi de deasupra urechilor ei.

— Ţi-am spus că o să ţi-i dau.

Ea încercă să nu tremure.

— Nu am primit nici un ban până acum.

— Acum lucrezi pentru Wellington, căpitane Jones? Te-ai însănătoşit?

Voia să se întoarcă să se uite la el, doar să mai aibă o amintire de adăugat la cele pe care deja le adunase. Will părea atât de plin de viaţă, prinsoarea lui pe mâna ei strânsă, rigidă.

— Coastele mele sunt foarte bine. Şi care este situaţia ta, domnişoară Rossdale? Te-ai întors în spatele pereţilor, nu-i aşa, locuind într-un palat al episcopului din Farnham Close?

— Poţi să vezi că m-am întors la înălţimile respectabilităţii, acceptată chiar şi aici, în salonul episcopului de York.

— Nu prea cred.

— Poţi să vezi.

— La dracu', ce te gândeai? Că poţi avea parte de o aventură şi apoi să te întorci la broderii?

— Ai cunoscut-o pe mama.

El inspiră tremurător.

— Da.

— Ce altceva aş fi putut să fac?

— Ai fi putut să-mi spui că eşti fiica episcopului de Farnham. Aş fi putut să nu fac dragoste cu tine, Elena, oricât de mult aş fi vrut.

— Nu-mi spune Elena.

Elena era moartă. Cum îndrăznise o asemenea mascaradă?

— Asta eşti, la naiba, afurisita de Elena din Troia, nu timida domnişoară Rossdale, care o să împingă scaunul cu rotile şi o să-şi plece capul şi o să aştepte ca tatăl ei să se descotorosească de ea dând-o unui neică nimeni pios care vrea să poarte mitră într-o zi.

— Greşeşti. Chiar asta sunt.

Se străduia să răspundă la vechiul ei nume, să se gândească că este Marianne Rossdale, să dea la o parte cealaltă viaţă.

— Doar dacă alegi să fii ea.

— Am ales, după cum vezi.

— Asta crezi? Ei bine, renunţă la alegere, la naiba! Eu trăiesc într-un afurisit de iad, şi la fel şi tu.

— Ba nu.

— Poţi să negi cât vrei. Uiţi, Elena, că te-am furat din acel bordel. Pot să te fur şi din casa episcopului. Vei pleca cu mine, drăguţă.

Îi dădu drumul şi traversă camera ca şi cum nu ar fi existat nicio oprire în drumul lui. Când Elena se uită după el, îl găsi prins într-o conversaţie cu un grup de bărbaţi tineri care aveau o mină serioasă şi umeri laţi. El plecă imediat ce cina fu anunţată. Wellington se adresă grupului în uşile salonului şi ei plecară, iar Elena rămase să se joace cu trei feluri de mâncare şi două rânduri de farfurii cu margini aurite, cu o varietate de tacâmuri, în timp ce se gândea de ce o deranjase întâlnirea cu Will Jones.

Fusese, decise ea în timp ce mânca tarta cu caise, scopul plecării lor care o deranjase aşa de tare; plecaseră ca nişte bărbaţi care au un scop de îndeplinit, şi fuseseră trimişi de singurul om pe care Will Jones l-ar urma voluntar într-o bătălie. În mulţimea oaspeţilor care se minunau de delicatesele de pe masa episcopului, doar ea ştia că la niciun kilometru distanţă de ei, un grup de radicali depozitaseră o căruţă întreagă de arme.

Trei ore mai târziu, domnii tocmai se alăturaseră doamnelor când un tânăr care respira greu îl căută pe Wellington. Elena privi cum tânărul livră mesajul, iar Wellington se încruntă. Tânărul plecă, iar oamenii care erau cu Wellington începură să-i pună întrebări. Când alţi domni se alăturară, iar întrebările deveniră prea numeroase, Wellington vorbi cu episcopul, care îi făcu pe toţi să tacă pentru ca el să facă un anunţ către toţi cei adunaţi.

— Poliţia a intervenit şi a capturat un grup de conspiratori care plănuiau să-i asasineze pe membrii guvernului la cina lordului Harrowby din această seară. Toţi făptaşii sunt arestaţi.

Toată lumea se înghesui să-i pună întrebări ducelui.

— Lordul Harrowby locuieşte alături, exclamă gazda lor. Suntem în siguranţă?

— Complet în siguranţă, doamnă, o asigură ducele, luându-i mâna. Şi curajoşi. Adunarea dumneavoastră i-a păcălit pe conspiratori să continue cu planul lor.

— Ne-ai folosit ca pe o afurisită de momeală, nu-i aşa, Wellesley?

Păru aproape o dojană din partea gazdei lor roşii la faţă, dar Wellington doar se întoarse către ceilalţi bărbaţi care insistau cu întrebări, tot farmecul manierelor fiind şters de pe faţa lui mohorâtă.

— Unde au fost opriţi?

— Într-una dintre camerele de deasupra unui grajd de pe Cato Street.

— Câţi erau?

— Douăzeci şi şapte.

— Erau înarmaţi?

— Doar arme mici. Am reuşit să-i împiedicăm să intre în posesia unor arme ascunse într-un depozit.

Doar Elena auzi icnetul mamei sale. Puse mâna pe umărul ei şi o apăsă uşor.

— Vreo victimă? întrebă episcopul de Bexley.

— Cu regret raportez că un poliţist a murit. Încă nu am numele lui.

Zgomotul din cameră deveni un bâzâit în mintea Elenei, iar cuvintele îşi pierdură înţelesul.

Oaspeţii începură să plece la câteva minute de la uluitorul anunţ al ducelui. Niciunul dintre tinerii care îl însoţiseră mai devreme pe Wellington nu se întoarse. Elena împinse căruciorul mamei ei până la capătul scărilor unde doi servitori îl ridicară şi îl duseră până la uşă. Trăsura fusese chemată. Tatăl ei încă discuta cu episcopul şi alţi domni în timp ce doamnele plecară.

Capitolul 22

Ore mai târziu, piaţa era goală şi tăcută. Elena, îmbrăcată în cămaşă de noapte, stătea la geamul ei şi se

uita afară la parcul mohorât şi iernatic din centru. Se simţea pustiită, ofilită ca o floare şi încercă să se simtă altfel. Acel poliţist fără nume putea fi oricine. Nu era posibil să-l fi pierdut pe Will Jones de două ori, nu când nu îl avusese cu adevărat niciodată, dar un mic adevăr ieşi la suprafaţă în timp ce stătea acolo. Avea de gând să îl ia cu ea în imaginaţia ei, în orice viaţă ar ajunge să aibă. Gândul la el umblând pe străzile Londrei sau stând în patul lui mare de sultan îi va reaminti de cum era să fie în viaţă, să fie Elena, să fie ea însăşi.

Dar în seara aceea, prezenţa lui reală, adevărată îi arătase cât de neagră şi fără substanţă era amintirea în detrimentul bărbatului adevărat.

Acum stătea în picioare şi se simţea ca şi cum ar fi pierdut legătura cu corpul ei, ca şi cum era în altă parte. Se întrebă dacă şi mama ei îşi simţea corpul ca pe un obiect separat de persoană, unul pe care acea persoană trebuia să-l împingă precum căruciorul unui negustor ambulant. Membrele ei nu păreau să aibă viaţă în ele.

Pe partea cealaltă a pieţei o trăsură târzie se apropia uşor, caii mergând încet, uşorul zăngănit al hamului fiind înăbuşit de ceaţă. Privirea ei se fixă pe trăsura în mişcare. Părea cunoscută, trăsura diavolului trasă de doi cai negri, ceaţa învolburându-se în jurul lor ca într-un vis. Fu sigură că visează când opri în faţa casei ei. Birjarul cu păr alb, încovoiat sub palton şi pălărie, vorbea încet cailor. Animalele loviră uşor cu copitele în pământ, sforăind vapori albi în aerul rece. Portiera se deschise, şi coborî un domn elegant în negru, Will însuşi – cu excepţia unei cascade de mătase albă de pe umăr, care nu avea niciun sens.

Gentlemanul merse direct până sub geamul ei şi îşi lăsă capul pe spate pentru a se uita la ea. Impulsul Elenei fu să se retragă în umbre, dar picioarele îi erau înţepenite şi nu se supuneau gândului. Apoi începu să tremure şi să plângă. Nu era mort. Îşi duse mâinile reci la faţă pentru a şterge lacrimile îngheţate, iar când termină, el nu mai era. Nu putea să-l vadă.

Trăsura încă era pe stradă. Deschise brusc uşa

micului balcon şi îi auzi respiraţia grea în timp ce se căţăra.

— Eşti nebun?

Se aplecă peste margine. Şi respiraţia ei făcea aburi în aerul rece.

Îşi lăsase pălăria dedesubt, dar încă avea mătasea albă peste umăr.

— Ţi-am spus… îşi trase sufletul… că te-aş putea fura din casa episcopului.

Într-o clipă, el ajunse la balustradă şi se căţără peste ea. Ea nu se putu mişca. Will veni înspre ea şi o luă în braţe.

— Oh, Doamne, drăguţă, eşti reală. Credeam că te-am visat.

— Tu m-ai făcut, cred, m-ai făcut Elena. Nu am putut să mă întorc la Marianne. Credeam că pot, dar ea nu avea nicio viaţă.

— Alegi să fii Elena acum şi pentru totdeauna?

Ea încuviinţă din cap pe umărul lui.

— Atunci căsătoreşte-te cu mine. În seara asta. Am un certificat în buzunar.

Gâtul o durea de atâta bucurie. Se agăţă de el, el cel real. Când ea nu răspunse imediat, el îi oferi şi altă tentaţie.

— O să ai toată viaţa să mă iubeşti.

Ea îşi făcu gâtul uscat să îşi revină, cu obrazul lipit de umărul lui.

— Am crezut că ai murit. Am crezut că trebuia să trăiesc fără tine. Nu am putut să îmi simt corpul în seara asta.

Ea simţi cum Will îi sărută creştetul capului, o atingere aşa uşoară, dar un semn că trupul ei era real.

— Încă nu mi-ai dat un răspuns.

— Da. Da. Da. Mă căsătoresc cu tine în seara asta.

Ea îl strânse şi mai tare în braţe, agăţându-se de lâna de calitate a paltonului lui.

— Bun. Ţi-am adus o rochie. Hai să te îmbraci.

O învârti în braţe şi o împinse uşor către garderobă.

În micuţa cameră, ea se chinui să aprindă o lampă cu degetele reci şi ţepene, iar el preluă sarcina, mâinile lui

cuprinzându-le pe ale ei pentru a le opri din tremurat.

— Eşti îngheţată, nu-i aşa?

Lumina lămpii umplu camera, pe faţa lui citindu-se hotărârea. Întinse mâinile şi îi luă sânii în mâini, încălzindu-i prin mângâierile degetelor. Ea îşi simţi corpul cum se întoarce la ea, devenind din nou al său, unit cu voinţa ei.

Se desprinse de atingerea lui şi deschise dulapul, uitând pentru un moment motivul, şi apoi râzând amintindu-şi că voia o cămăşuţă, pantalonaşi şi un corset. Când se întoarse din nou la el, se opri, surprinsă de privirea lui, care o făcu să se simtă în viaţă. Aruncă hainele pe banca din garderobă şi îşi dădu jos cămaşa de noapte, rămânând dezbrăcată în faţa lui, Elena a lui, în sfârşit. El veni către ea atunci, luând-o de talie, sărutând-o cu pasiune, mâinile lui calde şi puternice mângâind-o pe spate, pe umeri, pe talie şi şolduri, făcând-o a lui.

Will se opri şi o ţinu strâns, inima bătându-i puternic în dreptul sânului ei.

— Sunt al naibii de îndrăgostit.

Elena îmbrăcă pantalonaşii, iar el îi trase cămăşuţa peste cap. Will rămase în spatele ei să îi lege şireturile corsetului şi o ajută să îmbrace rochia albă de mătase.

Râsete tăcute îi cutremurară pe amândoi.

— Grăbeşte-te. Nu mă mai face să aştept.

El stinse lampa şi o trase de mână. Trecură înapoi în dormitorul ei, iar el o conduse către uşile balconului.

Ea opuse puţină rezistenţă la uşa balconului, vrând să protesteze, dar el o sărută pasional.

— Trebuie să ieşi pe fereastră, iubire. Harding este cu trăsura pregătită, iar eu am o pelerină călduroasă pentru tine înăuntru.

Will îşi aruncă un picior peste balustradă, cu mâna ei încă în a lui.

Ea păşi înainte şi râse. Nu avea rost să îi spună mirelui ei nerăbdător că nu avea ciorapi şi nici pantofi în picioare. Harding aduse trăsura sub geamul ei. Elena se urcă peste balustrada balconului şi păşi direct pe acoperişul trăsurii. Harding o salută ducând mâna la pălărie.

— Unde mergem? întrebă ea.
— La casa mamei mele. Toată familia aşteaptă acolo.

Epilog

Treziră toţi băieţii dispăruţi şi îi adunară în salon. Sophie Rhys-Jones îi dădu un buchet de trandafiri albi. Cleo Jones îi aranjă voalul în păr. Cu micuţul Robin deschizându-le calea, Xander Jones o conduse la altar, culoarul fiind aranjat cu vreo zece scaune aurite. Kit Jones, îmbrăcat tot cu paltonul lui negru de catifea, stătea lângă Will, aşteptând-o. Deşi o distanţă de doar vreo patru metri o despărţea de mirele ei, Elena ştia că, parcurgând-o, lăsa în urmă vechea viaţă pentru totdeauna.

Slujba fuse binecuvântat de scurtă. Un tânăr vicar de la biserica din Soho le citi jurămintele. Invitaţii zâmbiră şi căscară în timpul slujbei. Nimeni nu zise nimic despre picioarele desculţe ale miresei. Robin stătu agăţat de rochia ei până ce ea trebui să se întoarcă să primească sărutul pasional al mirelui. Nu exista niciun pericol ca picioarele ei să îngheţe. Toasturi scurte fuseră ţinute şi toată lumea se îmbrăţişă.

Deja întârzierea era prea mult pentru Will. Avea nevoie de ea atunci şi văzu oportunitatea când Xan îl trase pe Kit deoparte, iar Cleo şi mama lui începură să-i trimită pe cei mici la culcare. Xan ţinu mâna pe după umerii lui Kit, iar băiatul păru în largul lui cu atingerea. Era un semn că Kit avea să rămână cu ei până la urmă.

Will se întinse şi coastele lui păreau a fi bine. Între oprirea unei conspiraţii şi aranjarea răpirii miresei sale, nu avusese timp să se întoarcă la cărţile lui greceşti. Acum încercă să-şi amintească ce spusese idiotul de Paris pentru a o cuceri pe Elena a lui.

Ea îi zâmbi, iar el îi văzu picioarele goale ieşind de sub rochia albă. Împărtăşiră un râs tăcut de o parte şi de alta în salonul mamei lui. Probabil nu era nevoie să-i spună cât de

nerăbdător era, dar Elena a lui merita cuvintele. Will traversă camera şi îşi permise plăcerea de a pune mâna pe talia ei şi de a o trage spre el. Poate că nu mai ştia lecţiile de greacă, dar ştiu exact ce trebuia să zică. Se aplecă către mireasa lui şi îi şopti în ureche cuvinte de dragoste şi de dorinţă intensă care îl copleşise.

Ea îşi ridică faţa către a lui şi îl sărută repede pe obraz.

— Am înţeles că ai un pat mare de sultan.

— Oh, am, şi te vreau în el, drăguţă.

Sfârşit